C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Sjednocení.pdb

**PDB Name:** TNG-Sjednocení
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 7.3.2004
**Modification Date:** 7.3.2004
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Kapitola první

Admirál Ruah Brackettová mela tajemství.
Nebylo to nic mimorádne záhadného, a také nic, co by ji odvádelo od povinností, které jako admirál a velící dustojník Hvezdné flotily mela. Ale presto to tajemství bylo a ji nesmírne tešilo je strežit. Bylo vzrušující lpet na soukromé výstrednosti, o které nemel nikdo ani ponetí.
Na krátkou chvilku pocítila výcitky svedomí, když spolu se svým mladým pobocníkem vcházela do prepravní místnosti Hvezdné základny 234; vždyt prece její mise byla tak duležitá, že by se nemela zaobírat svými osobními radostmi. Zpráva, kterou prinášela, byla považována za tak duvernou, že nemohla být sverena éteru, a mela být predána pouze osobne. Bylo možné, že je v sázce bezpecnost Federace - a presto byly její myšlenky soustredené na osobní prožitky, které ji ocekávaly v nekolika príštích okamžicích.
"Tak co, porucíku, jdeme na to?" obrátila se na svého mladého pobocníka Seversona, který vypadal ponekud pobledlý pod pihami, jež mu jako prach pokrývaly tvár. Vedela dobre, že porucík Severson se ani trochu neteší na zážitek prenosu z hvezdné základny na kosmickou lod. Tvrdil, že je to velice nepríjemné, a ve skutecnosti se mu z toho vždycky delalo špatne. Utrpení však odevzdane snášel, nebot pro pobocníka admirála neexistoval zpusob, jak se tomu vyhnout. A když už jednou získal toto dobré postavení, nehodlal se vystavovat nebezpecí, že je ztratí, jen proto, že trpel prenosovou nevolností.
"Ano, admirále." Pockal, až zaujala na plošine místo, a potom se postavil vedle ní. Vytváreli nesourodý pár -ona, vysoká a urostlá žena, s nakrátko zastriženými hnedými vlnitými vlasy, a on, drobný mladý muž, jako liška rezavý - faktem ale bylo, že jejich spolupráce byla bezvadná, a pokud se týkalo Brackettové, byla pro toto ochotna tolerovat i jeho nechut k prenosu.
"Reknete nám, až budete pripraven, nácelníku," obrátila se na prepravního inženýra, ostríleného veterána z planety Nason Barta. Byl pozoruhodne zrucný pri vkládání molekulárních kódu, nebot na každém z prístroju mel desetimístné kombinacní možnosti.
"Jsem pripraven, admirále Brackettová. Prosím, vydejte rozkaz."
Brackettová se usmála. Její chvíle konecne prišla. Nebot jejím tajemstvím bylo, že milovala prenos. Vedela, že u vetšiny lidí prenos bud nevyvolával vubec žádné pocity, at již telesné nebo duševní, nebo u jiných lidí, jako byl Severson, prenos vyvolával žaludecní nevolnost, ci dezorientaci, v každém prípade skutecne nepríjemný stav.
Pro admirála Brackettovou to byl zcela mimorádný zážitek. Premena její molekulární stavby do proudu hmoty tvoreného cásticemi menšími než atomy v ní vyvolávala pocit extáze; byla to mystická, duchovní a sexuální zkušenost, která ji zcela zaplavovala - v jediném mocném, nepopsatelném zážitku. Její vedomí zustávalo behem prenosu nedotknuté, samozrejme, ale v okamžicích odhmotnení a následném zhmotnení, které jí braly dech, pocitovala, že se dotýká cehosi nepoznatelného, jakési záhadné absolutní síly, která existovala jen po ten kratický prchavý okamžik. Casto cítila, že jí chybí jen nepatrný zlomek vteriny a ona ji uchopí, porozumí jí - v tu chvíli ale bylo po všem, a ona se ocitla na míste urcení. A vždy se pak tešila na príští prenos.
"Díky, nácelníku. Provedte rozkaz."
Severson vedle ní se krecovite stáhl a Brackettová zavrela oci a soustredila se na ten známý intenzivní zážitek, který mel prijít. Do uší jí dolehl zvuk pripomínající dunení oceánu a signalizoval zacátek procesu odhmotnení; prišel kratický záblesk vírícího svetla a skvelý pocit ponorení se do prázdnoty - pak temnota.
Vteřinu, zlomek vteriny - jak dlouho to vlastne trvalo? Velkolepý prožitek ji celou prostoupil; byl to vzestup vzhuru? Nebo pád? Ci rozpínání? A pak to prišlo, to nepoznatelné, nedefinovatelné neco; již již po tom vztahovala ruku, ješte vterinku a dotkne se toho...
"Vítejte na palube Enterprise, admirále Brackettová. Rád vás opet vidím."
Podívala se do milé irské tváre Milese O'Briena a bezdecne se usmála. Zdálo se jí, jako kdyby vystupovala z tmavé krištálové tune, a pritom se jí chtelo setrvat v jejích podivuhodných hlubinách. Ale vždyt prece mela poslání, které bylo treba splnit.
"Nápodobne, nácelníku O'Briene." Rozhlédla se po prenosové místnosti císlo tri, stále trochu omámená, jen zvolna pricházející k sobe. A tam stál Picard.
Usmála se, když uvidela známou tvár Jean-Luc Picard byl mimorádne pritažlivý muž, s hezkými, pravidelne rezanými rysy; pred casem prišel o vlasy krome nakrátko zastriženého pruhu po stranách, a podle jejího mínení, holá hlava ješte podtrhovala jeho mužné vzezrení. Obdivovala ho, a tak si ho vážila - ale zároven jí k nemu velmi silne pritahovalo neco

živocišného a primitivního v ní samé. Udržet si odstup a odmerenost nadrízeného dustojníka bylo v prípade tohoto muže vždy obtížné, presto si byla jista, že on sám o tom nemá nejmenší ponetí.
"Ráda vás opet vidím, kapitáne."
"Já vás také, admirále Brackettová."
"Pujdeme?" zeptala se a on pokynul pred sebe ke dverím z prenosové místnosti; vyšli, následováni Seversonem, který byl bledý jako stena a zhluboka dýchal, aby nezacal zvracet.
Když dorazili na mustek a vstupovali do kapitánovy pracovny, obrátila se Brackettová k Seversonovi. "Porucíku, nyní jste volný." Záležitost, o které se chystala hovorit, nebyla urcena nikomu jinému než Picardovi.
Kapitán zamíril k replikátoru. "Budete si prát obcerstvení? Treba caj?"
Usmála se. Znala toho muže dobre, vedela dokonce, co se odehrává uvnitr, vedela, jaké jsou jeho skutecné pocity, navzdory jeho odtažitému, nezúcastnenému chování.
"Vy se ale umíte ovládat, Picarde," rekla uznale. Obrátil se k ní, ve tvári zkoumavý výraz, obocí zdvižené a v jeho pohledu nevyrcená otázka.
"Znám vás dost dobre na to, abych vedela, že horíte zvedavostí, jaké prináším zprávy. A presto se vám témer podarilo me presvedcit, že vás snad zajímá jen ten šálek Earl Grey."
"A já zase znám dost dobre vás, abych vedel, že mi to povíte, až budete chtít. Takže možná bychom si mohli dát ten caj."
Usmála se, když se na ni podíval. Byli starí prátelé, meli takovýchto šermírských klání za sebou už spoustu. Vlastne jejich první stretnutí - ješte když oba byli kadety Akademie Hvezdné flotily - bylo v debatním kroužku. Libovali si ve vzájemné vzrušené výmene argumentu, a pak si vymenili stanoviska a pokracovali v ní dál. Jak se jejich kariéry odvíjely v case, pokracovali v tech prátelských kláních, a Brackettová se vždycky pristihla, jak se na další souboj teší.
Takže když Jean-Luc Picard mel v úmyslu predstírat povznesenost, rozumela dobre tomu, jakou hru hraje. Ale tentokrát mela v karty v rukou ona; ona znala prekvapivý úcel tohoto setkání, a asi ho nechá ješte chvilku cekat, než mu sdelí, oc se jedná.
"Omlouvám se za to tajnustkárství, kapitáne," zacala, "ale musíme se pokusit udržet tu informaci, kterou mám, v tajnosti, jak jen to nejdéle pujde."
Díval se na ni zkoumave a klidne vyckával bez postrehnutelného náznaku zvedavosti.
"Pred tremi týdny jeden z našich nejuznávanejších velvyslancu - vlastne po nekolik generací poradce vlády Federace - náhle zmizel. Nenechal ani zmínku o tom, jaký je cíl jeho cesty."
Picard dále vyckával a pokojne ji pozoroval. Prešla k jeho stolu a rychle na nem oživila pocítacový panel.
"Pred osmi dny ho tajné služby vysledovaly na Romulu - a jak vás mohu ujistit, jedná se o návštevu bez. predchozího poverení." Zadala príkaz a pak rekla: "Pocítaci, navaž spojení mezi tímto terminálem a pocítacovým systémem Hvezdné základny alfa-dva-devet."
"Spojení ve funkci," ozval se príjemný hlas pocítace. Brackettová byla chvíli zamestnána zadáváním pokynu pocítaci, ale cekala pri tom, zda se Picard na neco zeptá. Když to konecne udelal, bylo to hodne strucné. "Je to dezerce?" rekl tázave, tím nejklidnejším tónem.
"Jestliže ano, pak škody, které vzniknou Federaci, se nedají vubec odhadnout." Ješte nekolikrát se dotkla klávesnice a pak kapitána vybídla, aby se podíval na obrazovku.
Na monitoru pocítace se objevil nezretelný obrys - zdálo se, že ho tvorí nekolik postav, ale žádná z nich nebyla rozeznatelná. Picard se naklonil, aby se je pokusil urcit.
"Sníláno na Romulu dálkovým detektorem s velkým dosahem," rekla Brackettová. "Pocítaci, zvetšit zobrazení v sekci ctyri-delta."
Pocítac tiše zabzucel a rozmazané obrysy se zacaly zaostrovat. Kontury na okraji zustaly i nadále jako za závojem, avšak postava uprostred pozvolna získávala ostrý obrys.
Admirál Brackettová cekala na Picardovu reakci, až pozná, že to, na co se dívá, je nepochybne postava Vulkánce Spocka - v romulanském odevu.
Byl to tentýž Spock, který mel tak významné postavení v dejinách Hvezdné flotily. Spock, obdivovaný velvyslanec. A Spock, jehož všichni ctili jako tvurce míru v galaxii. Stal se z neho snad prebehlík k Romulanum?
Picard se beze slova uprene zadíval na Brackettovou, a ta si nemohla odpustit ironický úsmev.
Konecne se jí podarilo prilákat jeho pozornost.

## Kapitola druhá

Když velitel Will Riker procházel chodbou na palube Dvanáct, byl tak ponoren do svých myšlenek, že doslova vrazil do praporcice Gretchen Naylorové. Jejich ramena se srazila, a on se probral ze svého zasnení a zjistil, že ho svýma svetlezelenýma ocima prekvapene pozoruje vysoká cernovláska.
"Prominte, pane, mela jsem být pozornejší..."
"Ale vždyt je to moje chyba, praporcíku. Byl jsem odtud milion svetelných let, a vubec jsem se nedíval na cestu. Jste v poráadku?"
"Naprosto, pane." Usmála se a dál na neho upírala své obdivuhodné oci, až vysoký dustojník zacal v duchu uvažovat, zda praporcice Naylorová této bezvýznamné nehode trochu nepomohla. Uvedomil si, že si jí vlastne už nekolikrát v poslední dobe všiml, ale vždy to bylo pri naprosto bezvýznamných príležitostech. Párkrát byla v lodním baru 'Prední Desítka', když tam byl i on, a také ve strojovne, když cosi konzultoval s velícím porucíkem Geordim La Forgem. Nosila zlatou uniformu, a to znacilo, že muže být urcena pro práci v jakémkoliv sektoru na lodi; uvedomil si, že vubec neví, co

vlastne delá.
"Jaké je vaše poslání, praporcíku?" Nebyl žádný duvod, aby se blíže neseznámil s posádkou lode; vlastne to patrilo k jeho povinnostem prvního dustojníka. Ale asi to zpusobily zelené oci Naylorové a její výrazná ústa s plnými rty, že mel pocit, že jeho otázka je príliš osobní.
"Bezpecnost, pane. Pracuji s porucíkem Worfem v záležitostech R a I - rekognoskace a informace. Její úsmev byl prostý a prímý a nebylo v nem ani stopy po dvojsmyslnosti. Rikerovi se ten úsmev líbil V mysli mu nakrátko vytanul možný obrázek jich dvou v baru 'Prední Desítka', s hlavami nakloneným k sobe, v tichém rozhovoru. Naylorová mela v té predstave pootevrená ústa, jak mu naslouchala, a když se k nemu naklonila, mírne zvlnené vlasy jí spadly do cela...
"Ach tak, dobre, praporcíku. Mužete pokracovat." Riker zaslechl sám sebe, jak ji propouští, a možná že zahlédl záblesk cehosi - že by to bylo zklamání? - v jejích ocích. Pokývl hlavou a pokracoval v chuzi, a uvažoval, zda tam ješte stojí a dívá se za ním, prekvapená jeho náhlým odchodem. Ale neotocil se, aby to zjistil.
Ted práve nebyl cas na to, aby se nechal na palube lodi zatáhnout do nejakého flirtu. Znal sám sebe dost dobre, aby vedel, že jeho pocity jsou v tomto bode ponekud nevypocitatelné, a že i nevinné prátelství by se mohlo snadno vymknout jeho kontrole. Na kosmické lodi, kterou tvorila uzavrená spolecnost, kde každý každého znal, to bylo dost nebezpecné. Jakákoliv vážnejší milostná aféra se mohla zvrtnout a zanechat po sobe težko odstranitelné následky; na lodi, která je miliony svetelných let vzdálená od základny, mohla taková situace vyvolat napetí, které se pak šírilo po lodi jako nákaza a podkopávalo morálku a výkonnost. Riker se naucil-železné sebekázni, aby takovým situacím predcházel.
Presto opet pocitoval neklid. Ano, toto byl ten nejpresnejší výraz, který mohl najít pro nezretelný pocit marnosti, který ho cas od casu zaplavil. Nebyl nijak intenzivní, ani nebyl sžíravý, ci nesnesitelný. Jen zneklidnující.
První vec, které si pokaždé všiml, byl nezretelný sklon k roztržitosti. Když treba sedel na mustku a poslouchal, jak jsou se zabehlou rutinou vydávané a prijímané povely, tak náhle zjistil, že je prestal na nekolik minut vnímat, protože se jeho mysl toulala lesem nekde doma na Aljašce a on naslouchal zvukum svých kroku na premrzlém snehu.
Jiným takovým príznakem byla touha po urcitém jídle. Cítil takrka neprekonatelnou chut na horké ovesné placky se skoricí, na vonící zapecené brambory nebo na hrachovou polévku, ze které se tak krásne kourilo na všechna ta teplá sytá jídla, která jeho otec kdysi pripravoval za mrazivých zimních nocí.
A pak se vždy bez varování jeho mozek opet vracel k myšlénkám týkajících se jeho postavení velitele.
Byla to vec, s níž si Riker nevedel rady, a která se vždy znovu priplížila a obtežovala ho stejne jako nesnesitelný zvuk, který nelze vypnout. Jeho rozhodnutí zustat na Enterprise jako první dustojník, to byla prece zcela vedomá volba, která beze zbytku uspokojovala strízlivou cást jeho mysli. Duvody byly pádné a nebyl pro neho problém se s nimi ztotožnit. Proc tedy potom tahle stále se opakující písnicka? Proc to obcasné sklouznutí do sebezpytování a do pochybností? Riker mel ve svém živote rád porádek, a nemožnost srovnat si své vlastní pocity do úhledných škatulek ho zneklidnovala.
To, co potreboval, bylo dobrodružství. Jeho vlastni dobrodružství. Práve byli na ceste vesmírem k planete Vulkán, doufajíce, že tam naleznou vysvetlení záhadného zmizení velvyslance Spocka. Ale byla to mise jeho kapitána, a prestože udelá vše, co bude v jeho silách, aby ji podporil a byl mu nápomocný, nebyl to on, kdo výpravu vedl.
Riker se zastavil pred sálem simulátoru císlo Dve a v hlave mel stále ty nezvané myšlenky. Simulátor bylo místo, kam míril, kam casto chodil, když pocitoval neklid, a kde obvykle našel po jedné ci dvou hodinách hudby trochu uspokojení. Hudba mela tu sílu ztišit jeho mysl, znovu v ní nastolit mír a oživit jeho nadšení. Vlastne promenovala jeho život.
Jakýpak program si zvolí dnes v noci? Casto se po celé hodiny ponoril do hry na trombón se simulovanou skupinou jazzmanu z New Orleansu. Ale od té doby, kdy se v programu objevila pozoruhodná simulovaná ženská postava Minuet - a když se s ní znovu setkal v dumyslném plánu toho mimozemského dítete jménem Barash - puvodní cistota hudby byla pryc.
"Zeme," slyšel Riker ríkat sám sebe po tom, co zadal príkazy na klávesnici pocítace simulátoru. "Memphis ve státe Tennessee, rok 1925. Honky-tonk piano, bar 'U Stumpyho'."
"Program pripraven," zaznelo sladce z pocítace a dvere do sálu simulátoru se rozevrely.
Okamžite ho uvítal hluk zakourené místnosti. Smesice uvolnených hlasu ho zvala dál, horší to již bylo s kourem. Samozrejme, že to bylo nezbytné pozadí baru na Zemi dvacátého století, a technika simulace již dávno pokrocila tak daleko, že dokázala napodobit zakourenou atmosféru, aniž vzduch obsahoval zdraví škodlivé cástice. Presto Riker vždy znovu žasl nad tím, že si kdysi lidé mohli systematicky plnit plíce odporne páchnoucí látkou a považovat to za duchaplné.
Vstoupil do baru 'U Stumpyho' - malinké místnosti preplnené stolky - a spatril plno k nemu obrácených smejících se tvárí. Když Riker krácel k pianu stojícímu na prkenném podiu, zaslechl pozdravy na uvítanou, povzbudivé volání i náznak potlesku.
"Willie... rozjed to, Willie...To volal hlasem pripomínajícím presýpání oblázku cernoch s chumácky bílých vlasu kolem uší.
"Radši by asi slyšeli tebe, Stumpy." Riker se k nemu obrátil se smíchem. "Víš, že nehraju tvoji muziku."
"Delej, delej... zacni improvizovat, hochu."
Riker dosedl na stolicku k pianu a chvilku nechal prsty jen lehce prebíhat po klávesách, uvolnoval se, nechal se pohltit celkovou atmosférou. Bylo to zde, kde se zrodilo blues, a on se ted stal soucástí té energie a vzrušení, té jedinecné tvorivosti, která se rozlila po celém jihu Spojených státu na zacátku dvacátého století.
Ruce se zaborily do kláves a hosté Stumpyho baru ztichli. Riker zacal pomalu, jemne a nechal hudbu tryskat z nitra, do niceho se nenutil, proste jí nechal na sebe pusobit. Jeho bolest, jeho neklid, se staly soucástí té hudby a vylétaly z

neho a naplnovaly vzduch zacouzeného malého klubu v Memphisu. Lidé poslouchali a norili se do hudby, vnímali sílu pocitu, které obsahovala; nechali se jí zaplavovat a vyzarovali ji zpet, až se vše stalo jedinou obrovskou sdílenou zkušeností. Hudba a bolest, hudba a touha, hudba a vule oslovit toho druhého a obejmout ho...
"Kapitán veliteli Rikerovi."
Riker otevrel oci, když do sálu pronikl strohý hlas. Takové probuzení patrilo k tem nejdrsnejším, náraz vnejšího sveta do fantastického zážitku, ale byla to cena, kterou se muselo za službu na Enterprise platit.
"Zmrazit program," vydal Riker príkaz pocítaci a Stumpyho zákazníci okamžite ztuhli. Dotkl se komunikátoru. "Zde je Riker, pane."
"Mužete za mnou prijít do konferencního sálu?"
"Hned jsem tam, pane." Riker se zvedl od piana ješte naposledy prelétl ocima místnost naplnenou ješte pred chvílí tóny jazzu. Uvedomoval si, jak mnoho pro neho obcerstvující moc hudby znamenala. Bude opet schopen použít veškerou svou sebekázen, aby mohl plnit své povinnosti, a mohl pro svého kapitána ze sebe vydat to nejlepší.
A pak samozrejme nikdy není vyloucené, že kapitánovo zavolání neznamená zacátek nejakého dobrodružství. Jeho vlastního dobrodružství. Neceho obtížného a záhadného, co by vyzkoušelo jeho odolnost, proverilo jeho schopnosti a vybrousilo je pri nejaké mimorádne obtížném úkolu.
Když opouštel sál simulátoru a spechal k turbovýtahu a uvažoval o této možnosti, do jeho chuze se vlila nová energie.

Príští hodinu strávenou s kapitánem však spolu jen procházeli zprávy zvláštních služeb, které se dopodrobna zabývaly cinností velvyslance Spocka za posledních dvacet let. Rozpravy, úvahy, rešení sporu byl to dukladný záznam Spockova neutuchajícího úsilí pri vytvárení mírového usporádání galaxie. Jestli v jeho verejné cinnosti byly náznaky dezerce k Romulanum, pak byly velmi dobre ukryty.
Riker se na tyto schuzky s kapitánem vždycky tešil. Obdivoval vybroušený zpusob, jakým Picard pristupoval k jakémukoliv úkolu. Ten vždy zkoumal dopodrobna všechny myšlenky, které pricházely v úvahu; prevracel je ve své mysli jako brusic drahokamu, neco odstranil zde a zárive vybrousil jinde, až je mohl složit dohromady v obdivuhodné jednote. Být pri tom prinášelo vždy jak ponaucení, tak touhu vyrovnat se mu.
Ale zároven to byl nárocná cinnost. Riker si protáhl nohy, a zadíval se na kapitána. Uvedomoval si, že ten již tady byl celé hodiny pred tím, než dorazil on. Na Picardovi byla patrná únava, jakoby ho pokrýval zvláštní závoj z ní utkaný.
"Dostaneme se na orbitální dráhu kolem Vulkánu za méne než hodinu, pane, oznámil Riker. "Možná že byste si chtel na chvíli odpocinout."
"Ano, jiste, máte pravdu." Ale ani se nepohnul. Riker postrehl, že kapitánovi oci utkvely na dalším údaji v tabulce a vedel, že ackoliv je Picard unavený, jeho hlava je dosud jasná.
"Meli bychom dát zprávu o našich plánech Sarekove žene," pripomnel Picard.
"Je to již zarízeno, pane. Bude ocekávat váš signál, aby byla prenesena na palubu." Riker již predtím hovoril se Sarekovou lidskou manželkou Perrin pomocí podprostorového spojení.
"A co Sarek?"
"Ríká, že je príliš nemocný na to, aby se k ní pripojil.
"To se dalo predpokládat. Ten muž umírá." V jeho slovech byla cítit lítost. Riker si vybavil setkání tech dvou mužu pred lety, kdy Sarek již trpel obcasnými záchvaty Bendiova syndromu a dostal se na palubu Enterprise a zpusobil chaos tím, že bezohledne prenesl své pocity na posádku. Riker se takrka zasmál, když si vybavil, jak na sebe s kapitánem štekali a vrceli, a jak se zákazníci z baru 'Prední Desítka' dostali do porádné hospodské rvacky. Tu záležitost se nakonec podarilo zvládnout jen díky prolnutí myslí Sareka a Picarda, což umožnilo stárnoucímu velvyslanci zvládnout své emoce na dostatecne dlouhou dobu, aby mohl dokoncit své duležité poslání. To duševní prolnutí mezi Picardem a Sarekem je mimorádne sblížilo a Riker si byl jist, že v kapitánovi z toho vztahu dost pretrvalo.
"A ted mám tu... cest," pokracoval Picard, "oznámit mu, že jeho syn zradil Federaci."
Riker podvedome cítil díky instinktu vyvinutému dlouholetým soužitím, že si kapitán preje v rozmluve pokracovat. Potreboval nekoho, kdo by mu naslouchal, kdo by reagoval na jeho myšlenky a pocity. Byla to role, kterou Riker hrál rád a dobre. "Jak moc znáte Spocka?" zeptal se.
Trpelive pockal, až Picard vstal od stolu a zamíril k oknum a zadíval se na pozoruhodné spektrum hvezd, jak je Enterprise míjela hyperprostorovou rychlostí. "Setkal jsem se s ním jen jednou. To, co o nem vím, mám z historických knih a samozrejme ze sblížení s jeho otcem."
"To jste se urcite dozvedel dost podstatné veci." Riker si sice nedovedl predstavit, co všechno takové prolnutí myslí obnášelo, ale urcite to muselo kapitánovi umožnit nahlédnout do Spockova soukromí.
Ale kapitán se ironicky usmál a rekl, "Ne asi tak dobre, jak byste si predstavoval. Sarek a Spock..."
Trochu zaváhal, a zdálo se, že se mu nechce pokracovat. Pak se zadíval na Rikera a proste dodal, "zkrátka obcas otcové a synové..."
"Tomu rozumím," skocil mu do reci Riker. Uvedomoval si, že Picard dobre ví o jeho složitém vztahu k otci. Nebyl pro neho problém predstavit si, že muž s pevnou vulí mel jiste podobné potíže. Nemohl však nijak pomoci, jen se domýšlel, o jakých soukromých rozeprích mezi Sarekem a Spockem kapitán vedel.
Picard konecne vstal a Riker byl rád, že si Picard udelal cas, aby si trochu odpocinul, než jejich lod dorazí k Vulkánu. Byli již u dverí, když se Picard náhle vrátil, jakoby si na neco vzpomnel, a zdvihl ze stolu digitální tabulku.
"Je tu ješte jedna vec," rekl. "Podívejte se na to." Riker od neho vzal tabulku a rychle prelétl její obsah, zatímco Picard pokracoval. "Vyšlo to najevo, když zvláštní služby proverovaly Spocka. Co si o tom myslíte?"
Riker byl zabrán do strucné zprávy a polohlasem ji cetl. "Kovové komponenty, možná rozebrané soucásti, identifikované jako vulkánského puvodu - vyzvednuty ze znicené lode Ferengu..."

"Pricemž pouzdra, ve kterých byly, nesla oznacení lékarských prostredku."
Riker zdvihl v údivu obocí. "Pašeráctví?"
Picard jen pokrcil rameny a vykrocil ke dverím. "Poslali je na Vulkán k identifikaci. Hvezdná flotila žádá, abychom jim s tím pomohli."
A byl pryc.
Riker stál v prázdné místnosti, v ruce držel tabulku s údaji, znovu procítal její obsah a doufal, že objeví neco, co by slibovalo dobrodružství.
Ale jediné, co z toho bylo zrejmé, že se jedná o bežné vyšetrování. Proste identifikace kovových soucástek. Sotva to bude neco, co by zcela zamestnalo jeho mysl a povzbudilo jeho vnímavost. Rozhodne to však bylo lepší než nic.

Kapitola tretí

Jean-Luc Picard se usmál, když vešel do prenosové místnosti císlo tri a uvidel Milese O'Briena na svém míste. Mel toho muže moc rád. O'Brien byl typ, který umí stárnout. Podobne jako stará kuže, která je casem stále pohodlnejší. Picard videl jeho postupnou promenu z kamarádského svobodného mladíka na milujícího manžela a nyní pred nekolika týdny na šastného otce. Molly Miyaki Worf O'Brienová se narodila na Enterprise v baru 'Prední Desítka', pri jedné príležitosti, která hrozila katastrofou. Picard vedel, že O'Brienuv život musel ted být vzhuru nohama. Zkrátka, když se blížil k nácelníkovi prenosu s jeho rezavými, kudrnatými vlasy, byl si jistý, že vidí pod jeho ocima porádné cerné kruhy od nevyspání.
"Budte zdráv nácelníku. Jak se má Keiko a miminko?"
"Ale moc dobre, pane. Molly má porádné irské dudy, jen co je pravda. A musím ríci, že na ne hraje celou noc."
"Myslet jsem, že jste chtel, aby ta malá v necem vynikala." Picarduv vrelý úsmev vyloucil jakýkoliv náznak jedovatosti.
"Musím ríct, že tomu nerozumím. Ona se vždycky probudí v tom okamžiku, kdy já si chci lehnout. Spí jako špalek celý den, nikdy si na nic nestežuje a hezky papá. Ale jen se chystám usnout, at je to, kdy chce, zacne s krikem. Myslíte si, pane, že delají tyhle veci schválne?"
Picard nemel ani potuchy o tom, co miminka mají nebo nemají delat, a ani nemel obzvláštní touhu to zjištovat. Mimina byla podivná pobrukující malá stvorení, která snad jiní lidé mohou mít touhu chovat, ale co se jeho týce, bude je radeji pozorovat pekne z dálky. "Obávám se, že zrovna nejsem ta správná osoba, které byste se mel ptát, pane O'Briene," odpovedel. "Možná, že byste si mel promluvit s nekterou detskou sestrou."
"Ale ne, já si nestežuji, pane. Proste je to asi tím, že ješte malická. A ani bych vlastne nechtel, aby to bylo jinak."
"Je náš host pripraven k nalodení?" Už tech recí o miminech bylo až dost. Byl tady z jiného duvodu, ten ho udržoval v porádném napetí, takovém, jak již dlouho pri jiných predchozích misích nepamatoval. Obraz Spocka se usadil v jeho mysli a zaplnoval jeho sny.
Zacínal být posedlý záhadou Spockova zmizení takovým zpusobem, že ho to zahlcovalo a trvale znepokojovalo. A nepochyboval o tom, že to má co delat s jeho duševním spríznením se Sarekem.
"Ano, pane, mohu ji kdykoli prenést."
"Tak se do toho pustte."
Picard prešel k prenosové plošine, zatímco O'Brien se zabýval klávesnicí na svém panelu. Na krátkou chvíli se rozhostilo ticho, a pak se objevil jiskrivý prenosový paprsek, který se na plošine zacal zhmotnovat do podoby ženského tela.
Netrvalo to ani mžik oka a Perrin stála pred ním, milá a vznešená jako vždy, její jemná tvár vyrovnaná a klidná. Jen v ocích se jí zracila bolest, kterou zpusobovaly myšlenky na Sarekovu nemoc.
"Kapitáne Picarde." Popošla k nemu, obe ruce pozvednuté kupredu. Její svetlé vlasy mely barvu sluncem prozáreného medu, a jako vždy byly krásne upravené. A její tmavohnedé oci zárily nehou i vrelostí.
"Perrin." Vztáhl k ní ruce a ona je pevne uchopila a stiskla v radostném pozdravu.
"Jsem ráda, že te zase vidím."
"Mám stejnou radost. Jak je Sarekovi?"
To již zamírili ke dverím z prenosové místnosti a její tvárí prelétl stín. Mela pozoruhodne výrazný oblicej, zrcadlení jejích pocitu se na nem jemne odráželo, jako hra slunce a stínu na stále se menící morské hladine Život s Vulkáncem ji naucil sebeovládání a v jejím chování byl vždy náznak odstupu; nicméne její lidskost nebyla potlacena, jen byla snad hutnejší. Od okamžiku kdy se s ní Picard setkal poprvé, pusobila na neho její vnitrní zár. Bylo to tak silné, že si predsevzal nemyslet na ni príliš casto, a když ano, tak vždy mel na pameti, že je Sarekovou manželkou. Do jaké míry tyto pocity mely puvod v jeho prolnutí mysli se Sarekem, nedovedl posoudit.
"Sarek má dobré dny... a potom zas moc špatné. Ty špatné jsou stále castejší."
Vyšli do chodby a pokracovali dolu k turbovýtahu.
"Takže nemoc pokracuje?"
"Je to krutý zabiják. Sarek by si zasloužil vznešenou smrt. A namísto toho ho stravuje tohle plíživé šílenství.
"To musí být pro tebe hrozne težké." Když to vyslovil, Perrin se k nemu obrátila. Picard si uvedomil, že nebyla zvyklá na to, aby kdokoli premýšlel o jejích pocitech ci potrebách, a asi ji to zaskocilo. Chvíli bylo ticho, než odpovedela.
"Každý den, který mohu být s ním, je dar. Pravá bolest prijde, až ho ztratím."
"Snad to nebude príliš brzy."
"To nelze vubec predvídat. Nekdy si myslím, že neprecká noc, a potom se zase zdá, že je dost silný na to, aby žil celá léta."
Oba dva chvíli kráceli mlcky. Picard si bolestne uvedomoval její prítomnost vedle sebe a zoufale se pokoušel zachytit

neceho svežího a životodárného. Pak však z neho mimodek a vlastne mimo jeho vuli vyklouzlo: "Perrin, obdivuji se tomu, jak jsi silná, víc, než dokážu vyjádrit."
Znovu ucítil, jak se na neho ze strany zadívala, ale dal si velký pozor, aby nestocil oci stranou. Neodpovedela, a po zbytek cesty už nepromluvili.

Perrin uprene hledela ven z okna konferencního sálu na temnou cerven planety Vulkán. Cestovala vesmírem již mnohokrát, ale vždy byla znovu zasažena jeho vznešenou krásou. Je to ocistné, pomyslela si, dívat se na vlastní svet shora; celá perspektiva byla náhle zmenená a umožnovala jí odpoutat se na chvíli od nesnází, které ji sužovaly, když byla na povrchu planety.
Nesnáze? Opravdu ji napadlo to slovo? Jak jí jen mohlo prijít na mysl? Okamžite pocítila záchvev viny, když si pripustila, že Sarekova nemoc se pro ni stala nesnází. Vždyt byl prece jejím manželem, vždyt ho nade vše milovala, a tolik mu dlužila - nesmí uvažovat o jeho strašné slabosti jako o nepríjemném bremenu.
Vedela, že to byla ta necekaná úcastná slova kapitána Picarda, která vzbudila tyto pocity. Jeho úcast, jeho pochopení pro její obtížnou situaci, to zapusobilo na její zasuté podvedomí, které se tak težce snažila umlcovat. A ted, jakoby vytékalo proraženým malým otvorem ven a hrozilo se rozletet do obrovské šírky. Ty pocity se sice mohou pokusit prodrat se na povrch, ale ona už je zatlací tam, kam patrí. V tom už si ví rady.
"Perrin?" Otocila se za zvukem Picardova hlasu a spatrila ho, jak stojí pred ní se dvema šálky kourícího caje. Vzala si od neho jeden a zhluboka se nadechla vonící páry.
"Máta - to je caj, který jsem nepila už celou vecnost. Vulkánci sice mají nejakou podivnou smes, které ríkají 'Máta',ale to bys urcite nepoznal." Upila vonící tekutinu a obrátila se, aby opet pozorovala hvezdy. Kdyby tady tak mohla pár hodin pobýt, usrkávat ten bájecný caj a pozorovat velebnost vesmíru...
"Perrin, ty víš, proc jsem prišel na Vulkán."
Picarduv hlas znel nežne, ale presto jí vadil. Vedela o úcelu jeho návštevy, ale vubec netoužila se jím zabývat. Vedela však také, že je to nevyhnutelné, a že kapitán si nemuže dovolit ten luxus, aby se mu vyhnul. Presto, bylo tak uklidnující jen tak pozorovat Vulkán jako obrovský globus, tmavý a rude žhnoucí, jednu z mnoha milionu a milionu jiných planet.
"Musím se te zeptat na Spocka."
Nyní se obrátila, vlna horkosti se v ní zdvihla a hrozila, že smete její krehké sebeovládání. "Nerekl otci ani sbohem, než odešel." Uvedomila si, jak ji Picard s úcastí pozoruje, zaznamenala jeho instinktivní chápání toho, co cítila, jeho snahu usnadnit jí to. Byla mu vdecná.
"Je možné, že byl unesen?"
"Ne. Vyrídil velmi dukladne všechny své záležitosti. Vedel o tom, že odejde." Když si zpetne vybavila ty týdny pred jeho odchodem, Perrin si uvedomila, jak byl Spockuv odchod dobre naplánovaný. Jeho majetek, puda, se vším bylo naloženo tak, jak by to dokázal jen ten nejlepší manažér; rezignoval na své diplomatické funkce. To vše zpusobovalo, že jeho cin ješte více odsuzovala.
"Máš nejakou predstavu, proc mohl tak náhle zmizet?"
Perrin na neho uprene hledela. Copak mohl nekdo vedet, proc Spock delal to ci ono? Muže tak uzavreného a tak strežícího své soukromí dosud nepotkala. Ve srovnání s ním byl Sarek upovídaný a velmi vstrícný. Když odpovídala, snažila se, aby její hlas znel co možná nezúcastnene. "Kapitáne, jak já to vidím, tak zmizel již velmi dávno."
Zaznamenala Picarduv prekvapený pohled a uvedomila si, že horkost v jejím hlase naznacovala vetší rozhorcení, než mela v úmyslu projevit.
Již od samého zacátku byl její vztah se Spockem komplikovaný. Vlastne nebyla na život mezi Vulkánci pripravena. Myslela si, že je dobre zná; na Skidmorské universite, nahore ve státe New York, mela mezi Vulkánci prátele a jejich chladná odmerenost jí vždy vyhovovala. Její vlastní rtutovitá osobnost byla dobre vyvažovaná nemennou vyrovnaností jejích vulkánských druhu, a vždy to považovala za príhodnou kombinaci. Vlastne nebyla tenkrát pripravená ani na vpád Sareka do svého života. Odcestovala na Vulkán jako mladická historicka, která se za každou cenu chtela stát jeho tajemnicí. Již to dopoledne, kdy se s ním setkala, se do neho zamilovala; do skutecného lva mezi muži, mocného a plného síly. To, že on pocítil k ní to samé, jí ješte dnes pripadalo jako zázrak.
Když si Sareka brala, jeho syn Spock byl asi tak ctyrikrát starší než ona.
Neumela si vubec predstavit, co si Spock o ní myslí. Byl zdvorilý, pozorný a respektoval ji. Jeho chování k ní se nedalo nic vytýkat. Presto všechno vedela, že by ji klidne mohl i nenávidet, tak zcela bez emocí bylo totiž jeho chování v její prítomnosti.
Žárlil snad na ni, že zaujala místo jeho matky? Vždyt Amanda zemrela již pred lety ve vysokém veku - její lidská délka života byla samozrejme žalostne krátká proti vulkánské. Každé díte prožívá ztrátu rodice a Perrin se obávala, že se mohla prirozene stát tercem nepríjemných pocitu, které mohly, být vyvolané odchodem jeho matky a které v sobe mohl Spock uchovávat po celou tu dobu. Dokonce se pokoušela zacít s ním o tom hovor, doufajíc, že se vycistí vzduch a že se tak vytvorí podmínky pro vztah, který by byl alespon snesitelný, když už nemohl být vrelý. Ale Spock jí tenkrát prerušil, zcela zjevne si neprál s ní hovorit o tak intimních vech - byl pri tom samozrejme zdvorilý, ale bylo zjevné, že je to jednou provždy. To bylo naposledy, kdy pokusila o rozhovor týkající se osobních vecí.
Dokonce se jí nikdy ani nepodarilo urcit roli, kterou by ve vztahu k nemu mela zastávat. "Nevlastní matka", to znelo skoro komicky u dítete, které bylo o tolik starší než ona. "Prítelkyne" se zdálo celkem prijatelné, ale cítila, že Spock se tomu bránil. Nakonec k žádné definici, která by obema vyhovovala a která by se hodila na jejich vzájemný vztah, nedospeli; zustala zkrátka Sarekova manželka.
Ale když Spock zmizel, uvnitr Perrin vytryskl pramen nevole. Byla totiž svedkem toho, co nevysvetlený odchod

zpusobil Sarekovi.
Jako kdyby ji cetl myšlenky, obrátil se k ní Picard a rekl, "Bylo by to príliš nevhodné, kdybych se zeptal, co se stalo mezi tebou a Spockem?" Uprene se na neho zadívala a v prudkém hnutí mysli rozvažovala, zda nemá proste být zticha a odejít. Stacilo málo a byl by se rozplakala. Zhluboka se nadechla.
"Ne mezi námi dvema. Mezi Spockem a jeho otcem. Hádali se vlastne celé roky; ovšem to bylo uvnitr rodiny. Ale když zacaly ty debaty kolem války s Cardassií, napadl Sarekovo stanovisko - navíc verejne. Neprojevil otci vubec žádnou podporu." Byly to tehdy strašlivé casy. Všechno jako kdyby na ni znovu padalo; Sarekova tichá bolest, jeho odpor proti tomu; aby syna zavrhl, její vlastní hnev vuci Spockovi.
"Netušil jsem," rekl Picard opatrne, "že se Sareka dotkl Spockuv postoj."
"Mne se to dotklo. A dala jsem to najevo, aby se to Spock dozvedel." Neudelala tenkrát chybu? Nezpusobila vlastne, že se roztržka mezi otcem a synem ješte prohloubila? Pokoušela se vlastne již tenkrát krotit své reakce, ale kdykoli videla Sarekovy unavené oci, její hnev znovu propukl.. "Chci manžela chránit. A nestydím se za to."
Ve vzduchu se rozhostilo tíživé ticho. Picard se zrejme rozhodl opustit toto ožehavé téma. "Napadlo Sareka nejaké vysvetlení, proc Spock mohl odejít?" zeptal se.
Kdyby to byl kdokoli jiný, nikdy by asi nebyla tak osobní, tak otevrená. Ale rozmluva s tímto mužem uvolnovala všechny její pocity. "Kdybys ho videl tak, jako já... trávit cas v posteli... mluvit sám k sobe..." Perrin se zadívala do Picardovy laskavé tváre a hned se jí snáze pokracovalo. "Chce syna videt, ješte než zemre, uvést na pravou míru všechny rozepre, které dosud nejsou vyrešeny. Ale nyní je už asi príliš pozde."
Hlas se jí zlomil a odvrátila tvár, aby nebylo možné zjistit míru jejího zármutku. A presto se nyní cítila trochu lépe, když toho Picardovi tolik rekla. Zaslechla za sebou jeho jemný hlas a uvedomovala si, jak se ho dotklo její neštestí.
"Perrin... dovolíš mi, abych se setkal se Sarekem?" Opet se k nemu otocila zasažená vzedmutím nejistoty. Vedel Picard vubec, o co ji žádá? Dovedl si vubec predstavit, jak zbesile chránila Sareka pred vnejším svetem? Jak by mohla dopustit manželovo ponížení tím, že by souhlasila, aby si ho jiní prohlíželi? A presto...
"Kdyby to byl nekdo jiný, nikdy bych to nedovolila." Pak pokrocila kupredu a zadívala se mu do ocí. "Ale ty jsi jeho soucástí a on tvojí."
Odvrátila se, byla rozhodnutá.

Rikerovi nebylo zrovna nejlépe.
Stál spolu s vrchním inženýrem Geordim La Forgem v nákladním hangáru císlo dve a pozoroval cinnost pred sebou. V každém nervu tela cítil znechucení. Na podlaze obrovského hangáru pred nimi byly rozloženy kovové soucásti - velké i malé, poškozené, dokonale sterilní, nepravidelných tvaru i dokonale symetrické neusporádaná smesice predmetu, celých vetších bloku i pouhých jejich soucástí. Byl to zkrátka šrot.
"Vulkánci nejsou schopni zjistit, co ty fragmenty vlastne jsou," rekl Riker. "Ale identifikovali ten kov jako slitinu dentaria."
"To ale dostatecne svedcí o tom, že jsou vulkánské," ozval se Geordi. "A dentarium zase znamená, že at to bylo cokoli, bylo to použito pri konstrukci používané ve vesmíru."
Oba dva chvíli beze slova zkoumali dosud neroztrídený kov. Geordi mel nasazen na ocích svuj kovový visor, jehož lesk ostre kontrastoval s jeho ebenove cernou pletí. Byl slepý od narození a podstoupil v detství operaci, umožnující mu "videt". Visor byl totiž prímo napojen na jeho optická centra v mozku. "Podle druhu poškození," zamyšlene uvažoval nahlas, "se muselo jednat o náraz pri vysoké rychlosti."
Riker jeho postreh potvrdil. "Nákladní raketoplán Ferengu se zrítil v Hanolinove pásu asteroidu. Trosky byly rozesety na ploše nekolika set ctverecních kilometru. Nikdo z Ferengu samozrejme nepreživil, jinak se ted tímto casove nárocným úkolem nikdo z nich nemusel zabývat. Zkrátka všechno, co nyní meli k dispozici, byla tato hromada kovového šrotu a nevysvetlena skutecnost, že to vše bylo zabaleno do obalu oznacených jako lékarské potreby.
Možná, že ty obaly byly jediné, které meli zrovna Ferengové v té dobe po ruce, pomyslel si Riker, jehož zájem na celé téhle záležitosti byl dost vlažný. Již kdy se rozhodl, že svuj príští život rozhodne nezasvetí archeologii. Zkrátka nemel ten druh trpelivosti potrebný pro tyto pozvolné, detailní rekonstrukce. Byla-li zde nejaká rešení, prál si je znát hned.
Pocitoval neklid.
Prinutil se soustredit se a krácel podél do rad vyrovnaných kovových kusu, které sem položili Geordi se svou skupinou. Sebral kus poškozeného obalu; Geordi od neho úlomek vzal a zamíril na nej svuj trikodér.
"Nemohly by to být casti zbraní?" zeptal se.
"To jsem si také hned myslel, " pripustil Riker. "Ale Vulkánci nemají žádný záznam o odcizených zbraních. Nebo alespon o jejich ukradených soucástech. Proste nevedí o nicem, co by se jim ztratilo."
Geordi zavrtel hlavou, jak visorem prejíždel pres rozsáhlou sbírku vystavených roztríštených kovových soucástí.
"Bude to jako složit velkou skládanku - když ovšem vubec netušíte, jaký obrázek má vlastne predstavovat."
Riker pokývnul hlavou a pokoušel se nalézt neco, co by práci na tomto úkolu ucinilo alespon nepatrne vzrušující. Práve v ten okamžik si všiml na druhém konci hangáru praporcice Naylorové, zabrané do své digitální tabulky. Byla tady po celou tu dobu? Jak to, že si jí dosud nevšiml? A byla vlastne na tuhle práci urcená?
Bylo snad tohle to vzrušení, po kterém toužil? V hlave se mu rozeznel výstražný signál. Otocil se drív, než se jejich oci mohly setkat.

Procházka po Sarekove hornatém pozemku byla uklidnující. Jak Picard vedel, byl pro ten úcel také upraven. Všechny ty peclive zvolené pohledy na místa s mimozemskými rostlinami a jejich kríženci. Jakmile Picard prošel hradbou (vetšina vulkánských domu byla obehnána zdí, na cemž Picard shledávat neco ponekud stredovekého), uvítal ho výhled na

zahrady usporádané s vybraným vkusem. Jejich upravenost svedcila o smyslu pro umerenost. Poruznu byly po pozemku rozesety fontány a jejich nežný zvuk vytvárel puvabný doplnek k symetrii záhonu. Úprava pripomínala Picardovi nekteré japonské zahrady, které kdysi navštívil a ze kterých vždy odcházel obcerstvený a smírený.
Ovšem na Vulkánu bylo vražedné vedro. Byl na jeho povrchu pouze nekolik minut a již cítil, jak mu pot smácí kuži. Horko bylo znicující, rozpálená, dokorán otevrená pec. Perrin, jež ho vítala v bráne, se mu usmívala v ústrety.
"Je to, strašné, co? Když jsem sem poprvé prišla, musela jsem nosit chladicí odev. Postupne jsem si zvykla, ale stále je to jako bydlet v pustine Údolí smrti v Kalifornii."
Vedla ho skrze zahrady do domu s jeho prostornými místnostmi s vysokými stropy a spartánským nábytkem. Zdálo se, že Vulkánci si libují v aranžování výpravných zahrad, jejichž obrazce a ruznost byly pastvou pro oci, ale pri úprave svých domu se ze všech sil snažili je oprostit od jakýchkoliv ozdob a umeleckých del. Nábytek byl jednoduchý a bylo ho vždy Jen velmi málo; ozdoby byly k videní vzácne. Návšteva ve vulkánském dome se podobala návšteve chrámu. Jak procházeli velkými sínemi, zvuky jejich kroku se ozvenou odrážely od bridlicových podlah a Picard si byl vedom toho, že lidé pred nimi mizeli, jakoby to byli jen prízraky. Nezretelné postavy se pred nimi neslyšne rozplývaly ve dverních výplních ci zahýbaly za roh. Vedel, že je vulkánským projevem zdvorilosti zachovávat soukromí hostu tím, že je nikdo nerušil svou prítomností. Presto mel Picard zvláštní pocit, jako by procházel domem streženým neviditelnými duchy.
Perrin se zastavila pred velikými vyrezávanými dvermi - jedním z mála prvku výzdoby - a otocila se k nemu. Všiml si napetí v její tvári, obav v jejích ocích, když se pripravovala uvést ho do Sarekovy komnaty. Ty oci ho o neco žádaly - ale o co? O porozumení? O laskavost? Vrátil jí pohled a tiše sliboval vše, oc žádala.
Dvere se rozevrely a oba vstoupili dovnitr.
Místnost byla veliká a vzdušná; prosklené steny zaplavovaly pokoj svetlem. Byl zde jen jediný kus nábytku - obrovské, vyvýšené lužko. Na nem spocíval Sarek. Jeho tvár byla obrácená k nim, ale nevidel je; jeho oci smerovaly dovnitr, na jakousi krajinu ukrytou hluboko v jeho nitru. Pramínky slz zasychaly na jeho tvári a ústa se mu neznatelne pohybovala, ale nevycházel nich žádný zvuk.
Picard byl zdešen tím, jak ten muž sešel. Když naposledy velvyslance videl, projevoval se u neho Bendiuv syndrom v pocátecním stadiu. Jeho emoce sice hrozily vymknout se kontrole, ale s úsilím a pomocí meditací byl Sarek schopen udržet si své obvyklé sebeovládání. Ten muž, který pred ním ležel na posteli, však tuto
schopnost již ztratil. Jeho bílé vlasy byly slepené a zcuchané; jeho silná hranatá tvár byla strhaná, jak si z ní nekontrolované emoce vybíraly desivou dan. Tváre mel vlhké od slz, a ústa, zkrivená a vyschlá, se bez ustání pohybovala.
"Je v tomhle stavu vetšinu casu, rekla Perrin. "Žije jen v zajetí svých pocitu."
Popošla k lužku následována Picardem. Picard to pocitoval jako ohavné zneuctení. Tento muž by mel zustat v pameti jako idol muže - autoritativní a významný. Bylo na tom neco hrozne nepatricného videt ho v tom politováníhodném stavu.
"Sareku! Poslouchej!" Picard byl zaskocen príkrým tónem Perrinina hlasu. Ale na Sareka to okamžite zapusobilo. Hrozne zavrcel a hnev se prchave prelil pres jeho tvár.
"Jdi ode mne!" Na vrcení, které mu vycházelo z úst, nebylo rozhodne nic slabošského. Byl jako poranené zvíre, zurivé á blízké smrti.
"Je zde Picard." Perrinin hlas byl pevný a nebojácný. V odpoved zacal Sarek do lužka bít pestmi.
"Už - žádný - zmatek!" Krik to byl drsný a bolestný zároven a v Picardove srdci znel jako ocelový zvon. Perrin pohlédla smerem k nemu, ve tvári odevzdaný výraz.
"Nechám vás o samote. Bud te pozná, a nebo ne." Otocila se a vyšla z pokoje a Picard si uvedomil, že zustal sám s rozrušeným mužem.
Jeho mysl zalétla mimodek k jeho prvnímu setkání se Sarekem a k mimorádné zkušenosti, kterou mel s oním prolnutím mysli. Stále ješte cítil Sarekovy silné prsty na své tvári i nepopsatelné hnutí mysli, které ho premohlo, když do neho tehdy proudila Sarekova energie. Hodiny, které následovaly byly drásající. Zaplavovaly ho nespoutané emoce, vlna za vlnou zcela uvolnených vášni: hnev, lítost, chtíc... v neustále se menícím obraze kaleidoskopu smyslu, závratné i hrozivém. Bylo to nesnesitelné a nebylo z toho úniku. Bylo to snad to, s cím se musel Sarek vyrovnávat každou minutu svého života? Jak to, že se z toho nezbláznil? Picard si nikdy pred tím nedokázal predstavit emoce tak nesnesitelné, nevedel, jestli to bude moci vydržet i jen o chvíli déle...
Uprene pozoroval Sareka dosud bijícího do lužka, jehož mysl byla uveznena zurivostí, její puvod byl však již zapomenut. Picard si vzpomnel, jak to predtím udelala Perrin. Priblížil se k lužku a promluvil s pevnou autoritou v hlase.
"Sareku, vážil jsem dlouhou cestu, abych te spatri Zdálo se, že ta slova Sareka jen ješte víc vydráždila. Žíly na krku se mu napjaly, když zacal kricet.
"Nebudu odpovídat!"
"Musím s tebou mluvit o tvém synovi."
"Nikoho u sebe nechci..."
"O Spockovi."
Náhle Sarek ztichl. Napetí tela povolilo a on zustal velmi tichý. Potom zvolna obrátil hlavu k Picardovi a zdálo se, že se jeho oci soustredily.
"O Spockovi?" Hlas mel tak tichý, že jej Picard sotva slyšel.
"Ano, je pohrešován."
V Sarekove ocích se kmitl záblesk. Picard doufal, že se navrací do skutecnosti a soucasnosti z neznám kde se predtím zdržoval.

"To jsi ty, Picarde?"
"Ano, príteli,"
Sarek se na neho zadíval jako udivené díte.
"Potrebuji tvou pomoc. Musím najít Spocka."
Sarekovi vytryskly z ocí slzy. Picard pochopil, že ho hnutí mysli byla tak prchavá, tak krehká, že ho mohla kdykoliv zcela premoci. Sarekovi se z hrdla vydral priškrcený povzdech, jak bojoval o unikající vládu nad sebou samým. "Ten tady není."
"Vím o tom. Je o nem zpráva z Romulu."
Ted se Sarekuv zrak zaostril na Picarda. Soustredoval se za pomocí nejakých hluboko ukrytých vnitrních zdroju; to úsilí bylo takrka viditelné, ale zdálo se, že jeho síly nejsou dostatecné na to, aby toho dosáhl.
"Na Romulu. Proc?"
"To je to, co doufám, že se od tebe dozvím."
"Na Romulu."
Sarek se opet ponoril do mlcení, jako kdyby premítal. Ale tentokrát nemel Picard pocit, že se jedná o únik od skutecnosti, ale spíše o zvažování situace. Když se znovu zadíval na Picarda, byly jeho oci jasné. Bylo to pozoruhodné. Picard ted nestál pred bezmocným starým mužem, ale pred legendárním Sarekem, pred mužem, který zcela ovládal své smysly, jehož mysl byla silná a sveží. Kolik sil ho to asi stálo získat nad sebou
vládu v tomto pokrocilém stadiu nemoci?
"Ty se tam vypravíš, že mám pravdu?" vyzvídal Sarek: "Abys ho našel."
"Ano."
Sarek se naprímil. Úcel mu dodal životodárnou sílu, a ta zacala proudit v jeho žilách. Picard mel pocit, že je svedkem toho, jak nekdo vstává z mrtvých.
"Víš o necem, co by ho mohlo odlákat na Romulus?"
"Ne."
"Je na Romulu nekdo, koho mohl znát - nebo s nímž by navázal kontakt?"
Bylo videt, že si Sarek vybavuje zasuté vzpomínky. "Pardek," zašeptal.
"Kdo je Pardek?"
"Mohl by to být Pardek..."
"Kdo je Pardek?"
Nyní zacal Sarek vstávat z lužka. Jeho ríza v záhybech splývala kolem neho, a jak zacal precházet, vlnila se mu okolo nohou.
Picard na neho zíral a nemohl té promene uverit.
"Je to romulanský senátor. Spock s ním byl ve styku celá léta. Nevím, kde se setkali. Domnívám se, že na Khitomerské konferenci."
"Pardek zastupoval Romulus?"
"Ano, ano, jsem si skoro jistý, že tomu tak bylo."
Sarek obcházel pružným krokem komnatu, vypadal majestátne a pripomínal lva, jeho zjev byl práve tak zárivý jako drív. Picard netušil, jak se má vlastne s takovou situací vyporádat. Nedovedl odhadnout, jestli Sarek se dokáže takto chovat ješte celé hodiny, anebo jestli se každým okamžikem zhroutí.
"Vlastne si vybavuji, že Spock za mnou jednou prišel plný nadšeného optimismu, že dialog s Romulany bude pokracovat. Rekl jsem mu tenkrát, že to zkrátka není logické ocekávání." Sarek se lehounce usmál, a rekl jako by sám k sobe, "Spock je vždycky tak naivní."
Prešel k nádherné prosklené stene a vyhlédl ven na vulkánské zahrady, na okrove žlutou poušt, vzdouvají se k rudým horám na obzoru. "Tenhle Romulan Pardek nemel doma podporu. A samozrejme nakonec se potvrdilo to, co jsem ríkal."
Otocil se a zadíval se na Picarda, jako kdyby chtel ríci: Copak se dá detem sdelit, co mají delat?
"Pokoušel jsem se mu predat svou zkušenost v logickém myšlení," rekl mekce, "ale nikdy me neposlouchal. Nikdy neposlouchal..."
Picard videl, jak Sarek ztrácí nit myšlenek, jakoby to byla stužka dýmu rozplývající se ve vzduchu. Nebyl si jistý, nakolik bude schopen se od toho muže ješte neco dozvedet. Zcela zjevne bylo možné jeho jasné vedomí považovat pri nejlepším jen za neúplné. Ale bude se muset o to pokusit. "Objevila se úvaha, že možná dezertoval."
Sarek se na neho uprene zadíval. "Nikdy. Pripustil bych leccos, ale tohle nikdy."
"Ale veríš tomu, že by tam mohl být, aby se setkal Pardekem?"
Sarek vypadal zmatene. "S romulanským senátorem? Jak víš o Pardekovi?"
"Zkrátka jsem o nem již slyšel." Picard uvážil, že by nemelo smysl se snažit Sarekovi vysvetlovat složité kroky, kterými se ubírala jeho mysl. Starý muž prikývl a prechází dál.
"To je to, co udelal. Odešel, aby se setkal s Pardekem."
"Napadá te, co by ty dva mohlo spojovat?"
"Ne." Sarek se obrátil a zamíril k lužku, bylo videt, že je vycerpaný. "Nikdy jsem nevedel, co Spock podniká. Když byl ješte chlapcem, obcas zmizel na celé dny. Vždycky si sebou vzal svého milácka sehlat, jmenovala se I-Chaya, a odešel lézt do hor. Jeho matka byla vždycky celá bez sebe."
Sarek se otocil zpet k Picardovi, který nebyl schopen odhadnout, zdali si ten muž opravdu vybavuje minulost, anebo si ji vytvárí. Zdálo se však, že Sarek má neodbytnou potrebu tohle všechno nekomu ríci.
"Ptal jsem se ho, kam šel, co delal... odmítl odpovedet. Trval jsem na tom, že mi to musí ríct, ale neudelal to. Zakázal jsem mu tam chodit... ignoroval me. Potrestal jsem ho... snášel to bez odporu. A vždy se znovu vracel do hor."

Jeho oci vyhledaly Picardovy. "Zrovna tak dobre by se dalo rece prikázat, aby netekla."
Picard si všiml, že Sarekovy oci jsou opet vlhké, že jsou plné slz. Hrozilo, že jej jeho emoce znovu premohou. Presto však mel potrebu mluvit dál. "Abych byl uprímný, obdivoval jsem ho... to drsné jádro, které nešlo pokorit..."
A potom ztichl a slzy mu stékaly po tvárích. Picard byl velmi pohnutý. Mel pocit, jako by Sarekova bolest byla jeho vlastní, a trpel práve tak jako on. Dokonce cítil, jak ho oci zacínají pálit od slz.
"Sareku, jsme jeden soucástí druhého. Vím, že ti Spock zpusobil bolest. Ale zároven vím, že ho miluješ." Pri tom se Sarekovy vydral z úst výkrik a prosebne se podíval na Picarda.
"Rekni mu, Picarde..."
Jeho zrak zacal zvolna hasnout a Picard vycítil v tom muži paniku, jak se rval, aby zustal pri vedomí ješte o chvíli déle. Podíval se na svou ruku, pozvedl ji a pokusil se Picarda po vulkánsku pozdravit. Ale prsty ho neposlouchaly. Trásly se, pohybovaly se samy od sebe a odmítaly udelat to, co si prál. Picard se k nemu priblížil a jemne mu pomohl dát prsty do správné polohy. Sarek se usmál a vztáhl ruku smerem k nemu. Picard ho pozdravil stejným zpusobem.
"Mír a dlouhý život, Sareku."
"Dlouhé žití a... a..." Zmatene umlkl a jeho mysl se od neho vzdalovala. "Dlouhé žití a..." Hlas mu odumrel, ruka neudržela pozdrav a vedomí ztrácelo smysl pro skutecnost. Z nitra mu vycházelo sténání, odvrátil se shrbený a krehký, nespoutané emoce nad ním opet získaly vládu.
"Spocku... muj synu..." Tiše plakal, zalykaje se nevýslovným smutkem a touhou.
Picard pocítil ledový chlad, když videl Sareka plakat jako malé díte a mezi vzlyky obcas zaznelo jméno jeho syna. Vedel, že je to naposledy, kdy tohoto muže vidí.
"A požehnání nebes," zašeptal.

Kapitola ctvrtá

Je to špatné. Roky života zasvecené kázni odplavené a na jejich míste chaos... nic než chaos. A já tomu nemohu zabránit! Jsem starý! Nic ze mne nezbylo než vyschlé kosti a mrtví prátelé. A únava, je to tak únavné...
Picardovy oci se prudce otevrely a bylo mu naprosto nepochopitelné, když zjistil, že je ve vlastní posteli, v kapitánském apartmá na Enterprise. Srdce v prsou mu divoce bilo a na tvárích cítil vlhko od slz.
Zvolna se hlavou oprel o pelest, oci si privykaly temnote. Zcela správne, byla to jeho kajuta; digitální tabulka, kterou predtím používal, ležela na nocním stojanu, kam ji uložil spolu s poloprázdným šálkem nyní už chladného caje, který stál opodál. Kam se to ve svém snu vydal?
Ješte nyní mu pamet vypovídala službu a nehmotný prelud tancil práve tak daleko, aby jej nemohl uchopit. Vzpomínal si na to, že mu byla zima, nesnesitelne chladno... také zažíval muka a pocitoval hroznou ubohost... jedna za druhou se mu draly na mysl prudké emoce, které hrozily ho celého zaplavit...
Sarek. Ano, to bylo ono, znovu prožíval to prolnutí myslí.
Picard se posadil na lužku úplne probuzený. Již si zvykl rozebírat zneklidnující sny, jako byl tento, a zbavovat se jich tím, že je podrobne rozpitvával. Byl presvedcený, že jediný možný zpusob, jak se vyporádat s temi nevítanými nocními pristehovalci, byl postavit je pred soud svého vedomí, prohlédnout si je, prozkoumat je, vyzkoušet je, ucinit je soucástí racionální mysli, aby již nikdy nemohly uniknout do hloubek podvedomí.
Nepochyboval o tom, že byl nejakým tajemným nepopsatelným zpusobem spojen se Sarekem. To, že toto propojení zasahuje do jeho snu, nebylo nic divného. Jak to predznamenávalo jeho setkání se Spockem, to nevedel. Když si to vše uvedomil, nijak se mu neulevilo. Picard dával prednost pocitu jistoty, ale pri této misi nebylo takrka nic, u ceho by si mohl dovolit tento príjemný pocit. Volne se vznášel v krajine podivných mystických možností, které jeho mysl mohla sotva uchopit, natož nejak ovlivnit. Nebyl to zrovna zpusob, jakým s oblibou veci rešil.
Natáhl se a vzal do ruky digitální tabulku. Aby se vyrovnal se skutecností, potreboval se zamerit na veci jasné a reálné. Chvíli se zabýval vylepšováním plánu, který již v hrubých rysech vypracoval dríve. Pomyslel si, že ackoliv byl riskantní, mohl by být proveditelný. Jeho nejobtížnejší cástí pravdepodobne bude presvedcit admirála Brackettovou, aby jej schválila.
Pár nápadu mel, jak to udelat.

Jeho tvár na její obrazovce byla vstrícná a cišel z ní optimismus. Pro admirála Brackettovou to znamenalo, že mel v úmyslu ji seznámit s nejakými návrhy, které byly bezpochyby bud nebezpecné, nebo se nedalo do nich již zasahovat, a nebo byly neproveditelné - prípadne se jednalo o nejakou skvelou kombinaci všech trí vlastností.
Mela pro toho muže obdivnou slabost.
"Ano, kapitáne" - usmála se tím nejuprímnejším zpusobem - "co pro vás mohu udelat?"
"Admirále." Usmíval se. "Navštívil jsem Vulkán a mluvil jsem se Spockovým otcem a jeho nevlastní matkou."
"Ano?"
"Nedokázali mi sdelit žádný presvedcivý motiv Spockova odchodu na Romulus. Nicméne jsem se od Sareka dozvedel jméno romulanského senátora, se kterým by mohl být ve styku."
"Kdo to je?"
"Jmenuje se Pardek,"
"Ano, Pardek."
"Víte o nem neco?"
"Senátor... má povest jednoho z umírnených."
"Totéž jsem zjistil i já."

"Takže - se s Pardekem spojíte?"
"Ano. Admirále.. dostat se skrz Neutrální zónu na Romulus není zrovna snadný úkol."
"To samozrejme není."
"Mám urcitý plán, ale budu potrebovat vaše schválení."
Všechny po léta vybrušované instinkty admirála Brackettové zacaly pri téhle vete být ve strehu. Prestože se Picard pokoušel mluvit nedbalým tónem, znelo to slovo "plán" znepokojive.
"Dovolte, abych vám to nacrtl," pokracoval Picard.
"Prosím vás, nedelejte to," odvetila Brackettová.
Na Picardove tvári na monitoru se objevily známky znepokojení.
"Kapitáne - mám velmi silný pocit, že ten váš plán nechci znát."
"Ale admirále, potrebuji vaše schválení."
"Máte je mít."
"Prosím?"
"To mé schválení. Máte je."
"Už rozumím."
"Máte další otázky?"
Následovala nekonecná minuta, v níž Brackettová nehnute sdílela jeho pohled. Picard nebyl blázen. Uvedomoval si, že její schválení bez omezení také znamenalo, že jestliže by se mu nedarilo, ona se k celé misi nebude hlásit. Byla si však jistá, že je to jediná cesta, jak mu mohla poskytnout volnou ruku, kterou potreboval, aby dokoncil tuto misi patrící k tem nejdelikátnejším.
Byl to snad prchavý úsmev, co spatrila na jeho tvári? Možná, možná také ne. Ale konecne odpovedel tím nejobycejnejším tónem. "Ne, admirále, nemám další otázky. Myslím, že si dokonale rozumíme."
Pokynula mu hlavou a prenos skoncil. Preji bezpecnou plavbu, Jean-Lucu. Budu vás moc postrádat, jestliže se nevrátíte.

Picardova nálada se zvedla hned, jak vešel do malé soukromé místnosti prímo u mustku, která mu sloužila jako kancelár. Vedel, že mnozí z posádky se zde cítí stísnene, možná to tu na ne pusobilo trochu klaustrofobicky, obzvlášte, když kapitánova vule (ci kapitánovo rozcilení) byly v plné síle. Jednou mu to popsal Will Riker jako zážitek, pri kterém mu pripadalo, že veškerý dýchatelný kyslík v místnosti je spotrebovávaný kapitánovou výkonností, pricemž podrízenému nezbývalo doslova než lapat po dechu. Picard se tomu smál, nijak se ho to nepríjemne nedotklo.
Pro neho byla pracovna svatyní. Pripomínala mu kabinet jeho matky doma ve Francii, poblíž vesnice Labarre. Objevil tu místnost jako velmi malý chlapec; jako kabinet byla dost velká, a z nejakého duvodu mela okno vysoko u stropu. Bylo tam dost svetla na ctení a mladý Jean-Luc tam trávil celé hodiny, bezpecne uhnízdený za kupou šatstva, cetl si knihy a snil o budoucnosti.
Casto, když tam byl ukrytý, slýchal svého otce, nebo staršího bratra Roberta, jak se po nem shánejí. Samozrejme, že chteli, aby jim pomohl na vinici, ale Jean-Luc v té chvíli nemel ve svých snech místo pro pozemské veci, snil o hvezdách. Byl si jistý tím, že jednoho dne se bude prohánet tam nahore po nebi v kosmickém korábu. Jaký smysl by to tedy ted mohlo mít starat se o hrozny?
Jeho otec mel plno odpovedí na tuto otázku, a kdykoliv se Jean-Luc znovu objevil, byl otec rozzlobený a trval na tom, že chce vedet, kde predtím celou dobu byl. Ale nikdy mu to nerekl. Kdyby to byl prozradil, ztratil by svou svatyni jednou provždy.
Ptal jsem se ho kam šel... odmítl odpovedet Trval jsem na tom, že mi to musí ríct... ale neudelal to. A vždy se znovu vracel do hor.
Do myšlenek mu zalétla Sarekova slova, a Picard se mimodek zhluboka nadýchl, když si uvedomil tu podobnost. Spock a Sarek, on a jeho otec... otcové a synové...
Dvere se rozezvucely a Picarda to vytrhlo ze snení. "Vstupte," rekl.
Vešel velící porucík Dat. "Prál jste si se mnou mluvit, pane?" zeptal se a cekal trpelive na kapitánovy rozkazy.
Kapitán se otocil ke svému druhému dustojníkovi. Bledý android na neho klidne hledel svýma zlatýma ocima; Picard si uvedomil, že se na chvilku zasnil, a že vlastne zapomnel na to, že si Data nechal zavolat, aby za ním prišel. To u neho nebývalo obvyklé. Snažil se srovnat si myšlenky a probíral se vecmi, které mel po ruce.
"Rád bych, abyste mi pomohl, pane Date, pri príprave cesty na Romulus."
"Budu velmi rád k vašim službám, pane." Samozrejme, že Picard mohl všechno zastat sám. Ale liboval si ve spolecných schuzkách, pri kterých se shromaždovaly informace. Casto si pro takový úcel povolával Willyho Rikera, a práve tak casto se obracel na Data. Zjistil, že tenhle dustojník-android je skvelým partnerem, od nehož se odrážely myšlenky, teorie i hypotézy jako basketbalový míc od desky nad košem. Skutecnost, že Dat byl syntetická a nikoliv biologická bytost, znamenala, že jeho odpovedi se vracely nedotcené lidskými emocemi. To dodávalo jejich zduvodnením pruzracnost, takže byly obvykle dobrým vodítkem, obcas s mimorádnou hloubkou pohledu.
"Rád bych, abyste prošel záznamy Hvezdné flotily o romulanských zákonodárcích."
"Ano, pane. Mám se na nekoho zamerit?"
"Jmenuje se Pardek. Je to senátor."

"Pane, myslím, že vím, proc na naše zprávy neprichází odpoved."
Picard se pri tomto sdelení svého klingonského velitele bezpecnosti lehce zamracil. Porucík Worf stál ted u taktického panelu mustku. Picard pred tím prešel ke stanici na zádi, aby si prohlédl materiál, který shromáždil Dat.

Již po tri dny, kdy se hyperprostorovou rychlostí rítili ke klingonskému svetu - byl to první krok jeho plánu, jak se dostat na Romulus - se pokoušeli zastihnout Gowrona, predsedu Nejvyšší Rady. Jelikož kapitán i posádka Enterprise meli prímý podíl na tom, že se Gowron dostal k moci, pochyboval Picard, že by ho nejvyšší z Klingonu ignoroval. Jisteže mel plné ruce práce s utažením oteží po znicující obcanské válce, která ríši rozštepila, o tom nemohlo být pochyb. U národa, kde verolomnost a vraždení byly zpusobem vládnutí, musel každý vudce mít všechny smysly v pohotovosti a být stále ve strehu na všech stranách.
Picardovi se v pameti vynorily bourlivé dny klingonského konfliktu, a na chvíli mel dojem, že je znovu zatažen do politických cachru klingonské ríše.
A zdálo se mu, že se opet potýká s Romulankou, kterou znal pod jménem Sela.
Ta žena ho navštevovala ve vzpomínkách od okamžiku jejich vzájemného setkání nedaleko klingonského sveta - snad byla jen iluzí, neskutecne záhadnou bytostí. Rozhodne však byla zrucným a obratným velitelem romulanské flotily a když se pokusila ovlivnit výsledek klingonské války, málem se jí to podarilo.
Ješte mystictejší bylo, že se prohlašovala za dceru Tashi Yarové, Picardovy velitelky bezpecnosti, která zahynula pred lety pri jedné výsadkové misi - a která rozhodne zemrela, aniž predtím mela dceru.
Ale Sela skutecne vypadala presne jako Tasha. Vlasy mela krátce pristrižené a upravené podle romulanské módy, ale mely stejnou medovou barvu jako Tashiny vlasy, a její zelenomodré oci mu byly až nepríjemne povedomé. Byla to Tashina tvár, která na neho hledela z obrazovky a Tashina vytáhlá postava, která neklidne prechází vala po jeho pracovne.
Guinan, která se starala na Enterprise o lodní bar nazývaný 'Prední Desítka', a která mela záhadné a nepochybné metafyzické schopnosti - schopnosti, kterým se kapitán naucil duverovat - trvala na tom, že Sela byla, at už jakýmkoliv zpusobem, Tashina dcera.
Nic z Picardovy zkušenosti nedokázalo vysvetlit, kdo Sela skutecne byla. Ale ta se nicméne uhnízdila v jeho pameti.
Picard vzhlédl a zjistil, že ho vyckávave pozoruje Worf, zjevne toužící pokracovat v zapocatém rozhovoru. Kapitán pokývl.
"Gowron," rekl Worf, "upravuje dejiny Klingonu." Jeho oci zárily zvláštním jasem, který mu spolu s kostnatým celem a znacnou výškou dodávaly hruzostrašného vzezrení.
"Prepisuje dejiny?" overoval si Riker, že dobre slyšel.
"Delá si zásluhy," pokracoval Worf, "že to byla jeho odvaha - jeho genialita - která zpusobila konec obcanské války."
"Rozumím."
"V té nové verzi není ani zmínka o pomoci Federace pri jeho ceste k moci." To byla tedy prícina, proc byl Worf rozzlobený: jeho kapitán byl opomenut. Picard sám se na to díval trochu vyrovnaneji. Sám pro sebe se tomu usmál.
"To je celkem v porádku, pane Worfe. Vítezové obvykle píší nové dejiny. Muže si klidne ponechat všechny zásluhy, rád mu to dopreji. Ale potrebuji nejakou lod."
Picard chvíli zvažoval situaci a potom rekl: "Jestli se mnou Gowron nebude mluvit, sežente nekoho, kdo bude, nekoho z Nejvyšší Rady, snad K'Tala."
"Ano, kapitáne," prisvedcil Worf, ne príliš nadšený takovým kompromisem. Picard se obrátil k Datovi, který zkoumal cosi na obrazovce.
"Kapitáne," rekl, "Mám vizuální.identifikaci senátora Pardeka na Romulu." Picard se k nemu posadil a Dat aktivoval obrazovku.
Picard rozpoznal, že to, co se objevilo, byl videový záznam nekolika Romulanu a nejakých neznámých bytostí; byli zabráni do cehosi, co vypadalo jako soutež v potrásání rukou. Jak to tak pozorovali, Dat vysvetloval: "To je záznam Barolianu z nejakého obchodního jednání, kterého se Pardek zúcastnil pred ctyrmi lety."
Náhle obrazovka zustala prázdná. "To je všechno?" dožadoval se Picard.
"Ano, pane."
"Pustte to znovu."
Dat ješte jednou oživil záber a Picard jej pozorne sledoval. Jeden z Romulanu mu byl povedomý - videl tu tvár už nekdy predtím? Stisknul klávesu s príkazem a obraz strnul na nehybné tvári toho muže. "Vyvolejte záznam zvláštních služeb, kde je Spock na Romulu," narídil Datovi.
Na obrazovce se objevil záber Spocka, který mu admirál Brackettová ukazovala pred nekolika dny. Spolu s ním na nem byl Romulan - a Picard si uvedomil, že mel pravdu. "Je to tentýž muž," prohlásil. "Pardek."
Pardek vypadal na padesát, ale Romulané stejne jako Vulkánci se dožívali vysokého veku a Picard se neodvažoval odhadnout jeho skutecné stárí. Jestliže se s ním Spock setkal pred osmdesáti lety, byli približne stejného stárí - po ctyrítce a ješte sto let k tomu.
Pardek byl trochu zavalitý, což bylo u Romulanu vlastne dost neobvyklé. Mel kulatou, takrka plochou tvár, která mu dodávala dedeckovského vzezrení. Mezi Romulany vypadal ponekud výjimecne a Picard byl za to vdecný. Bude ho totiž muset najít v porádném davu.
"Co o nem vlastne víme?" Zeptal se.
Picard si byl jist, že Dat již predtím vyhledal o Pardekovi vše, co se jen dalo najít, a ten ho také nezklamal, když zacal ze své pameti chrlit informace. "Je cinný ve verejném živote již od mládí, senátorem je devet desetiletí. Ríká se o nem, že je 'mužem lidu' a byl u zrodu mnoha reforem. V záznamech stojí, že je vlivnými osobnostmi považován za radikála, protože po celou svou kariéru byl advokátem míru."
"Aha, proto s ním byl Spock stále ve spojení," reagoval na to Picard. "Kde bychom ho asi tak mohli najít tedy jinde než na pude romulanského senátu?"
"Okrsek, který zastupuje, se jmenuje Kroctonský segment. Stále si tam udržuje bydlište."

Picard uprene pozoroval postavu na monitoru. Toto je tedy ten muž, kterého by mel najít, muž, který by ho mohl dovést ke Spockovi. Romulan Pardek...
"Tady je ješte neco, pane," vpadl do jeho úvah Dat. "Dovolil jsem si rozšírit rozsah mého zkoumání, a zjistil jsem, že Pardek má v Kroctonském segmentu nekolik príbuzných. Je pravdepodobné, že byste ho tam mohl najít ve tretím dnu romulanského týdne, kdy senát nezasedá."
Picard se tomu usmál. "Vaše vynalézavost me vždy znovu uvádí v úžas, pane Date," rekl srdecne.
"Dekuji vám, pane."
V Picardove hlave se zacínal rodit nápad. Puvodne si myslel, že se na Romulus vypraví sám; jeden muž vzbudí méne podezrení než dva, samotný by byl i pohyblivejší - a jestliže by vše dopadlo špatne, ztratili by jenom jednoho muže. Ale na druhou stranu dva páry ocí, další analytická mysl a chladnokrevná osoba v záloze... "Jestliže se vubec dostanu na Romulus," rekl zamyšlene, "budu potrebovat pomoc. Byl bych rád, kdybyste me doprovodil."
V androidove tvári se zrcadlilo obojí, jeho zmatenost i potešení. "Já, pane?"
"Ano."
"Domnívám se, že vás bude možné namaskovat, abyste vypadal jako Romulan, pane. I když si dovedu predstavit, že u androida to bude mnohem obtížnejší."
"Myslím si, že doktorka Crusherová už na neco prijde."
"Kapitáne!" rozlehl se na mustku hluboký Worfuv hlas. "Byli jsme pozdraveni z planety Klingonu." Picarda to zjevne potešilo a prešel k nemu. Žádný duvod se znepokojovat, navzdory Worfovým obavám. "Je to Gowron nebo K'Tal?" zeptal se.
"Ani jeden z nich, pane." Následovala velmi krátká prestávka a pak Worf dodal: "Je to mladší administrativní dustojník diplomatického protokolu."
Chvilka rozpacitého zaváhání. Picard si rychle rozmyslel svou odpoved a pak prešel k obrazovce. Jak míjel Worfa, zeptal se: "Jméno?"
"B'ijik, pane."
"Na obrazovku."
B'ijikuv vzhled byl zcela zjevne klingonský, ackoliv kostnatý výrustek na jeho temeni a cele byl ponekud méne patrný než obvykle a jeho dlouhé silné vlasy ponekud víc upravené. Ale byl to jeho prístup k vecem, který pronikal navenek i skrze obrazovku, a který Picardovi vadil. Byla to zjevne malicherná bytost, slizká a úredne odmerená, která se usadila v oslnivé zári svého nadrízeného. Byl to jeden z tech servilních radových služebníku moci, kteri mají dostatek autority na to ríci "ne", ale nikdy dost na to, aby mohli ríci "ano" a kteří s oblibou využívají tuto nepatrnou výsadu moci.
"Zdravím vás, kapitáne," zacal svižne. "Jsem B'ijik, mám na starosti Gowronovu administrativu. Bohužel vám musím sdelit, že je dost zaneprázdnen v Nejvyšší Rade a nebude možné, aby si s vámi dnes promluvil.
"Ví o tom, že mu vysíláme zprávy už celé tri dny?"
B'ijikuv údiv byl zjevne predstíraný. "Zprávy? Budu muset projit záznamy... ale jsem si jistý, že jsme žádnou nedostali."
Kapitánovy oci se zúžily. Tenhle úlisný malý tupec ho rozciloval, avšak Picard dál obezretne hlídal svuj hlas. "V každém prípade, když reknete Gowronovi, že jsem práve dorazil, urcite se mnou bude chtít mluvit."
B'ijikuv úsmev byl samolibý a prezíravý zároven. "Kapitáne, Gowron by si prál, aby mohl mluvit s každým, kdo požádá o audienci. Ale není možné, aby se rozctvrtil. Jeho casový rozvrh je strašne nabitý. Pokud byste pro neho chtel u mne zanechat zprávu..."
"Tedy zprávu. To se mi moc hodí."
Chvilku bylo ticho, pak Picard postoupil kupredu a snažil se ovládnout rozcilení, jež se v nem vzmáhalo z toho, jak s ním ten vykrucující se funkcionár zacházel. Když promluvil, byl to hlas, jenž posádka na mustku dobre znala: tichý, ale zlovestný.
"Reknete Gowronovi, Vudci Nejvyšší Rady klingonské ríše, že jeho pomocník k nástupnictví Jean-Luc Picard žádá o laskavost."
"Laskavost?"
"Potrebuji maskované plavidlo."
Na B'ijikových ústech se objevil záchvev blahosklonného úsmevu. "Maskovaná lod. To zrovna není malá laskavost, kapitáne."
"Je to pro zdar mise, která by mohla mít príznivý vliv na celý kvadrant."
"Jakou výhodu z toho bude mít klingonská ríše? Gowron se na to urcite bude ptát."
Picard byl dlouho zticha, aby zchladil své rozcílení. Prál si sice ríci tomu úredníckovi neco od plic, co by si zapamatoval porádne dlouho, ale místo toho rekl tiše: "Jediný zisk pro klingonskou ríši... bude naše vdecnost."
B'ijik se zašklebil. "Je to opravdu to, co chcete, abych rekl Gowronovi?"
"Ano. A prosím vás, ješte neco. Jestliže nám nedokáže opatrit lod, pak jsem si jistý, že jsou zde jiní v klingonské ríši, kteří budou ochotni mi vyhovet. A pak bychom samozrejme - byli vdecni jim."
Ta prostá veta zustala chvíli viset ve vzduchu. Picard vedel, že zaznamenal úspech, vedel, že B'ijik ted probírá ve své mysli seznam Gowronových neprátel a uvedomuje si, jak je hrozivý. "Rozumím," znela odpoved.
"Také mu, prosím, reknete, že mám mimorádnou radost z toho, že je tak úspešný. Je to ocenení jeho zrucného vudcovství."
B'ijik na tohle neodpovedel, jen nepatrne pokývl hlavou, jakoby se to ocenení týkalo tohoto rozhovoru. Jeho obraz zmizel a opet se objevilo hvezdné pole. Picard se otocil a spatril Rikera, který prišel na mustek, a se zjevným pobavením sledoval tuto výmenu zdvorilostí.
"Moc hezky receno," zažertoval.

"No, uvidíme." Picardovými cévami se rítil adrenalin - povznášející pocit. Mel rád souboje a cas od casu si rád nechal zpenit krev. Je to dobré pro krevní obeh.

Kapitola pátá

Cítil v uchu neco podivného, nejdrív to byl pocit chladu po zapnutí interferometrického detektoru, a potom slabé zvonení v uchu - nebylo bolestivé, jen trochu znepokojivé. Ulevilo se mu, když bylo po všem, a trírozmerný model jeho uší byl uložen do pocítace.
Pozoroval Beverly Crusherovou jak se obrací, aby si prohlédla Datovy uši. Krásná a elegantní lékarka s porcelánove hladkou pletí a jahodove ružovými vlasy byla maximálne soustredená, když nahlížela do androidovy sluchové trubice. Dat poslušne otácel hlavou hned sem a hned zase tam, jak si lékarka prála.
Byli již v ošetrovne celou pulhodinu a probírali nezbytné protetické zmeny, kterých bylo treba, aby se oba promenili v Romulany. Beverly mela veškerou Picardovu duveru; nebylo to poprvé, co pro ne delala neco podobného.
"Nedají se odmontovat, že ne, Date?" slyšel, jak se Beverly ptá.
"Odmontovat?" overoval si Dat, jenž si nebyl jistý, co má lékarka presne na mysli.
"Mám na mysli vaše uši."
"Ne, doktorko. Jsou to plne integrované soucásti." Crusherová se obrátila ke své asistentce. "Odlitky jeho uší budeme, potrebovat také. Asistentka se otocila, aby zmenila konfiguraci pocítace a zaznamenala do neho údaje o Datových uších:
"Co s barvou jeho pleti?" zeptal se Picard.
Beverly si dukladne prohlížela Datovu unikátní vrstvu bledé pokožky a chvíli uvažovala. "Budeme mu muset udelat nejaké pigmentové zkoušky. Premenit ho, aby vypadal jako Romulan, by zase nemelo být tak težké. Jen chci mít jistotu, že to zase potom budeme schopni zmenit zpet."
Treba by mu ani nevadilo, kdyby zmenil barvu pleti, pomyslel si mimodek Picard. Potom si uvedomil, že Beverly se k nemu približuje s dalším detektorem, který mu potom zamerila na celo. V témže okamžiku zahlédl Willyho Rikera, který práve vešel do ošetrovny, a snažil se potlacit úsmev, když mu došlo, cemu se kapitán podrobuje.
"Vaše pravé oko," vážne oznamovala Beverly, "je o ctyri tisíciny výše než levé."
"To není možné," odporoval Picard a ona se na neho pobavene usmála.
"Budete si prát na protéze správnou míru? Tak to musíte svému krejcímu duverovat."
Picard koutkem oka zahlédl Rikera sledujícího jak jeho, tak pristroj, kterým Beverly stále prejíždela nad jeho tvárí.
"Živá duše se ode mne nedozví pravdu o vašich ocích, pane," rekl Riker s predstíranou vážností.
"Neco od Gowrona?" chtel vedet Picard. Posádka se už na jeho úcet pobavila až dost. Zacínal mít silný pocit, že by už moc rád skoncil tuhle smešnou proceduru a venoval se zase své práci.
"Ne, pane. Ale až vás krejcí propustí, zašel byste za mnou do nákladního hangáru? La Forge trochu pokrocil s temi kovovými soucástkami."
Bylo však zrejmé, že ho doktorka nehodlá ješte vydat. "Tihle dva se musí ješte hlásit u pana Mota, aby jim mohl vyrobit vlasy," upozornovala. Picard tiše zavrcel. Ten holic s modrou pletí mu vymluví díru do ucha a bude protahovat tu proceduru z pul hodiny alespon' na dvojnásobek.
No, bude do toho muset trochu zasáhnout. Dá Motovi pul hodiny a víc ne. "Za tricet minut, Jednicko," rekl pevne.
Riker kývl a odešel.
"Sedte klidne," rekla Beverly. "Nebo to merení nikdy nedodelám."

Jak to Mot videl, plno lidí ve Hvezdné flotile delalo veci, které nemeli dobre rozmyšlené. Vezmeme treba to, když posílali velvyslance T'Pela k Romulanum. Kdyby se na to, tenkrát byli zeptali Mota, býval by jim rekl, že se rozhodne nemají setkat s admirálem Mendakem. To se dalo predpokládat, že je to problematický tah, a také samozrejme mel za následek, že jim z rukou vyklouzl špión, který po dvacet let strádal tajné informace Hvezdné flotily, aby je pak mohl predat do rukou neprítele.
Možná, že to bylo tím, že on, Mot, mel víc casu než prumerní dustojníci Hvezdné flotily promýšlet veci do nejmenších podrobností. Jeho zamestnání lodního holice mu dávalo cas veci zvažovat. Což, jak se zdá, se zde nedá ríci o nekterých vysoce postavených lidech. Zvažovat. Podívat se na veci ze všech stran, prevracet situace hlavou vzhuru a zase zpet a rubem navrch, a teprve potom se zase vrátit k puvodnímu pohledu. Umet veci zvažovat, to je mimorádná schopnost, a Mot se pyšnil, že ji u sebe vypracoval do nevídané podoby. Toto vše byl duvod, proc Mot vlastne moc nechápal, že k nemu nechodí lidé na konsultace casteji. Mnohokrát už správne predpovedel, jak ta která situace dopadne - obvykle, když lidé na mustku byli zamestnáni sami sebou, nebo cím se to tam vlastne zabývali. Byl si jistý, že by jim mohl ušetrit plno casu a potíží, kdyby mu umožnili dostat se ke korenu veci a nechali si od neho pak poradit, co mají delat.
Samozrejme, casto dostával príležitost, aby své vývody nejak uplatnil. Kapitán se pricházíval nechat ostríhat pravidelne, a zrovna tak velitel Riker a inženýr La Forge. Na to mužete vzít jed, že nikdy nepropásl príležitost upozornit je na pár jejich chybných rozhodnutí. A zdálo se, že to ocenují. Jednou, tím si byl jistý, si uvedomí, jakou má pro ne cenu, a budou trvat na tom, aby se prestal schovávat v holicské oficíne, a místo toho se zúcastnoval duležitých strategických schuzek. Byla to jen otázka casu.
Dnes mel na programu prodiskutovat s kapitánem nekteré velmi duležité záležitosti. Picard a velitel Dat meli prijít, aby si nechali vyrobit vlasy na romulanský zpusob, a Mot mel v úmyslu ukázat kapitánovi, jak zpravený je o téhle nejnovejší misi. Nepochyboval o tom, že kapitán bude žasnout.
"Ale, kapitán! A porucík Dat!" zdravil je, když vešli do jeho království.

"Pane Mote, jak se máte?" tázal se kapitán tím svým milým zpusobem. Je to gentleman, o tom nemohlo být pochyb.
"Prima, prima," opácil Mot. "Pánové, posadte se a já hned zacnu."
"To by bylo skvelé, pane Mote. Máme dost nabitý program. Už za pul hodiny se musím setkat s velitelem Rikerem."
"Budeme tady hotoví za chvilku," Mot vlál kolem nich a rychle optickým detektorem premeroval kapitánovi lebku. "Tak se na to podíváme... myslím, že základní formu vlasu mám prímo tady, jen se mrkneme, jak to sedí."
Vytáhl ze svých zásob hnedou paruku, která by se dala prípadne nalepit na kuži hlavy pomocí epidermálního lepidla. Umístil paruku na správné místo na kapitánove hlave a pozoroval své dílo. Vlasy bylo nutné pristrihnout do romulanské fazóny; nyní mely všechny stejnou délku a spadaly Picardovi pres oci, takže vypadal jako ovcácký pes v zime.
"No, kapitáne, vypadá to, že se chystáte na nejaké dobrodružství," zacal, když se pustil laserovým britem do paruky. "Ono, uprímne receno, ríká se, že to bude nejaká tajná mise, to víte, tyhle veci si vždycky najdou cestu na povrch. A když vám mám udelat romulanskou fazónu, není tak težké dát si dve a dve dohromady a prijít na odpoved. Jestli víte, co myslím."
"Hmmm - hmmm," znela kapitánova odpoved, pricemž jeho oci byly dosud ukryty za závojem vlasu. "Samozrejme, že já nejsem tak naivní, abych si myslel, že opravdu vyrážíte na Romulus. To by bylo príliš zjevné a muž jako vy nikdy nezvolí tak jednoduchý zpusob. Že mám pravdu?"
"Predpokládám..."
"Takže to vypadá, že ta romulanská kulisa je tady proto, aby každého zmátla. Máme si myslet, že máte namíreno k Romulu, abyste mel možnost dorazit k cíli, zatímco se budeme dívat na druhou stranu."
"Hmmmm."
"No, celkem vzato to není tak špatný plán. Každý vás ceká zprava - a vy prijdete zleva. To se mi líbí."
"Dekuji vám."
"A ted, možná že použijete romulanské oblecení, možná že ne. Ale vsadil bych se, že ano. Budete se vydávat za Romulana - ale ne na Romulu. Takže je otázka, kam byste se mohl vydat jako Romulan a nevzbudit podezrení? A domnívám se, že znám odpoved."
"Ach." Mot chvíli stríhal a zkracoval beze slova, protahoval tu chvíli. Vedel, že kapitán je zvedavý, jestli bude schopný prijít na skutecný plán. A jak bude prekvapený, až zjistí, že Mot - Mot, ten holic! - mohl prijít na to, co se opravdu chystá.
"Pojdme na to vylucovací metodou," pokracoval Mot. "Kam byste se tak asi mel vydat na delikátní diplomatickou misi? Na planety Federace ne, to je jednou jisté. A kdyby se vaše skutecné poslání týkalo Klingonu, nepotrebovat byste romulanské prestrojení. Takže smerujeme k blízkým svetum z jiného duvodu - asi tady bude neco, co budete potrebovat."
Pritom se rozhostilo ticho. Mot cítil, že bylo souhlasné. "Romulus, jak už jsme ríkali, se príliš nabízí. Kterýpak jiný pripadá v úvahu?"
Na chvíli prestal stríhat a uvažoval. Bylo to obtížné uvažovat a zároven nekomu upravovat vlasy. Jedno z Picardových ocí vyhlédlo z pod toho príkrovu romulanských vlasu, to druhé bylo stále ješte uveznené v hnedé ofine. Mot se zahledel do toho jednoho oka. "Talariani? To si nemyslím. Není potreba se vystavovat všem tem potížím, tem byste zkrátka zavolal. Breenum? Jsou poradne odporní, to je pravda, ale dosud toho nebylo slyšet víc, než jen šepot vánku o nejakých sporech s nimi; mám dojem, že tady je to samá voda. Caloxové? Poslední dobou toho o nich nebylo moc slyšet - ríká se, že mají dost svých vlastních starostí s nedostatkem na planete a že jsou zcela soustredení na to, aby prežili."
Motovi se zdálo, že se kapitán na svém kresle trochu neklidne vrtí. Není pochyb o tom, že je zaskocený touhle pronikavou analýzou rivalu Federace.
"A ted," pokracoval Mot, "kdo potom zbývá? Murdothové? Jsou príliš pasivní. Phylosiani? V troskách. Skorrové? Nesoumeritelní. Ferengové? To nemá spojitost. Pakledové?"
Picard se zavrtel v kresle. "Prominte, pane Mote, ale já se za chvíli opravdu musím setkat s velitelem Rikerem."
"Jiste kapitáne, to stihneme," rekl Mot a zacal opet se stríháním. "Kdepak jsem to byl? Jo, Pakledové. No, dobrá, myslím si, že se shodneme na tom, že tam není žádný problém." Zaklonil svou modrou hlavu a srdecne se zasmál. Kapitán se také usmál.
"Takže, kam nás to zavedlo?" Jemne poklepal na kapitánovu hlavu. "Myslím, že to víme oba stejne dobre." Mot se naklonil a ostre zašeptal. "Cardassiani."
Odstoupil, aby se pokochal kapitánovou reakcí. Picard na neho zíral, druhé oko již takrka odkryté. "Cardassiani," rekl kapitán. Jeho hlas byl zcela neutrální - ale samozrejme to Mot také ocekával. Nikdy nedat najevo, co vlastne víte.
"Ano, správne, kapitáne. Vím, že jste si nemyslel, že si to dá nekdo dohromady - ale mne je to celkem jasné. Vypravíte se do cardassianského sektoru vesmíru, ale vydáte se tam jako Romulan. Vsadil bych se, že se tam pece nejaký barbarský komplot. Takže Cardassiani s vámi budou otevrene hovorit o svých zámerech, a vy získáte skutecný obraz o situaci pro Hvezdnou flotilu!"
Mot triumfálne záril. Kapitán Picard k nemu vzhlédl a v ocích mel zcela urcite obdiv. "Pane Mote," rekl velmi tiše, "musím vás požádat, abyste tuhle informaci považoval za absolutne duvernou. Jinak by mohla být ohrožena bezpecnost téhle mise."
"Ale to je samozrejmé. Ze mne nikdo nedostane ani sluvko. Já umím moc dobre držet jazyk za zuby."
"No, tím jsem si jistý," kapitán na to.
Mot opet zacal s úpravou paruky. "A ted," pokracoval, "mám pár nápadu, jak na to s Cardassiany. Zdá se mi, že chyba, která se s temito bytostmi vždycky udelala..."

Vyložil kapitánovi celou svou filozofii prístupu ke Cardassianum, a pak následovalo nekolik náhledu na možné spojenectví mezi Romulem a Cardassií. Na Picarda to zapusobilo, to bylo videt. A i když odcházel s malým zpožděním na schuzku s velitelem Rikerem, byl si Mot jistý, že jejich rozhovor dokázal ocenit. Je pravdepodobné, že se mu nestávalo moc casto, aby se setkal s tak jasným a presným zpusobem myšlení.
Riker nedovedl presne ríci, proc najednou pocitoval vetší nadšení pro toto pátrání. Asi to byl instinkt. Když La Forge a jeho tým konecne po kouscích složili kovové části a zjistili, co to bylo vlastne za predmet, byla jeho puvodní podoba tak obvyklá, že bylo pravdepodobnejší, že to Rikerovo nadšení spíše zchladí, než povzbudí. Ale to práve bylo presne to, co cinilo tento rébus tak vzrušující, to naprosto jasné urcení této soucásti pro kosmické lode.
Ted, když kapitán Picard konecne dorazil do nákladního hangáru - o petactyricet minut pozdeji - stáli spolu s Rikerem a Geordim a zkoumali na podlaze složený poradný kus kovu, který mel alespon zcásti urcitý tvar. Na ruzných místech chybely nejaké soucástky, ale v každém prípade udelal hlavní inženýr se svými lidmi poradný kus práce, když dali dohromady tuhle skládacku. "To, co si myslíme, že to je, pane," referoval kapitánovi Geordi, "je navigacní vychylovací pole. Nebo alespon to, co z jednoho takového zbylo."
Picard prehlížel tu nepravdepodobnou soucást zarízení. "Proc by nekdo chtel vulkánské vychylovací pole?" Riker se musel uvnitr usmát. To byla presne ta otázka, kterou si také kladl.
"Nemám potuchy, pane," reagoval na to Geordi, "a každá otázka, kterou zodpovíme, vždycky prinese dve další."
"Jste si jistý, že je to vulkánské?"
"Ano, pane. Metalurgická analýza to potvrdila, a když, jsme sledovali molekulární stopu, byli jsme schopni dokonce zjistit, že je to z lodi T'Pau. Ta byla vyrazena již pred lety a odeslána na odstavnou skládku na planete Qualor Dve. Podle všeho je tam dodnes."
"Worf kapitánu Picardovi." Klingonuv hlas se rozléhal nákladním hangárem. Kapitán se dotkl komunikátoru. "Ano, porucíku?"
"Klingonské plavidlo se odmaskovalo na našem levoboku. Pozdrav od Gowrona."
Picard a Riker si vymenili pobavené pohledy. "Prosím, vyjádrete naši vdecnost, pane Worfe. Informujte jejího kapitána, že velící porucík Dat a já se za chvíli preneseme na jejich palubu."
"Ano, pane."
Takže byla zdolána poslední prekážka mezi nimi a Neutrální Zónou. Kapitán se tedy už brzy vydá na cestu. Riker se otocil celem k nemu.
"Jestliže proti tomu nic nemáte, pane, rád bych se vydal s Enterprise ke Qualor Dve. Uvidíme, co tam budu moci zjistit."
Kapitán ani chvilku nad žádostí neuvažoval. "Máte zelenou, Jednicko."
Picard mu podal ruku a Riker ji stiskl. "Hodne štestí, Wille."
"Vám také, pane." Picard pokývl a zamíril k východu. Riker pocítil chvilkový záchvev lítosti, že to není on, kdo bude vysazen na riskantní cestu do Neutrální Zóny. Ale tenhle pocit byl rychle vystrídán tím, co mu bude nekolik príštích dnu znít v uších jako stále se vracející nápev: Kdo by mohl potrebovat vulkánské vychylovací pole?

## Kapitola šestá

Kapitán K'Vada ríhal, když pojídal svou mísu gaghu. Nebyl cerstvý. Nekolik cervum podobných tvoru se sice ješte hýbalo, ale vetšina z nich byla mrtvá a ležela schlíple na talíri. To nejlepší pochutnání na gaghu, byl pocit pomalu se plazících hádku; když se do nich zakousl, mrskali se ješte pár minut ve smrtelném zápase a jedinecné stahy pokracovaly dokonce v jeho žaludku, jak je polykal. Nebyl duvod jíst je již mrtvé; chut byla pak hrozná.
Odhodil mísu na stranu, kutálela se a rachotila po mustku jeho plavidla, klingonské lodi trídy Koristný pták jménem Kruge. Zbytky gaghu se rozletely po palube a mísa se nakonec zakutálela pod navigacní panel. Nikdo z posádky mustku ani nevzhlédl. Kdyby to totiž udelal, riskoval by prísné potrestání.
Necerstvé jídlo byla jen jedna z dalších pohrom toho dne, který na ne byl tak bohatý. Strašne se predtím popral se svou družkou K'kam a ted si ošetroval bolestive zranené rameno. K'kam byla silná a mrštná a mela velice výbušnou povahu; byla asi chyba, že se s ní pustil do rvacky. Ale ona sama zpusobila, že se tomu nemohl vyhnout. K'Vada znovu zavrcel, když si vzpomnel na její tvrdohlavé rozhodnutí, že se vydá na výpravu na vedeckém križníku smerujícímu k systému Lambdor. Nechtel, aby jeho družka zmizela na tak dlouhou dobu.
Presto však nakonec hádku prohrál, když mu vyhodila rameno z kloubu. V záchvatu nesnesitelné bolesti pak s její úcastí na expedici souhlasil, a ona mu pomohla vsadit rameno zpet do kloubního pouzdra. Presto i pak byla bolest stále velice silná. A ted ho opustí a on ji ztratí skoro na celý rok a bude do své postele uléhat sám. Tam ji bude nejvíce postrádat. K'kam byla práve tak divoká v posteli jako v boji a ta zkušenost byla úžasná.
Ale daleko, nejhorší bylo, že si ho zavolal jeho velící dustojník a sdelil mu, že na osobní rozkaz Gowrona musí dopravit dva dustojníky Hvezdné flotily na tajné místo. Jestliže se nevrátí, nikdo se o jejich smrti ani nezmíní; a jestliže se ve zdraví vrátí, jejich úsilí nikdo neocení. Pri takové misi se žádného uznání nedocká, a to se K'Vady hluboce dotklo.
Privedl svou lod k boku obrovské kosmické lodi Enterprise, zrušil maskování a cekal na prenos jejích dvou dustojníku. Nemel ani ponetí, kdo by to mohl být; všechno na téhle misi bylo zahaleno tajemstvím. Nemel tajemství rád. Zpusobilo, že ho ted znovu rozbolelo rameno.
"Dva v prenosu prímo na mustek, kapitáne," ohlásil jeho první dustojník. K'Vada kývl hlavou a o vterinu pozdeji se pred ním objevili dva muži v uniformách Hvezdné flotily. K jeho prekvapení jeden z nich byl kapitán Enterprise, Picard, a podle vzhledu toho druhého usuzoval, že je to android Dat. At už jejich mise byla jakákoliv, byla nanejvýš duležitá, jestliže vyžadovala, aby se do Neutrální Zóny vydali tito dva starší dustojníci.
"Vítejte na palube, kapitáne Picarde. Jsem kapitán K'Vada."

"Dekuji vám, pane. Tohle je velící porucík Dat." K'Vada si povšiml, že android se mezitím rozhlíží po mustku, jakoby analyzoval jeho možnosti. Zadíval se na Picarda, rozhodnutý získat od neho nejaké informace. Pokusil se o ten nejtvrdší a nejvyzývavejší tón, jakého byl schopen.
"Když jsem obdržel rozkazy, kapitáne, nikdo mi nerekl, kam máme namíreno..." Zamracene hledel na Picarda v ocekávání odpovedi.
Ale žádná nepricházela. Odmerený dustojník Hvezdné flotily ho jen chladne pozoroval a nemel se k tomu, aby mu poskytl jakoukoliv informaci. K'Vada pokrocil kupredu.
"Byl mi jen udán smer do Neutrální Zóny - a prímo k Romulu."
"Tak je to správne," znelo strucné potvrzení tohoto jasného faktu. Nic víc. K'Vadova ramena se zatrásla. "Znám své povinnosti, kapitáne. Když dostanu rozkaz, splním ho." Na chvilku se odmlcel a pokusil se o co nejhrozivejší výraz. "Ale nemám rád tajemství. Zpusobují mi bolesti v ramenou." Doufal, že Picard si bude myslet, že bolest v jeho rameni je následek zranení utrpeného v bitve. "Chci vedet, proc jsme se vydali na tuhle misi."
"Lituji. Je to duverná záležitost." Picard se nezdál být ani trochu zastrašený, nebyl ani neklidný. Jeho zpusoby byly chladné, dokonce zdvorilé. Zacínal K'Vadovi lézt na nervy.
"Pronásledujete nejakého zbeha, že je to tak?" K'Vada pozorne sledoval, jaký bude mít jeho veta úcinek. Byl si jistý, že ji Picard neocekával.
Ale Picard na sobe nedal nic znát, jeho tvár mela stále ten nezúcastnený výraz. "Zbeha?"
"Myslíte si, že informace jako tato zustane utajena? Velvyslanec Spock odešel na Romulus - a vy si pro neho jedete."
K'Vada vyzývave zíral na Picarda, zda se pokusí tu vetu poprít.
Ale Picardova odpoved znela zcela vyrovnane. "Máte rozkazy vzít nás na souradnice poblíž Romulu a potom zpet. To je vše, o cem jsem ochoten diskutovat."
"Pokud budeme objeveni poblíž Romulu, znamená to smrt pro nás pro všechny."
"To si uvedomuji."
K'Vada se na Picarda zamracil, jeho husté obocí se pri tom uprostred takrka dotýkalo. Avšak Picardova vyrovnanost byla neotresitelná. K'Vada si uvedomil, že od tohoto muže už žádnou informaci nezíská. Obrátil se na svého kormidelníka a vyštekl na neho rozkaz, aby nastavil kurs. Pak se otocil zpet. "Jak chcete, kapitáne Picarde. Vyrážíme smerem k Romulu."
"Dekuji vám, kapitáne. A pevne doufám, že se to s vaším ramenem zlepší." K'Vada pátral v tech slovech po prídechu sarkasmu, ale nebyl v nich.

Picard si již v prvních minutách, které následovaly po jejich prenosu na palubu klingonské lode, uvedomil, že kapitán K'Vada touží po boji. Usoudil však, že by to neprineslo nikomu nic dobrého, kdyby mu nejakou príležitost poskytl.
K'Vada se mu jevil jako nekdo, kdo má patrne dny své válecnické slávy za sebou, a nepochyboval o tom, že kapitán lodi Kruge nemel pražádnou radost z toho, že musel sloužit jako prevozník clenu Hvezdné flotily. Picard si umínil, že bude odolávat nutkání pustit se s tím mohutným Klingonem do sporu.
Když však K'Vada rozrazil dvere kajuty, která jim byla urcena, Picard si uvedomil, že dostát tomuto predsevzetí nebude vubec snadné. Soude podle velikosti té místnosti, musel K'Vada premenit na ložnici nejakou skladovou komoru. Byla malá, stísnená a v dezolátním stavu. Stul a dve židle byl jediný nábytek - pak ješte police vycnívající ze steny, o které se dalo predpokládat, že má sloužit jako postel. Byl tam zatuchlý pach
nevetrané místnosti a Picard usoudil, že se ta místnost nepoužívala po velmi dlouhou dobu.
"Tak, tady to je," prohlásil radostne K'Vada. A pak se špatne skrývaným sarkasmem pokracoval, "Možná to není to samé, na co jste zvyklí na lodi Hvezdné flotily."
Picard zatajil dech a otocil se na K'Vadu s milým úsmevem. "Celkem pekné, dekuji vám." Všiml si, že K'Vada byl s jeho reakcí nespokojen, což mu napovedelo, že udelal dobre, když nasadil tuto masku.
Dat zkoumal místnost s nezúcastneným chladem androida. "Je to kapitánova kajuta nebo moje?"
"Obou," znela odpoved, pri níž Picard nebyl s to zadržet prekvapenou reakci. I pro jednu osobu byla místnost stísnená, a že by ji meli sdílet dva lidé, bylo absurdní. Spatril v K'Vadových ocích jiskricky vítezství. "Máme málo prostoru. Jsme vojenská lod a ne výletní plavidlo."
"Samozrejme, to bude v porádku."
Picard zaznamenal, že ted, když zaznamenal bod, se K'Vada cítí lépe. Klingon kroužil po místnosti, vychutnával jejich chvilkové vyvedení z míry a seznamoval je s místními vymoženostmi. Poklepal rukou na policovou postel, na které nebyla ani matrace, ani polštár, ani kousek nejaké prikrývky.
"Budete spát po klingonském zpusobu. Nezmekcujeme si tela nejakými matracemi."
Picard prešel k polici a se zjevným potešením po ni prejel rukou. "Bájecné. Presne tak to mám rád."
K'Vada se na neho vyzývave podíval. "A budete jíst naše jídlo. Na jídelnícku nemáme jídla Federace."
"Nejedl jsem už gagh strašne dlouho. Už jsem se na nej tešil. A cerstvý, pokud jej máte."
K'Vada se na neho netroufal podívat. "Bohužel, kapitáne, musím priznat, že muj patahk kuchar nemá na sklade nejcerstvejší gagh. Doufám, že vám nebude vadit, když ho budete jíst upravený tak, jako ho jím já."
Picard zdvorile pokývl hlavou. "Bude to pro nás cest." Picard cítil, že K'Vada pozorne naslouchá zvuku jakéhokoliv hnutí mysli v jeho hlase - obavám ci znechucení - a dával si pozor na to, aby jeho hlas znel neutrálne.
K'Vada se obrátil, aby ješte jednou prehlédl místnost, a pak zamíril ke dverím. Zaváhal a Picard se znepokojením ocekával, co má tenhle drsný, nevypocitatelný muž v zásobe ted. Když se k nim otocil, bylo na jeho tvári neco, co bylo možné považovat za úsmev.
"Ješte jedna vec. Náš vstup do Neutrální Zóny je nelegální, a tím nebezpecný. Budu požadovat, aby všichni, kdo

nejsou ve službe, setrvávali celou dobu ve svých kajutách."
Picard cítil, že je zaskocený, ale snažil se potlacil vzrustající pocit nevole. Zustat v téhle mizerné kajute? Pokoušel se zachovat si chladnou hlavu, ale z K'Vadovy tváre, kterou prelétl výraz uspokojení, usuzoval, že tentokrát nebyl zcela úspešný. "Zajisté nemyslíte nás dva, kapitáne. Jsme ve službách Hvezdné flotily. A jsme zvyklí na nebezpecí v boji."
Ale K'Vada vedel, že opet zaznamenal bod a nechtel se pripravit o tuto malou výhodu. "Jako kapitán jsem zodpovedný za všechny osoby na této lodi. Pro vaše vlastní bezpecí musím trvat na tom, abyste zustali v ústraní." Usmál se, a pri tom jim ukázal své zašpicatelé zuby, na nichž ješte ulpívaly zbytky obeda, a opustil je.
Picard se ohlédl a uvidel Datovu neproniknutelnou tvár, která ho klidne pozorovala. "Zdá se, pane, že jsme odsouzeni poznat dukladne jeden druhého. Nevadilo by, kdybych navrhl, že zábavný zpusob, jak by nám ubehl cas, by bylo hrát jistou hru? Spocívá v tom, že se dosazují vyšší polynomy do sady racionálních koeficientu. Zjistil jsem, že pri tom ubíhá cas tak, že se vám hodiny zdají jako minuty."
Picard si nahlas povzdechl. Prešel k jedné z židlí v místnosti - mizerne tvarovanému kusu nábytku, nejevícímu jakékoliv známky pohodlí - stáhnul si s námahou svoji bluzu a posadil se. "Jsem pro, pane Date. Zní
to zajímave."

Kapitola sedmá

Oci Gretchen Naylorové byly zblízka, v tlumených svetlech baru, ješte pozoruhodnejší, než se zdály predtím. Bledá, takrka pruzracná zelen, orámovaná hustým tmavými rasami, to vše zpusobovalo, že vypadaly skoro mimozemsky. Ale Naylorová byla lidská bytost, narozená a vychovaná na Zemi, v zemedelském ráji Severní Ameriky, v Indiane. Riker byl v Indiane jednou na návšteve ješte jako školák a byl uchvácen krásou krajiny oblých návrší a zelených plání. S pokrokem vytríbené technologie replikátoru nebylo treba obrovských polností kukurice a sojových bobu; puda ve state byla premenena na rozsáhlé zemedelské parky, ve kterých' se pestovaly kvetiny, korení a rostliny pro lékarské úcely. Nepravidelné vlny barev se rozprostíraly, kam až oko dohlédlo - burgundská modr, korálová cerven, stríbritá zelen - a vzduch byl prosycen opojnými vunemi korení.
Možná, že práve život v takovém rajském kraji rodil lidi tak otevrené, prátelské a velkorysé. Riker si ješte ted vzpomínal na srdecnost a nežnou péci rodiny, u které bydlel, bezprostrednost, s jakou ho prijali mezi sebe hned po privítání. Tu prátelskou atmosféru v sobe nosil ješte po mnoho let. Lidé z jeho rodné Aljašky byli citliví a poctiví, tím si byl jist, a navíc uvyklí tvrdé práci; ale jak museli mnoho ze své energie vydávat na prosté prežití, zbývalo méne místa pro nežná prátelství. Nebyl si jistý, zda by vymenil své detství strávené na Aljašce, nebot mu dalo kázen a sílu, za které byl vdecný. Avšak setkání s mekkými, nežnými kopci Indiany v nem zustane po celý život.
Gretchen Naylorová nemohla zaprít, že pochází z Indiany. Její prímocará poctivost byla typická, ale nemela v sobe tu bezstarostnost a uvolnenost, které si pamatoval ze svého detství. Tato žena v sobe mela touhu vyniknout, jakousi utajenou nedockavost se uplatnit. Samozrejme, tyto vlastnosti byly nezbytné, aby byla prijata na Akademii Hvezdné flotily. Nebylo možné, aby nekdo byl úspešnejší než dvanáct tisíc uchazecu jenom tím, že se bude držet v ústraní.
"... a potom jsem byla pridelena na Reliant. Sloužila jsem tam dva roky jako mladší bezpecnostní dustojník. Když se ukázala možnost dostat se na Enterprise, nemohla jsem tomu uverit. Každý se tam chtel dostat. Když jsem si podala žádost, ve skutecnosti jsem si nemyslela, že je nejaká šance. Ale vyšlo to - a mí prátelé ríkali, že me bylo po celé lodi slyšet jásat." Usmála se.
Širokým, uvolneným úsmevem, který prozáril její tvár. Sehnula se, aby upila ovocný drink a krátké prameny tmavých vlasu se jí svezly na tvár. Práve tak, jak si to Riker predtím predstavoval.
"Jsem si jistý, že jsme meli štestí, že jsme vás sem k nám dostali, praporcíku." Riker si dával pozor, aby jejich vztah zustal formální. Naylorová byla urcená Worfem, aby provedla šetrení a shromáždila duverné informace zvláštních služeb o Zakdornech, o bytostech, které se staraly o vyrazený inventár uložený na planete Qualor Dve. Riker mel ve skrytu duše radost, že volba padla na ni. A vybrat bar 'Prední Desítku' jako místo pro krátkou pracovní schuzku, to byl zase jeho nápad. Neustále však mel na pameti nebezpecí z možných romantických vztahu na palube a tato zelenooká žena ho znepokojovala tak, že toto riziko nesmel prehlížet.
"Chtel byste slyšet, co jsem se dozvedela o Zakdornech, pane?" Zareagovala na úrední tón v jeho hlase a její hlas zaznel obdobne. Bájecná žena. Kdyby se tak mohli setkat za jiných okolností...
"Samozrejme." Pohodlne se oprel, když vyndala na stul digitální tabulku a zacala vytukávat príkazy na klávesnici. "Zakdornové jsou jedni z nejmladších inteligentních tvoru, jež se prihlásili k Federaci. Je to mírumilovná rasa, která nemá skutecné neprátele. Dopracovali se hyperprostorového pohonu ve svém vývoji pomerne brzy, protože všechny své zdroje mohli zamerit na vedecký rozmach." Ne jako na Zemi, pomyslel si Riker. Kývl, aby pokracovala.
"Jejich síla zrejme spocívá v zamerení na organizaci a výkonnost. Postrádají tvurcí predstavivost a nemají prakticky žádnou vlastní umeleckou tvorbu. Jsou to výtecní kontrolori, úcetní a vydavatelé map."
Riker se zašklebil. "Zní to, jako by s nimi byla dost velká nuda. Planeta byrokratu." Kývala hlavou a usmála se. "Také si myslím. Ale jsou tak dokonalí, že se jim posílají vyrazené kosmické lode a oni je skladují."
"Myslím, že to je asi duvod, proc mají nejvetší odkládací plochy pro kosmické lode." Existovaly ješte tri další skládky, které si Federace udržovala v ruzných sektorech vesmíru, ale ta, která byla na planete Qualor Dve, se za posledních dvacet let mimorádne rozrostla. Nekolik tisíc lodí v ruzném stavu upotrebitelnosti zde našlo místo svého odpocinku. Od hrdých plavidel, která prišla o schopnost létat pri nekteré z bitev, až po lode, které zkrátka vyšly z módy, když je nahradily nové konstrukce. Riker dosud nikdy žádný v z tech hrbitovu nenavštívil a byl zvedavý, jak to tam vypadá. Ale ze všeho nejvíc byl zvedavý, jestli uvidí T'Pau, , aby zjistil, zda vulkánská lod vydá nejaký klíc k rešení záhady, jak se mohlo její vychylovací pole ocitnout , v rukou Ferengu.

Odstrcil své kreslo dozadu. "Dobrá práce, praporcíku. Meli bychom být na orbitální dráze Qualor Dve zítra v jedenáct nula nula. Tyto informace se budou hodit."
Naylorová prikývla, také odstrcila kreslo, sebrala se stolu svou tabulku a zustala stát.
"Mohl bych vás doprovodit k vaší kajute," navrhl Riker.
K jeho nelibosti odpovedela, "Dekuji, pane, to není nutné." Pak se odmlcela a zadívala se na neho svýma zvláštníma bledýma ocima. Jak se v nich odrážela svetla z místnosti, vypadalo to, že v nich jiskrí, a že v prítmí zárí. "Jsem moc ráda, že jste spokojený s mou prací, veliteli. Nerozpakujte se, prosím, požádat me o cokoliv jiného, co byste mohl potrebovat."
Riker se náhle cítil nejistý jako zamilovaný školák. Byl snad v té vete ukrytý dvojsmysl? Nebo snad do ní vkládal své vlastní pocity a domýšlel si neco, co chtel, aby tam bylo? Že z Gretchen Naylorové vyzarovalo cosi žádoucího, o tom nemohlo být pochyb. Co to však bylo, to nebyl schopen urcit.
"Dekuji vám, praporcíku," rekl neosobním tónem a ona se otocila a vykrocila ke dverím. Riker ji pozoroval a snažil se, aby na neho nepusobil pohled na její svežší, pohupující se štíhlou postavu.

"Vetšina Romulanu žije pohromade v jakýchsi hromadných komunálních jednotkách, které se nazývají 'taka', je tam jen pár rezidencí pro jednu osobu a ty jsou zabrány temi, kterí jsou u moci. Populacní hustota obyvatel hlavního mesta je ctyricet tisíc na ctverecní kilometr." Picard si protahoval krk a pri tom predcítal údaje ze své digitální tabulky. Trvalo to již nekolik hodin a cítil, že má ztuhlé telo od sezení na klingonské židli. V tu chvíli mel pocit, že to byl vlastne rafinovane navržený mucící nástroj.
"Ctvrt, kde žije Pardek, ten Kroctonský segment," doplnil ho Dat, "je jednou z nejstarších cástí mesta." Nemusel používat žádnou tabulku; nepochybne již pred casem vstrebal všechny pasáže ze zprávy zvláštních služeb, které v ní byly obsaženy, a nyní je jen prehrával ze své pameti. "Je to oblast bez jakékoliv architektonické koncepce, kde žije nejnižší trída. Pardek si tam drží svou 'taku' již mnoho let."
"Kroctonský segment," mumlal si pro sebe Picard, "To je místo, kam plánujeme prenos." Vzhlédl k Datovi a uvedomil si, jak je ted rád, že si vzal tohoto cenného dustojníka sebou. Ta výprava by bývala mohla být ješte strastiplnejší, kdyby se byl rozhodl ji podniknout sám. Datova uklidnující a vyrovnaná prítomnost mu vždy znovu dodávala jistoty; a zcela jiste toto shrnutí studií o Romulanech se mnohem príjemneji delalo ve dvou.
Picard znovu zakroužil hlavou, aby se zbavil krece. Cítil se porádne unavený a uvedomil si, že musí být již mnohem pozdeji, než byl jeho obvyklý cas odpocinku.
"Mám toho dost, Date," rekl. "Myslím, že se natáhnu."
Dat prejel pohledem neútulnou místnost. "Protože já nemusím spát, navrhuji, abyste si vzal tu ..." Android zaváhal, nebyl si jist, jak má nazvat ten morbidní útvar ve stene, který byl zrejme myšlen jako postel. "...polici. Já se spokojím s tím, že postojím."
"Tak dobre, pane Date. Dekuji vám." Picard se obrátil k polici a s despektem ji obhlížel. Byla asi sto dvacet centimetru nad podlahou - pekná výška, aby se na ni dalo jen tak lehnout - a nad ní bylo asi šedesát centimetru volného prostoru. Dostat se do té zatracené mezery bude vyžadovat se porádne zkroutit. Picard mel pocit, že je hrozne neohrabaný a nešikovný, když se tam soukal a pritom si otloukal hlavu a holene.
Když se tam konecne uvelebil, uvedomil si, že leží na holé prkenné ploše a zírá na strop té police, vzdálený sotva víc než tricet centimetru. Otocil hlavu na stranu a spatril Data, jak ho nepohnute pozoruje. "Leží se vám pohodlne, pane?" zeptal se android.
"Zdá se, že ano," odpovedel Picard tónem cloveka smíreného se vším.
"Tak dobrou noc, kapitáne. Hezky se vyspete."
"Dekuji vám."
Picard zavrel oci, rozhodnutý odpocívat a usnout. Vedel, že to potrebuje. Nakonec už párkrát spal na nepohodlných místech i pred tím; proste to byla pouze vec soustredení, zablokovat vnejší nepríjemné pocity a dovolit mysli se bezcílne toulat...snad ji jen podnítit trochou fantazie...klidná laguna, tropický vetrík, exotické stromy ohýbající se v teplém dechu more... vlny uléhající na pobreží...
Otevrel dokorán oci a obrátil se na Data. "Co to deláte?"
Dat vypadal zmatený a dotcený. "Pane? Delal jsem - snad hluk?"
"Ne, to ne."
"Zpracovával jsem informace, které jsme nashromáždili o romulanské spolecnosti. Pripravuji se na úkol zmeny osobnosti v Romulana."
"Rozumím."
"Chtel byste, abych to prerušil?"
"Ne, ne. Jen, prosím, pokracujte." Picard se zlobil sám na sebe. Samozrejme, že nemohl slyšet, jak Dat zpracovává informace; jednalo se o zcela tichý proces, práve tak jako myšlení. Mohlo to být jedine tak, že vedel, že to Dat delá. Takrka videl obvody v Datove hlave, blikající a srší, jak miliony bitu informací letely jeho neuronovou sítí. Samozrejme, že mohly vydávat nejaký zvuk, nezáleží na tom, jak jemný, což by mohlo vysvetlovat, že se Picardovi tak obtížne usínalo, když vedel, že se takový pozoruhodný proces odehrává v pozitronickém mozku nekoho, kdo je od vás vzdálený necelých sto dvacet centimetru...
Znovu otevrel oci a málem zalapal po dechu, když uvidel Data, jak na neho uprene hledí. "Na co se to díváte?"
Dat byl opet zmatený. "Nikam se nedívám, pane. Pokracuji v porádání souboru."
"Ale pri tom se díváte na mne."
"Je mi líto, že vás ruším, pane. Nebudu se dívat vaším smerem." A odvrátil se, takže byl k Picardovi otocen zadní cástí

hlavy. Kapitán ho chvíli pozoroval, stydel se a zároven byl mrzutý. Uvedomil si, že je to již velmi dávno, kdy mel nekoho, koho by mohl nazvat spolubydlícím. A dokonce ani tenkrát v Akademii Hvezdné flotily to nebylo usporádání, které by mu obzvlášte vyhovovalo.
"Pane Date..."
"Ano, pane?"
"Nemohl byste treba vy - spát?"
"Nemyslím si to, pane."
"Rozumím." Picard ješte jednou zavrel oci. Nehodlal se jen tak vzdát. Patril k mužum, kterí byli zvyklí vyrovnat se s okolnostmi; zklidnení mysli vyžaduje jen urcitou techniku relaxace a soustredení... relaxace... soustredení... Relaxace... soustredení...
Relaxace...
Picard vyklouzl z toho stísneného prostoru. Dat se na nej tázave podíval.
"Pane? Vám se již nechce spát?"
"Asi ne. Tak co, budeme dál procházet soubory?"
"To bych moc rád." Bez dalšího odkladu, zacal Dat ze sebe chrlit fakta. "Prostudoval jsem Kroctonský segment, jak jste si prál, a vybral jsem pár vhodných míst pro náš prenos. Každé z nich vám popíši."
Picard potlacil zívnutí a znovu se posadil na to mucidlo.

Príštího rána v devet nula nula byla Enterprise ve volacím rozsahu planety Qualor Dve a Riker vydal Worfovi príkaz, aby navázal kontakt. Byl príliš netrpelivý na to, aby cekal, až dorazí na orbitální dráhu. Zdálo se, že to Worfovi bude trvat vecne, než uskutecní relaci. Ale konecne Klingon hlásil od svého taktického panelu, že byl úspešný.
"Na obrazovku," narídil Riker. Zvedl se a pokrocil vpred, již nedockavý, aby si promluvil s nekým ze Zakdornu, kdo by mu mohl odhalit nekteré ze záhad téhle mise.
Cloveku podobná bytost, která se pred ním objevila, byla rozhodne jiná, než Riker ocekával. Byl to stárnoucí a unavený muž, šedivející vrak, který na sebe vzal podobu opuštených lodí, na než dohlížel. Vypadal ponekud prekvapene, jako by byl uprostred neceho vyrušen. Jak se trochu mracil, obocí se mu krabatilo; pro Zakdorny charakteristické záhyby pokožky na tvári se mu rasily v zjevném nesouhlasu.
"Jsem velitel William Riker z kosmické lode Federace Enterprise," rekl Riker prátelským tónem.
"Tady je Klim Dokachin, výstrojní dustojník Odstavné skládky zet - jedna - pet." Hlas toho muže znel úsecne a odpudive a nedalo se z nej vycíst nic než holá fakta.
"Potrebujeme nejaké informace o vulkánské lodi T'Pau," pokracoval Riker. "Byla k vám pred lety odeslána."
"Zajistil jste si povolení vstupu?"
Riker si byl jistý, že vypadá presne tak, jak se cítil zaskocene. Ta otázka byla naprosto necekaná. "Povolení vstupu? Ne..."
"Pak vám nemohu pomoci. Spojte se s Odborem casového plánování."
A v tom okamžiku bylo spojení rázne ukonceno a Riker se pristihl, že opet zírá na hvezdné pole. Nebyl vubec mocen slova. Obrátil se k poradkyni Troi, aby si ulevil. "Kdo si ten chlap myslí, že je?
Troi jiskrilo v ocích, když klidne odpovídala, "Výstrojní dustojník odstavného skladu, veliteli. S informacemi, které potrebujete."
Rikerovi chvíli trvalo, než to strávil. Byl to zvláštní zpusob, kterým mu Troi dávala najevo, že bude muset užít odlišnou taktiku, bude-li chtít získat informace od toho neochotného starého byrokrata. Zhluboka se nadýchl. "No, dobre. Pane Worfe, navažte znovu spojení."
"Ano, pane."
O chvilku pozdeji se na obrazovce znovu objevil Dokachin, trochu zaskocený tím, že je opet vyrušován. Riker se na neho prátelsky usmál. "Pane Dokachine..."
Dál se nedostal. Ten muž jej prerušil: "Ahchin. Klim Dokahchin," opravoval Rikera.
Riker se nadýchl. "Pane Dokahchine, informace, kterou potrebuji, predstavuje pro Federaci záležitost znacného významu."
"Opravdu?" Dokachin nevypadal, že by to na neho príliš zapusobilo.
"Potrebuji prístup k vašim záložním souborum, vaše soubory..." odmlcel se, ale Dokachin neodpovídal. Vrhnul se do toho po hlave. "Nezabere to mnoho...mí lidé mohou tu práci udelat."
Následovalo dlouhé ticho. Dokachin si pohladil bradu, zabubnoval na ni konecky prstu a pozoroval strop. Konecne prohlásil, "Nenechám lidi zvenku zasahovat do svého pocítacového systému."
"Prima. Pak by mohl nekdo z vašich lidí..." Riker by již souhlasil se vším, jen aby se dostal pres tu protivnou prekážku.
"Prál bych si mít lidi navíc. Ale nemám je."
Riker se prinutil, aby zustal klidný, ale cítil, že mu srdce zacíná bušit o poznání víc. Jeho hlas se priostril, když se zeptal: "Dobrá, pane - co navrhujete?"
"Nevím. Spojte se se mnou, až budete na orbitální dráze."
A znovu se objevilo hvezdné pole. Riker se opet obrátil na Troi; uvnitr se chvel rozcílením. "Neverím mu." Ale krásná ústa Troi se prohnula do ironického úsmevu.
"Pripadá si jako vladar svého malého království, veliteli. Budete ho tak muset brát."
Riker na ni uprene hledel a neodpustil si, aby ji nepozlobil. "To je presne práce pro vás - poradkyne."
Pak se posadil. Jedním z projevu skutecného velení je umet prenést zodpovednost na nekoho jiného. Tohle byl jeden z tech prípadu, kdy rád dostál tomuto pravidlu.

Poradkyne Deanna Troi potlacila úsmev, který se jí objevil na rtech, když na ni Will Riker prenesl zodpovednost vyporádat se s Klimem Dokachinem. Nebyla prekvapená, a ani ho neodsuzovala - ten muž cloveka dovedl podráždit, to sama musela uznat. A byl to presne ten typ muže, kterého by netrpelivý Will mohl tolerovat jen velmi steží.
Troi nevadilo, že dostala za úkol jednat s Dokachinem; ladilo to velmi dobre s tím, za co byla na palube Enterprise zodpovedná. Jedna z vecí, kterou ocenovala na svém postavení, byla príležitost dostávat mimorádné úkoly, ke kterým patrila i obcasná setkání s podivuhodnými bytostmi.
Ale cím více ruzných bytostí poznávala, tím více si byla jedním jistá. U toho obrovského množství druhu, které zažila, se vyskytovalo mnohem více podobných než rozdílných psychických vlastností. U vetšiny z nich nacházely odezvu nežná péce, laskavost, vrelá sympatie a porozumení. Vetšina nemela v lásce násilí, hrubost, necitlivost a ponižování. To znamenalo, že obvykle bylo moudré, aby se pri setkání s novým druhem bytostí rídila svými schopnostmi vcítit se do jejich myšlení.
Uprímne si myslela, že s Klimem Dokachinem to pujde jako po másle. Zdál se jí pruhledný se svou potrebou uplatnit své já. Patril k bytostem, jejichž jedinecnost byla pevne spojená s prací. Odvozoval své uspokojení z vykonávání svých povinností a chtel vzbudit pozornost svou odborností. Nebude obtížné dát mu to, oc stojí.
Jak pozorovala hvezdné pole venku, letící kolem nich na ceste ke Qualor Dve, pocítila Deanna Troi krátký záchvev melancholie. V poslední dobe prožívala jakýsi vnitrní neklid, zkoumala svuj život, pokoušela se dojít k nejakým rozhodnutím, cemu by vlastne v živote mela dát prednost. Tentokrát z toho vnitrního procesu moc velkou radost nemela; od prírody jí byla dána vyrovnanost a schopnost brát život takový, jak pricházel, bez velkých obav a zkoumání.
Ale nedávno se jí prihodilo neco mimorádného, a ona se tím cítila neodvolatelne zmenená. Celá ta zkušenost netrvala déle než dvacet hodin, a presto vedela, že se tím zmenil celý její život.
Byl to podivný sled okolností, který zpusobil celou tu situaci. Byla na mustku s nácelníkem O'Brienem, zatímco Will Riker byl zamestnán nekde jinde a kapitán provázel tri mladé výherce školní vedecké souteže pri jejich exkurzi po lodi. Náhodný jev, kolize s kvantovým vláknem, katastrofálne poškodila Enterprise a usmrtila dustojníka, který mel na mustku službu, porucíka Monroea.
Oddelená od zbytku lodi, s poškozenými komunikacními systémy, zjistila Troi, že je nejvyšším dustojníkem na mustku - a jako taková i výkonným kapitánem.
Nejdríve se vydesila; nebyla seznámena s protokolem nouzového stavu a kdyby tam tenkrát nebyli O'Brien a praporcice Ro, byla by delala porádné chyby.
Situace však vyžadovala, aby ucinila nárocné rozhodnutí a pak vydala riskantní rozkaz, ve kterém musela vyloucit vcelku inteligentní volbu, kterou presvedcive hájila praporcice Ro. Nechala ale její názory stranou a spolehla se jen na své vlastní instinkty - a ten den vyhrála.
Napadla ji príšerná fráze, která, pokud si pamatovala, souvisela se zvíraty Terran: jít za chutí krve. Ríkalo se, že nove narozené divoké mláde, které ztratilo matku, bylo možné ochocit, jestliže bylo prineseno hned po narození. Ale když mu bylo umožneno ochutnat krev - z cerstve zabitého živocicha - pak se probudila jeho prirozene divoká povaha, zvíre se vrátilo ke svým puvodním primitivním zpusobum a nikdy již nebylo spokojeno s príjemnými stránkami domácího zpusobu života.
Ta fráze vždycky vytanula Troi na mysli, když se v myšlenkách zatoulala do kritických chvil, kdy sama velela lodi. Od té doby jí už nic, ani vzdálene, neposkytlo vrcholné vzrušení oné zkušenosti. Dál vykonávala rádne své povinnosti a byla si jistá, že si nikdo nepovšiml jejího vnitrního zmatku. Ale svet Enterprise jí najednou pripadal jako obraz namalovaný v sépiových tónech - byl bezbarvý a bledý. Pocitovala nepopsatelné volání po necem divokém a vzrušujícím ve svém živote, po necem mimorádném.
Její matka, tím si byla jistá, by uhádla tyto pocity okamžite, jak by vstoupila na palubu. Ale její rešení nebyla z tech, která by Troi uspokojila. Lwaxana na ni stále naléhala, aby zanechala své nárocné kariéry, vrátila se na Betazed, vdala se a mela deti. Troi verila tomu, že jednoho dne presne tohle udelá - ale v žádném prípade na to nebyla ješte pripravená. Lwaxaniny prosby mely mnohem spíš co delat s její touhou stát se babickou než s Deanninou touhou po domove a teple rodinného krbu.
"Blížíme se k orbitálnímu odstavnému skladu planety Qualor Dve," oznámil Worf a Troi si uvedomila, jak ji uklidnuje drsný, jistý tón Klingonova hlasu. Uprene pozorovala obrazovku a spatrila, že se približují k místum poskytujícím mimorádný pohled: nekonecný oceán kosmických lodí - starých, opuštených, vyrazených rozprostírající se všude kolem, kam až senzory mohly dohlédnout, hrbitov kdysi hrdých plavidel ze všech
koutu Federace. Byl to bizarní pohled na tu tichou armádu lodních duchu a mimodek se zachvela, když si uvedomila, že každý z tech opuštených trupu predstavuje príbehy plné dobrodružství, odolnosti a záhad. Celá se na chvilku rozechvela, predstavujíc si ty podivuhodné události, kterými kdysi prošly. A v úžasu pocítila zvedavost, zda ješte nekdy znovu ochutná to ciré vzrušení nespoutaného dobrodružství.
Deanna ve skutecnosti nevedela, po cem to vlastne touží. Presto si byla jistá tím, že jestliže se to jednoho dne objeví, tak to pozná.

Pri jízde v turbovýtahu z prenosové místnosti Enterprise, se Klim Dokachin potýkal s lehkým omámením. Technologie prenosu byla zavedena na jeho planetu, když se stali cleny Federace, ale on si na ni stále nemohl zvyknout. Celou dobu si myslel, že bude trvat na tom, aby dustojníci kosmické lode Enterprise prišli za ním, když stáli tak moc o jeho záznamy, ale nakonec nemohl odolat príležitosti, aby uvidel to skvelé plavidlo na vlastní oci. Když se dvere turbovýtahu otevrely a on vstoupil na mustek, byl rád, že se tak rozhodl.

Cítil na sobe oci posádky na mustku, když si dával nacas a rozhlížet se kolem. Také byl rád, že si vzal svuj nejlepší oblek se všemi odznaky jeho hodností, jež získal za dobu své cinnosti. Alespon si uvedomí, že ten, se kterým chtejí jednat, není žádný nezkušený jelimánek.
Když tak obhlížel mustek té obrovské kosmické lode, takrka cítil nedockavost posádky. Ten vysoký s bradkou, se kterým predtím mluvil komunikátorem, byl obzvlášt netrpelivý. No, dobrá, jen at si pocká. On, Klim Dokachin to provede tak, jak jemu se zlíbí. A není zvedavý na to, aby na neho nekdo spechal.
"Dekujeme vám, že jste prišel k nám na palubu, pane Dokachine." To pronesl ten vousatý. V jeho hlase zaslechl Klim, že se ho snaží pretáhnout na svou stranu. No, dobrá, možná že se mu podarí ho presvedcit, ale také možná že ne. Dá si nacas s rozhodnutím, co si o tomhle chlapíkovi má myslet.
Rázoval dolu po rampe a prehlížel operacní centrum a kormidelní stanici. Všechno to bylo perfektní, zárivé a funkcní. Dokachin si pomyslel, že je to ta nejkrásnejší lod, kterou kdy videl.
"Není to tak špatné," pronesl suše.
Ten s bradkou ho pri obchuzce mustku následoval a zjevne chtel upoutat jeho pozornost. "Napojili jsme se na vaše pocítace. Kdybyste mohl zprístupnit soubory..."
Dokachin pokracoval ve své pomalé okružní ceste a prohlížel si jednotlivé panely a turbovýtah na prídi. "Obvykle je nemám príležitost videt v tak dobrém stavu. V dobe, kdy se ke mne dostanou, se už rozpadají na kusy."
Dokachin koutkem oka zahlédl, že se ten vousatý otocil a dal nekomu ocima znamení - žene v šedé kombinéze, zduraznující její tvary. Pohnula se smerem k nemu a Klim se obrátil, aby se s ní setkal.
Byl to ten nejkrásnejší tvor, kterého kdy spatril.
Nikdy neshledával lidské bytosti obzvlášt pritažlivé to, jak jejich pokožka byla príliš napjatá na kostech jejich tvárí vypadalo vlastne odpudive - a ta žena vypadala velmi lidsky. Ale bylo zde neco zvláštního v jejích ocích - byly tak cerné, jak si jen lze predstavit. Vlasy mela také cerné, ale její plet byla bledá a jemná. Príliš napjatá, ale delikátní.
"Pane Dokachine, musíme najít tuhle lod - a vy jste jediný, kdo nám muže pomoci." Hlas mela nežný a v ocích prátelství, když se na neho usmála. Klim Dokachin si uvedomil, že to, co ji delalo tak krásnou, nebyl jen její zjev, ale neco, co bylo uvnitr. Ta žena mela krásnou duši a ta z ní prýštila jako záre vycházejícího mesíce.
"Kdo jste?" zeptal se.
"Deanna Troi, lodní poradce."
Dokachin se k ní priblížil a kývl hlavou smerem k Rikerovi. "Asi si myslí, že nemáme príležitost se setkat s ženami, jako jste vy, príliš casto. A že vy byste me mohla snáz primet ke spolupráci." Uvnitr si s úsmeškem pomyslel, že je o stupínek výš než ten bradatý.
Potom se znovu zadíval do tech cerných ocí. "A asi má pravdu," rekl a pristihl se, jak krácí k jednomu panelu v zádní casti mustku, následován tou krasavicí. Vousác se k nim pripojil. Klim zacal odborne na klávesnici zadávat príkazy pocítaci, a doufal, že si ta žena uvedomí, jaký je ve svém oboru profesionál.
"Byla to T'Pau, je to tak? Vulkánské registracní..." ukázal na informaci, která se okamžite vynorila na obrazovce. "Tady je to. Vyrazená k datu hvezdného casu 41334."
"Kde je ta lod ted'?" Klim vzhlédl, když zaslechl nový hlas. Tohle by nemusel být pozemštan, premítal. Kuži mel tmavou a pred ocima nosil jakýsi prístroj.
"Je uskladnená," odvetil Klim. "Sekce osmnáct - gama - dvanáct. Chcete, abych vás tam vzal?"
"Ocenili bychom to," pronesl bradatý.
"Kormidelníku," pravil Dokachin s náznakem rozkazovacnosti v hlase, "uložení ve skladu: zamerení vpred jedna - ctyri - jedna lomeno dva - nula - osm. Pomalu kupredu, dve ste kph." Uvidí, že umel zacházet s lodemi, ješte když on byl na houbách. Pravdepodobne, když ješte vetšina z nich nebyla na svete.
Povšiml si, že kormidelník neudelal nic, dokud ten vousác na nej nekývl. Okamžite pocítil podráždení, ale jen do chvíle, kdy ta krásná žena na nem ulpela svýma cernýma ocima, pod jejichž pohledem tály urcite i ledy, a rekla tím nezapomenutelným hlasem, "To musí být tak obtížné vyznat se mezi všemi temi lodemi. Jak to vlastne deláte?"
Dokachin se na ni usmál. Vždyt ji hned odhadl jako ženu Inteligentní a zvídavou. Ta urcite ocení jeho takrka geniální klasifikacní postup, se všemi jeho systémy a podsystémy. Jeho kolegové jej považovali za príliš složitý a obtížný a meli problémy se v nem orientovat. Klim nepochyboval; že tato žena jej nejen pochopí, ale ocení i jeho rafinované záhady.
"Tedy," rekl, když se uvelebil vedle ní, "první problém je úvodní ohodnocení. Možná, že si reknete, že je to jednoduchý problém, ale je to presne to místo, kdy se lidé dostanou do potíží hned na samém zacátku."
Žena kývla a on si byl jistý, že ji zaujal.

Riker nespouštel oci z obrazovky, když si razili cestu k T'Pau. Opatrne se prodírali skrze obrovský lodní hrbitov a pohybovali se pomalým tempem skrze to prízracné vrakovište. Cas od casu Riker dokázal rozeznat jméno nebo konstrukci; jednou Worf oznamoval, že míjejí legendární lod Ghándí, její možnosti využití kdysi Riker studoval na Akademii, a jejíž poslední cesty mapoval ve své studijní výzkumné zpráve. Zatajil se mu dech, když v kosmu uvidel lod, jejíž posádku popisoval do takových podrobností, zcela nepohyblivou a vyhaslou; jen ohorelou slupku, která se stala obetí násilí pri zcela mírumilovné misi, jakoby její jméno predurcilo i její osud. Krátce jí vzdal cest a chvilku si podržel ruku na srdci, když ji míjeli.
Za sebou slyšel vytrvalý monotónní hlas Klima Dokachina, popisující Deanne do nejmenších detailu svuj systém vedení záznamu. Riker se na chvilku zaposlouchal.
"...a potom si musíte vytvorit pomocné kategorie podle tonáže. Nekterí lidé s oblibou klasifikují podle pohonného systému, ale já si o tom myslím, že to vede k omylum. Lod galaktické trídy, jako napríklad tato, využívá petifázový reaktor. Ale tentýž mužete nalézt i na pruzkumných lodích. To pak vede ke zmatkum."

"Tomu rozumím," zamumlala Troi a Riker se pro sebe usmál. Tak ted musí doslova zírat.
"Veliteli," zaznel Worfuv hrmotný hlas, "blížíme se k zadaným souradnicím,"
"Na obrazovku," rekl Riker a všichni se otocili, aby uvideli vulkánskou lod.
Hledeli však na hvezdné pole - do prázdného vesmíru.

Celist Klima Dokachina poklesla, když zjistil, že pozoruje sekci osmnáct - gama - dvanáct a v dohledu nebyla žádná lod. Pred chvilkou hypnotizoval krásnou ženu, když ji provázel odstavnou skládkou, a ted zíral na neco, co se zdálo dokazovat, že jeho bezchybný systém vedení záznamu byl chybný.
Cítil, jak ho všichni pozorují, když celý zmatený pristoupil k obrazovce. "Kde je?" vydýchl a uprene hledel na pole hvezd, jako kdyby odtamtud mohl vulkánskou lod vyvolat. "Co se s ní stalo?" Proverit souradnice, slyšel vnitrní nápovedu. Pristoupil k panelu a peclive je vytukal na klávesnici. Ohlédl se pres rameno, a zjistil, že se žádná lod magicky nezjevuje. "Ty souradnice jsou správné," slyšel sám sebe jak ríká omluvne.
Promluvil ten vousatý. "T'Pau chybí?"
"Tedy T'Pau," reagoval Klim okamžite - pak vzhlédl na hvezdné pole a zpet k rade tvárí, které ho vyckávave pozorovaly - "opravdu chybí," rekl jakoby ozvenou.
Bradatému se zúžily oci. "Jak mohla z vašeho vrakovište zmizet lod'?"
Klim cítil, že se dostává do defenzívy. Jeho profesionální cest tady zacínala být zpochybnována. Zhluboka se nadechl a obrátil se zpet k panelu. Nedá si prece nohu za krk kvuli temhle samozvaným soudcum.
"Nejsem zvyklý na to, aby se mi tady ztrácely veci, veliteli," rekl príkre. "Najdu vám vaši lod." A zacal zurive bušit do klávesnice. "Mám T'Pau krížove zachycenou ve ctyrech ruzných adresárích."
Když sem byla dopravená, byla odstrojená - myslím zbrane, senzory?" Tohle zase bylo od toho cerného s tím prístrojem na ocích.
"Samozrejme," odsekl Dokachin, stále ješte pracující na tom, aby urcil polohu chybející lode.
"Mužete nám ríci, co se stalo s jejím navigacním vychylovacem?"
Klim pozoroval monitor. Zprístupnil si soubor týkající se zpracování T'Pau a byl schopen urcit, jak bylo naloženo s její výstrojí a výzbrojí. "Bylo to odesláno na Tripoli, což je hlídkové plavidlo na vnejším okraji lodního skladu."
Vousác do toho skocil. "Tam to v žádném prípade není. To, co z vychylovace zbylo, je rozložené po podlaze našeho nákladního hangáru."
Ted byl Klim Dokachin doopravdy zdešen. Stávají se zde veci, aniž o nich má ponetí. Spoléhal se na své záznamy, na své knihy, své soubory, a všechno se to pred ním hroutí. Až do ted to bylo tak, že když mu jeho pocítac sdelil, že neco bylo nekde uloženo, tak to tam také bylo. Na jeho systém bylo spolehnutí. Jestliže toto vše zmizelo, co zmizelo ješte? Jak mohl ješte vubec na neco spoléhat?
"Jak se to mohlo stát?" vzdychl slabounce.
"Možná, že bychom mohli poctít návštevou Tripoli," rekl vousatý. Dokachin se pristihl, že se tam bojí vypravit.
Ale samozrejme, že se tam vypravili. Zadal souradnice kormidelníkovi - pokoušel se pri tom o stejne jistý tón hlasu jako v prvém prípade - a zacali manévrovat skrze lodní skladište. Dokachin byl velmi dlouho zticha, v mysli usilovne hledal racionální vysvetlení pro zmizení lode. Ale žádná z možností, kterou si vytvoril, neobstála príliš dlouho. Zdálo se, že udelal chybu. T'Pau v prostoru osmnáct - gama - dvanáct zkrátka nebyla; byla nekde jinde, a on si nedovedl predstavit, jak ji zacít stopovat. Udelal snad nekdo chybu pri ukládání do pameti? Urcil snad nekterý z mladších operátoru lod do jiného prostoru a zapomnel opravit záznam?
Ale vždyt on sám vždy takové záznamy prochází, práve proto, aby se nestalo neco takového jako tohle. Cítil, jak se propadá hloubeji do kresla, zatlacovala ho tam váha jeho provinení.
"Pane Dokachine, jsem si jistá, že pro to existuje vysvetlení, a že my je najdeme." To byla ta krásná žen s krásným hlasem a úžasnou citlivostí. Uchýlit se d bezpecí jejích velkých tmavých ocí; bylo to, jako by s od nich nemohl vubec odtrhnout. Poprvé v živote mel pocit, že se mu chce mluvit.
"Po celou dobu, co Zakdornové spravují toto vrakovište, se nikdy nic neztratilo," ujištoval ji. "Nikdy." Kývla, aby mu vyjádrila, jak s ním cítí, a jemu hned byl mnohem lépe. "Reknu vám tohle - nekdo za to zaplatí. Sám povedu vyšetrování. At je zodpovedný kdokoliv..."
"Blížíme se souradnicím Tripoli, pane." Drsný hlas hrozivého Klingona prerušil Dokachinovu rozmluvu. Klim pocitoval znacný neklid, a navíc mel dojem, že se vousác dívá jeho smerem.
Pokusil se tvárit nenucene.
"Na obrazovku," prikázat vousatý.
Tripoli na oznámené pozici nebyla. Dokachin byl zdrcený. "Tomu vubec nerozumím. To je nemožné." Jeho vesmír se pod ním otrásl. Nic nedávalo smysl.
"Dopravujeme zboží na Tripoli pomocí prenosového paprsku podle pravidelného rozpisu," rekl Dokachin znicene. "Jedna preprava se delala vcera a další je ohlášená na dnešek. Vždyt tady musí být."
"Kdy je plánován dnešní prenos?"
"Práve za dve hodiny. Preprava zásobních nádrží deuteria."
Ten s bradkou o tom chvíli uvažoval, pak se obrátil na kormidelníka. "Praporcíku, umístete Enterprise tak, aby vypadala jako jedna z odložených lodí. Pane La Forgi, až budeme na míste, odstavte motory a všechny systémy krome senzoru a systému zajištujícího životní funkce."
"Ano, pane."
Vousatý prešel ke kreslu, které Dokachin odhadl, že je velitelské.
"Domnívám se, že se nekdo objeví, aby ty nádrže prevzal - a moc by me zajímalo, kdo to bude."

Dokachinovi delala mužova tichá autorita moc dobre. Zadíval se na tu krásnou ženu a ona se na neho vrele usmála. Poprvé pocítil k lidem z této kosmické lode neco jako kamarádství. At už se zde bude dít cokoliv, budou pri tom spolecne.

Kapitola osmá

Tentokrát Picard vedel, že je to sen, a napnul všechny síly, aby se z neho vymanil. Padal v mraku chladné mlhy, kricel a klel. Jiný muž stál kus od neho a z všech sil se snažil ho uvolnit z toho nesnesitelného mracna. Nebo snad ta druhá osoba byl on sám... druhý Picard...? Kdo to byl? Namáhal se, aby si proklestil cestu k tomu muži, ale rozcerené cáry ledových par se zhmotnovaly a bránily mu v pohybu vpred.
Nepamatoval se, že by mu nekdy byla taková zima. Byl to krutý, vlhký chlad, který se mu zadíral do svalu a kloubu a ochromoval je bolestí. Cítit ten chlad bylo, tak desive bezútešné. Vyl zármutkem. Potom, stále ješte týraný bolestí, ucítil, jak v nem vzrustá hnev, zurivá nenávist vuci chladu a vlhku, niterný plamen neprícetnosti plazící se uvnitr neho, dokud ho zcela neprostoupil neovladatelnou zurivostí. Utápel se vztekem v tom znehybnujícím chladu, vyrážel hnevivé skreky, dokud všeprostoupivší síla jeho zurivosti mu nepomohla se zahrát.
Ne! Ta slabost me znechucuje! Nenávidím ji! Kam se podela logika? Jsem opuštený...opuštený...opuštený... Nekdo jiný byl ted s ním - byla to ta postava, kterou spatril predtím? A kdo to byl? - Pokouší se ho vytáhnout z ledového objetí.
Svetelný bod se objevil v hlubinách mlžné vlhkosti. Svetlo, které žhnulo zlatem, zaplavovalo ho stále víc a víc a rozlévalo teplo, které jako by rozpouštelo bezcitný chlad. Zvetšující se a stále zárivejší koule, teplo, požehnané teplo... Kam ten druhý muž zmizel?
Picard otevrel oci a zjistil, že hledí do tváre Datovi, v jehož žlutých ocích se zrcadlil zájem. "Pane? Asi jsme toho již nastudovali dost. Možná, že byste si šel rád lehnout."
Picard se posadil zpríma v židli a uvedomil si, že je stále ve stísnené kajute klingonské lode Kruge. Mel pocit, že odtud byl pryc již celé hodiny. "Jak dlouho jsem spal, pane Date?" zeptal se. Ústa mel vyschlá a hlas zastrený. "Nedomnívám se, že jste usnul, pane," reagoval na to android. "Zavrel jste oci jen na zlomek sekundy." Picard na nem krátce ulpel pohledem, pak sklopil zrak na digitální tabulky na stole. Studovali pred tím romulanskou kulturu. Od té doby se zdálo, že ubehly celé hodiny. Sebral svou tabulku a vytukal klíc složky. Prál si všemožne znovu získat pocit normálnosti. Prinutil se, aby se soustredil na tabulku, kde mu pred ocima poskakovala rozmazaná slova. Pevne stisknul zavrená vícka, dokud si nebyl jistý, že až oci otevre, budou ho poslouchat tak, jak on chce.
Sarek byl jeho soucástí. Kdykoliv spal, Sarek vklouzl dovnitr a privlastnil si ho, stal se jím. Jak se približoval Spockovi, cítil Sareka stále silneji a silneji.
Picard se skoro lekl, když se dvere náhle otevrely a K'Vada vpadl dovnitr. Drsný klingonský kapitán vypadal práve tak hrozive jako vždy, a presto z neho nevyzarovala zloba, ale neco, co Picard nedokázal urcit. Jisté znepokojení? Picard na neho vyckávave hledel plný nejistoty.
"Kapitáne. Když jsme procházeli podprostorové zprávy, narazili jsme tam na informaci, která by vás mohla zajímat." Podal Picardovi tabulku, ten se na ni podíval, jedním pohledem zaznamenal obsah zprávy a musel se obrnit, aby dokázal odpovedet normálním hlasem.
"Dekuji vám, kapitáne." K'Vada se na neho ješte chvilku uprene díval, jako by ješte na neco cekal, pak pokývl hlavou a odešel.
Dat nespustil oci z Picarda, jak trpelive cekal na vysvetlení této prazvláštní scény. Picard se k nemu obrátil a precetl zprávu tak nezúcastnene, jak to jen dokázal.
"Sarek zemrel."
Slyšel sám sebe ta slova vyslovit, a to jim dodalo skutecných obrysu; až do tohoto okamžiku si nebyl jist, zda se neocitl zpátky ve svém snu. Ale tesná klingonská kajuta skutecná byla, stejne tak jako mdlé svetlo a nepohodlná židle i Dat zírající na neho svýma šafránove žlutýma nevzrušenýma ocima. A tabulka v jeho ruce skutecná byla, a tak vedel, že i zpráva na ní je skutecná.
Otocil se v židli a sedel, v hlave zmatek. Místnost se s nim lehce zatocila a on uprel oci na tabulku.
Pak pocítil, jak mu prochází telem chlad a otrásl se.

Rikerovi se chtelo smát. Nebo si pobrukovat. Nebo chodit sem a tam, nebo si pestí bouchat do dlane. Místo toho dál sedel ve velitelském kresle s ocima uprenýma na pohledovou obrazovku, jakoby se každou chvíli na ní mohla objevit odpoved na otázku, kterou si všichni kladli. U koho koncila preprava výzbroje pravidelne paprskem prenášené na nákladní lod, která už podle všeho neexistovala?
Riker cítil, jak mu zacíná srdce bít rychleji. Tlukot pulsu ve spáncích znel jako tympány: Byl to opojne smyslný pocit a on v nem nacházel potešení. Znamenalo to, že se v nem objevily pocity, které normálne neznal - vzrušení z lovu, z boje, z merení sil, které bylo podobné smyslné žádosti. Byl to snad záchvev dávné rasové nesnášenlivosti? V žádném prípade neexistovalo v jeho pameti nic, co by vysvetlovalo pocity, které jím procházely, jak tu tak tiše cekali v cerném chladném prostoru na stretnutí s neznámem.
Ale již necítil neklid.
Hledel na obrazovku, která ukazovala jen inkoustove cerný vesmír osázený hvezdami. Jeho oci se vpalovaly do obrazu a pátraly po cemkoliv neobvyklém. Vtom...
"Veliteli, senzory zachytily lod blížící se hyperprostorovou rychlostí." Worfovo oznámení zaznelo jako ostré zavrcení.
Puls v Rikerových spáncích bušil stále rychleji. "Identifikacní znaky?"
"Žádné. Bez elektrických signálu. Bez podprostorového oznacení."

"To vypadá, jako kdyby ani nechteli být identifikováni," zaznelo od Geordiho, jako strelba ze samopalu. "Lod práve opouští hyperprostorovou rychlost," pokracoval Worf.
Riker uprene pozoroval pohledovou obrazovku a zkoumal ji s krajní soustredeností, aby našel zamaskovanou lod. To, co videl, byl jen nepatrný, témer nerozpoznatelný svetelný bod.
"Zvetšit," vydechnul a bod se zmenil na obrys.
Bylo to tmavé, obrovské a hrozivé. Lod byla silne vyzbrojená, ale nemela na sobe jediný identifikacní znak. Riker na ni bez dechu upíral zrak, ohromen její pyšnou zlobou, která z ní vycházela.
"Senzory zaznamenávají bitevní plavidlo... puvod neurcen... silne vyzbrojené." Geordiho vyrovnaný hlas byl v ostrém kontrastu s hrozivým obrazem, který popisoval. "Hmota a hustota naznacují, že nese plný náklad. Z obrazu, který vytvárejí dálkové detektory odhaduji, že znacná cást nákladu má zbrojní charakter."
Riker pozoroval, jak se temná lod odklonila a zpomalila. "Ta lod smeruje do sekce dvanáct - beta - tri," oznámil Worf.
"Zaujímá pozici urcenou pro Tripoli," rekl Zakdorn. "Souradnice jsou shodné."
"Veliteli," prerušil ho Geordi, "z odectu je patrné, že prenos z povrchu planety na lod již zacal ."
To vyvolalo okamžite Dokachinovu hnevivou reakci. "Berou mi moje nádrže na deuterium!"
"Uvedte motory zpet do cinnosti, pane La Forgi," rekl Riker, "a uvedte všechny systémy do normální funkce." Ale hrozivá neprátelská lod ted, když už dostala, co chtela, se déle nehodlala zdržovat. "Jejich motory nabírají výkon, pane," štekl Worf. ,
"Otevrete sdelovací kanál," reagoval na to Riker a vstal, aby prešel k obrazovce.
"Kanál otevren, pane."
"Zde je velitel William Riker z lodi Enterprise. Udejte svou identifikaci."
Ubehlo nekolik vterin v takovém tichu, že Riker cítil, jak mu srdce naráží na hrudní koš. "Opakuji. Vstoupili jste do prostoru skladu Federace. Zadejte svou identifikaci."
"Pane, lod zameruje rampy fázeru."
"Vztycit štíty. Nejvyšší pohotovost."
Jecící signály nejvyšší pohotovosti a cervené záblesky stroboskopických lamp potvrzovaly uvedení do bojového postavení. Riker cítil, jak napetí na mustku ješte více vzrostlo. "Ta lod nás snadno predcí ve výzbroji, veliteli." poznamenal Geordi.
To byla teorie, kterou Riker doufal, že nebude nutné overovat. Všichni na obrazovce pozorovali, jak se obrí lod zhoupla a otocila, aby k nim byla celem. Riker postoupil ponekud blíž k obrazovce.
"Pokud neodpovíte na naše volání, budeme to považovat za potvrzení našeho predpokladu, že jde o neprátelskou akci."
"V jejich rampách fázeru dochází ke vzrustu energie - pane, aktivují zbrane!" vykrikl Worf, a než mohl Riker nejak reagovat, mocné ŽUMP otráslo Enterprise, zpusobilo jejich zakolísání a rozblikalo osvetlení. Ten zmatek prorízl Worfuv hlas. "Prední štíty poklesly na sedmdesát dve procenta..."
"Pridejte výkon do štítu," vyštekl Riker. "Pane Worfe, zamerte pouze jejich zbrojní systémy a pripravte se k palbe..."
Ale druhá lod již vypálila další salvu a Enterprise dostala ješte težší zásah. Rada panelu na mustku divoce jiskrila a rozsvítilo se nouzové osvetlení.
"Prední štíty na šedesáti osmi procentech, zadní štíty ctyricet procent."
"Až dám znamení, pouze žádná celá sedmdesát pet palebné síly. Chceme je jen zastavit." Geordi mohl mít pocit, že tmavá lod se s nimi muže merit, avšak Riker si byl jistý, že zbrane Enterprise mohou to druhé plavidlo,smrtelne poškodit, a on se tomu chtel vyhnout. Víc ho zajímaly nekteré odpovedi než znicení lode.
"Pane Worfe - palte," narídil ostre, a Worf nechal vypálit ochromující baterii fázeru. Riker vedel, že to tak robustní lodi nezpusobí neopravitelné poškození, ale urcite to, konecne, upoutá jejích pozornost. Pozoroval s uspokojením radu dopadu fázerových záblesku na ruzná místa lodi.
"Jejich prední štíty jsou poškozené, pane," hlásil Worf, s jistým náznakem triumfu v hlase. Ale ted ho prerušil Geordiho hlas. "Poškodili jsme jednu z jejich fázerových ramp... vypadá to jako menší poškození oblasti nákladního prostoru."
Geordi peclive porovnával odecty svých senzoru, a pak hlasem, v nemž bylo cítit znepokojení rekl, "pane, získávám údaje o porádných pulsech energie... výbuchy uvnitr... se vší tou výzbrojí kterou ta lod nese... musí vybuchnout!"
Ani po tomto varování nebyl Riker pripraven na to, co se stalo potom.
Tmavá lod explodovala v nicivé erupci plamenu a ohne. Následné výbuchy pricházely jeden za druhým, až vyústily v gigantickou explozi; vytlacená hmota byla vržena stovky kilometru daleko do vesmíru. Strašlivé výbuchy pokracovaly dál, i když si pozorovatelé na Enterprise nedokázali predstavit, že by tam ješte mohla zbýt jakákoliv hmota schopná vybuchnout. Presto však pokracovaly erupce rozžhavených jader a rozsévaly kolem stále více velkých kusu horícího kovu.
Když bylo po všem, nezbyto vubec nic. Bylo to, jakoby se každý kousek hmoty promenil na prach. Malé horící kousky se pohybovaly smerem k nim a lodní senzory vykreslovaly jejich ostre ohranicené obrysy, prestože byly ješte tisíce kilometru vzdálené. Poslední žhnoucí uhlíky se postupne vytrácely a stával se z nich pouhý prach. Najednou zde zbyla pouze temnota a nicím nerušené hvezdné pole.
Vypadalo to, jako kdyby ta lod nikdy neexistovala.

## Kapitola devátá

"Tak, pane Date - co si o tom myslíte?"
Stále ješte byli ve stísnené kajute na palube klingonské lodi Kruge. Picard podal Datovi zrcátko, ten si je vzal a podržel

ho pred sebou.
Odraz, který tam uvidel, mu prinesl porádné prekvapení. Zmena, která byla na první pohled nejpatrnejší, byla barva jeho pleti, která ztratila svou bledost príznacnou pro androidy, a mela zcela pozemský zdravý odstín. Jeho žluté oci byly pomocí kontaktních cocek zmeneny na svetle hnedé a kosmetická protéza dala jeho lebce a celu hranatý a zároven kostnatý vzhled, typický pro Romulany, celkový dojem pak dotvárela nakrátko ostríhaná paruka.
Zdatnost Beverly Crusherové v plastické protetice se potvrdila, když si Picard i Dat nasadili své romulanské uši. Byly vyrobeny ze syntetického biopolymeru, a tak je bylo možné jemným tlakem zalévat prímo do pokožky. Nebylo viditelné žádné ohranicení; vypadaly ták prirozene jako jejich vlastní uši.
Dat si nechal plnou minutu na to, aby se prohlédl, a konecne prohlásil, "Jsem velmi potešen, pane. Vubec bych nerekl, že je to možné." Picard v duchu pripustit, že sdílí stejné nadšení a tiše dekoval Beverly za její šikovnost.
Picard mel pocit, že jeho promena byla práve tak úspešná, a prestože syntetické uši mu neprestávaly zpusobovat ponekud nepohodlný pocit, byl si jistý, že si na ne postupne zvykne. Nejdríve byl nepríjemne zaskocen, když se poprvé spatril s vlasy; bylo to již velmi dávno, co mel zarostlou hlavu, a když se podíval do zrcadla, bylo to, jako by se díval na portrét sebe samá coby mladého muže.
Oba muži byli obleceni v romulanském odevu - Dat v šedém, do obdélníku striženém hávu, a Picard v hnedé kápi s odstávajícím límcem - vytvorené pro ne jako replika detailního návrhu poskytnutého Velitelstvím Hvezdné flotily.
"Už se nemohu dockat, až vyzkoušíme, jak jsme byli úspešní, pane. Všechno bude jasné, až uvidíme, zda nás Romulané prijmou."
Picard se usmál. "To už brzy zjistíme," odpovedel. Vedel, že Dat nebyl schopen pocitu jako je nedockavost ci obavy, presto se zdálo, že má v sobe neco, co, by se dalo nazvat alespon jednou z techto emocí. Picard vedel presne, co mel jeho druh a zároven podrízený dustojník na mysli - byl také rád, že cekání už bylo u konce, a že se již blížili k Romulu.
Cas ocekávání byl obtížný; Picard nemel pochyby o tom, že tech nekolik dnu pasivity na palube klingonské lodi prispelo k jeho podivným snum. Doufal, že nyní, když se již meli ocitnout v té nejduležitejší cásti mise, sny zmizí.
V tech snech se Sarek nikdy sám neobjevil, a presto Picard vedel, že tam byl prítomen, nahlížel, sám nepozorován, skryt za nejakým mlžným závesem. Každé ráno se Picard probouzel chvející se chladem, neschopen takrka na nic si vzpomenout ze svého snu, krome pocitu chladu a témer laviny nicivých emocí. Cas od casu si uvedomil, že se probudil s Perriiným jménem na rtech.
V každém z tech snu se hrozil myšlenky, že by se Sarek mohl objevit a on by musel znovu hledet do tech zmucených tmavých ocí.
"Pane," rekl Dat, "zdáte se být mimorádne zamyšlený celou dobu od chvíle, kdy jsme dostali zprávu o smrti velvyslance Sareka."
Picard zacal skládat potreby, které jim dala Beverly, mohli dokoncit svou premenu v Romulany. Vedel, že to, co Dat ríkal, byla pravda. Cítil, že se uzavrel do sebe potom, co si precetl tu zprávu na K'Vadove digitální tabulce. Nemel v úmyslu to zkoumat nebo hovorit o tom, jaký na neho mela vliv Sarekova smrt. Ted si Datovo chladné pozorování vyžádalo, aby k tomu zaujal nejaký postoj.
"Sarek a já jsme meli nekteré spolecné vazby," zacal opatrne. "Naše životy se mimorádným zpusobem dotýkaly. Pripouštím, že cítím, jak na mne jeho ztráta silne zapusobila."
Ješte než dokoncil svou rec, Picard si uvedomil, že Dat prevádí jeho odpoved do intelektuální cásti mozku, analyzuje situaci a pretvárí si ji do odezvy zbavené emocí. Pokusil se skrýt, jak je vdecný, že Dat až dosud nemel touhu zkoumat Picardovy pocity týkající se té záležitosti.
"Podstata naší mise se zmenila, alespon pro mne," pokracoval dál, a zacal se cítit na trochu bezpecnejší pude presunutím predmetu debaty od své osoby na jejich spolecnou cestu. "Byli jsme posláni, aby si Spock uvedomil následky svého zmizení. Ted mu také musíme ríci, že jeho otec je mrtvý."
"Obávám se, že tomu zcela nerozumím, pane. Nemohu by velvyslanec Spock jakožto Vulkánec chápat smrt jako logický dusledek nemoci svého otce?"
"Tak jednoduché to nikdy není. Ani pro Vulkánce ne. A už vubec ne pro Spocka, který je zpoloviny lidská bytost."
Mluvit o Spockovi a Sarekovi bylo urcite pohodlnejší; než hovorit o svém vlastním dvojznacném vztahu k nim. Pokoušel se neposlouchat naléhavý vnitrní hlas, který ho sužoval tím, jak mu neustále pripomínal, že se vyhýbá necemu závažnému. "Strávili celý život v neustálých sporech... a ted je nadeje na jejich usmírení nenávratne ztracená "
Datovi chvíli trvalo, než toto sdelení zpracoval. "Vezme-li se v úvahu výjimecná délka života u Vulkáncu, rekl konecne, vskutku se zdá podivné, že si Spock a Sarek nezvolili k vyrešení svých sporu dobu, kterou meli k životu vymerenu."
"To je pravda," uznal Picard. "Je to opravdu trochu nelogické." Podíval se na Data a na vterinku pocítil závist, že navždy zustane ušetren mucivých stavu, které zpusobují emoce zmítající lidským pokolením. "Otec a syn... oba hrdí, oba tvrdošíjní... podobni si více, než by každý nich byt ochoten pripustit. Nemohou jen tak zlomit citové zábrany, jejichž stavbe zasvetili celý svuj život."
Picard uzavrel tašku, která obsahovala všechny potreby od doktorky Crusherové. "A pak prijde cas, kdy je už príliš pozde se o cokoliv pokoušet. Cas, kdy si clovek uvedomí, že všechno, co kdy chtel ríci, zustane nevyrcené." Zadíval se do Datovy bezelstné tváre a docela by byl rád vedel, zda android pochopil alespon cást toho, o cem mluvil. "Je to velmi obtížný okamžik. A clovek je v nem tak sám. Spock si bude muset tenhle okamžik prožít."
Dat nachýlil hlavu na stranu, jak se usilovne snažil pochopit složité odstíny rodinných vztahu. Picard ucítil závan studeného vzduchu, otocil se, aby zjistil, co jej zpusobilo.
Ale jeho podezrení se potvrdilo. Nebylo tam nic.

Když kapitán K'Vada spatril dva dustojníky Hvezdné flotily, jak k nemu pripochodovali na mustek maskovaní jako

Romulané, nemohl než se smát. Pomyslel si, že vypadají nemožne, ale pak si uvedomil, že Romulané opravdu vypadají smešne se svýma špicatýma ušima, nahoru prihlazeným obocím a podivne zbarvenou kuží.
"No, vy vypadáte rozkošne," chechtal se jim. Picard prešel jeho uštepacnou poznámku bez povšimnutí, jako obvykle, a androiduv výraz se tak jako tak nikdy nemenil. A tak K'Vada nemohl odolat pokušení poštouchnout je ješte trochu.
Vykrocil smerem k Datovi, obešel ho, a pri tom ho meril od hlavy k pate. "Bud opatrný, androide," zamumlal. "Nejaká romulanská kráska by se v tobe mohla zhlídnout... a slízat ti tu barvu, kterou máš na uších..." Udelalo mu radost, když videl, že svou poznámkou donutil ty hnedé oci zamrkat.
Ješte chvilku vychutnával rozpaky, o kterých vedel, že vyvolává, a pak se otocil k Picardovi a venoval mu pronikavý pohled. "Vy víte, co by vám romulané udelali, kdyby zjistili, co jste zac?"
"To si dovedu predstavit docela dobre," opácil Picard.
K'Vada pochyboval, že si to Picard dovede predstavit. Kdyby byl na vlastní oci nevidel, jak koncí Romulanský výslech, sám by tomu nikdy neveril.
Picard si ho chladne zmeril a prohlásil, "Jsme pripraveni k prenosu na povrch, kapitáne." Strohý tón jeho hlasu K'Vadu podráždil. Pomyslel si, že tenhle dustojník Hvezdné flotily by potreboval, aby mu nekdo pripomnel, kde je na této lodi jeho místo.
"Tak jenom, abychom si rozumeli," rekl hlasem, o kterém doufal, že je dostatecne zlovestný, aby budil hruzu, "moje rozkazy neobsahují nic o záchranné misi."
Poprvé zahlédl, jak výraz Picardových ocí ztvrdl. Zasáhlo ho to víc, než kdyby na neho vztáhl ruku jiný muž. K'Vada se podíval prímo do Picardových ocí tvrdých jako kámen, a po chvilce, když se domníval, že Picarda již dostatecne vydesil, pokynul povznesene svému taktickému dustojníkovi. "ylghuHlup!" narídil.
Potom se otocil zpet k Picardovi a Datovi. "Hodne štestí, kapitáne," rekl bez nevraživosti a dal ješte jednou pokyn. Dva falešní Romulané se pred ním odhmotnili.
Budete to potrebovat ted i potom, pomyslel si. Pak se obrátil a usedl do svého velitelského kresla. Rozhodl se zasvetit príští hodinu erotickým myšlenkám na K'kam.

## Kapitola desátá

Planeta Romulus pod nimi pulsovala, jako by to byl živoucí organismus.
Planeta se samozrejme nemohla viditelne zachvívat, ale Picardovi se tak jevila, když ji pozorovali z mustku lode Kruge. Byla to šedá, nevzhledná koule, ze které se cas od casu vyrinuly pozoruhodné erupce rudého ohne, které jako vrící puchýre zalétaly až do vrchních vrstev atmosféry - vyhlášené ohnové gejzíry Gath Gal'thongu. Tato rozlehlá oblast trvalé vulkanické aktivity patrila k typickým znakum geologického charakteru Romulu, jež byly známy i mimo jeho dvojhvezdnou soustavu. Bylo to zde, na nestabilní pevnine Dektenb, na tektonických plotnách, které se neustále posouvaly jedna proti druhé, a kde si rozžhavená vnitrní masa planety hledala svou cestu skrze krehká místa v její kure. Erupce zde byly casté a kolosální a plamenné chvosty vystrelovaly na kilometry vysoko k obloze. Plameny a žhavé magma se valily vzhuru podivnými kroutícími se potoky v barvách žhnoucí rudé a žluté.
Z vesmíru to proto vypadalo, jako by Romulus pulsoval zlovestným, neklidným životem.
Romulus byl tretí planeta dvojhvezdné soustavy zahrnující také planetu Romii. Všechny planety si udržovaly znacne protáhlou eliptickou dráhu. Z toho duvodu byl geologický vývoj velmi bizarní. Pevnina Dektenb byla zcela nevypocitatelná a neklidná jako rtut. Na opacné polokouli ležící kontinent Masfarik byl pustý a divoký, krome nekolika oáz, kde velké mestské aglomerace a menší mesta bojovaly o prežití. Obyvatelé planety se tísnili v techto sídlech, která se rozrustala spíše do výšky než do šírky. Hustota populace tu dosahovala zcela nepredstavitelných hodnot.
Jestliže však planeta pri pohledu z kosmu zlovestne pulsovala chvejícím se životem, do ulic hlavního mesta Darthy jako by tato vitální aktivita nikdy nepronikla. Ted když se s Datem prenesli na povrch planety, a prímo do prelidnené ctvrti nazývané Kroctonský segment, byl Picard ohromen tím, jak mrtve to mesto vyhlíželo. Masivní stavby, z ocele a skla se šplhaly k obloze a vytvárely pod sebou úzké tunely, kam se zdálo, že slunecní svetlo nikdy neproniká. Prevládalo zde soumracné prítmí zrídka ozarované umelým osvetlením umísteným v pravidelných intervalech, a jehož blede zelené svetlo se zdálo být neúcinné v tom trvalém podmraceném šeru.
V ulicích však nebylo po oceli a skle ani vidu. Dartha bylo pradávné mesto a vyrostlo do výšky na starých základech. Zde, v hlubinách jeho základu byla všude kolem starická žula, ošlehaná veky a používáním. Strohé úhly architektury byly obcas narušeny dotyky podivných výtvoru. Picard si povšiml dvou šklebících se príšer pripomínajících chrlice gotických katedrál, vytesaných v kameni a shlížejících dolu s vysoké rímsy.
Ale to, co tomu mestu nejvíc dodávalo ponurý ráz, byli jeho obyvatelé.
Byli obleceni v tmavých, jednotvárných odevech, a pohybovali se ulicemi mesta s hlavami sklonenými, spolu hovorili jen málokdy, a dokonce se jeden na druhého ani nepodíval. Nezdálo se, že by nekdo z nich mel napilno, že by nekdo krácel za nejakým cílem. Shlukovali se na nárožích, vytváreli jakási spolecenství bez patrného duvodu a smyslu. Nekterí spolu tiše hovorili, ale nikde ani náznak radosti, ctižádosti nebo alespon hnevu. Jen všudyprítomná únava z pesimismu a bezvýchodnosti.
Picard si byl vedom toho, že život v Kroctonském segmentu musí být obtížný, a že každý se stará jen sám o sebe. Všichni musí být jiste neustále ve strehu. Už jenom proto, že zde nebylo mnoho príležitostí získat nejaké obydlí.
Vybavil si kdysi provádené laboratorní pokusy, pri kterých byly krysy natlacované do stále se zmenšujících kotcu. Když konecne zbýval jen zlomek . Puvodního prostoru, zacaly se mezi sebou požírat.
Picard a Dat stáli chvíli tiše a obhlíželi celou scénu. Nebudili tím žádnou pozornost, protože rada dalších bytostí tam postávala stejne nepohnute. Picard si všiml, že Dat se bezelstne rozhlíží po okolí a uvedomil si, že ukládá do pameti

každou i sebemenší podrobnost.
Picard si pritáhl kápi blíže k telu. Ne, chladno mu nebylo. Ve skutecnosti mela Dartha mimorádne teplé klima. Snad se mimodek bránil tomu, aby zákerný a všeprostupující pocit beznadeje nepronikl k jeho duši.

Prokonzul Romulu Neral stál u okna své kanceláre a se zalíbením pozoroval strhující podívanou. Pred ním se do dálky rozprostíraly vežovité stavby mesta, pnoucí se pyšne k obloze. Za nimi se vypínaly tmavé, divoké hory ve své kruté majestátnosti. Neral ty hory miloval a trávil dlouhé minuty jejich pozorováním; obdivoval pri tom jejich velkolepost a drsnou krásu.
Obyvatelé Darthy nemeli obvykle možnost kochat se takovou vyhlídkou. V romulanské hierarchii si na ni mohla cinit nárok jen ta nejvyšší trída. I jeho kancelár byla rozlehlá a vznešená a okázale elegantní. Vybavení tvarované do výseku kulových ploch, kresla z jemne vydelané kuže, rucne vyrezávaný stul - všechny tyto pritažlivé predmety tady byly, jen aby se cítil dobre. Pracoval tvrde pro blaho romulanského lidu a byl spokojen s tím, že se mohl tešit z prostredí, kde tu práci vykonával.
Dvere se otevrely a Neral se príjemne usmál na muže zavalité postavy, který vešel. "Aha, senátor Pardek. Dostal jste mou zprávu?"
"Prišel jsem, jak to nejrychleji šlo, prokonzule."
Neral se usmál a ukázal na monitor na stole. "Co víte o tomhle cloveku, Jean-Lucovi Picardovi?"
Pardek vypadal zmatene. "Picard," opakoval.
"Ano. Videl jste ho nekdy v poslední dobe?"
"Pokud mi slouží pamet, tak jsem ho nikdy nevidel."
"Obdržel jsem zprávu od zvláštních služeb, ve které se ríká, že je na ceste sem. Možná, že už je dokonce tady," rekl vážne Neral.
To melo za následek skutecne prekvapenou reakci. Pardek vypadal vyvedený z míry, když odpovídal: "Zde - na Romulu?"
"Ano. To je zajímavé, že? Predpokládám, že bychom si meli overit, jestli je ta zpráva presná - nebo není-li to jen nejaký drb." Neral krátce vzhlédl k Pardekovi a uvažoval, co udelá dál. "Rozešlete jeho popis bezpecnosti," narídil. "Upozornete je, že jestliže je zde, je pravdepodobne namaskován jako jeden z nás."
"Dohlédnu na to," rekl Pardek a vyrazil ke dverím. S úlevou, že Pardek z neho sejme zodpovednost za tuhle znepokojivou záležitost, se Neral znovu obrátil k oknu, aby se ponoril do meditace o prosté kráse cerných hor.

Picard mel pocit, že na tom míste stojí už alespon hodinu, ackoliv dobre vedel, že zatím ubehlo sotva pár minut. Zdálo se, že se cas na tomto vlhkém, ponurém míste prodlužuje, jako by ty neradostné minuty ubíhaly pomaleji. Když k nemu Dat promluvil, zdálo se, jako by se probral ze sna.
"Tohle je zarucene ta ulice, na které zvláštní služby porídily ty zábery Spocka a Pardeka, pane. Když provedu korekci optického zkreslení, jsem schopen overit architektonické znaky."
"Kde tehdy stáli?" zeptal se Picard. Tak by mohli získat vodítko, kde zacít hledat bud Pardeka, nebo Spocka. Pri procesu zpracovávání údaju se Dat rozhlížel ulicí nahoru a dolu a Picard mezitím trpelive cekal, až skoncí. Picard se obával, že se pri tom android chová tak strojove, že by mohl vzbudit pozornost. Pristoupil smerem k nemu a prátelsky ho vzal kolem ramen. "Date," zacal.
"Ano?" "Pohybujete se príliš - jako android."
"To je mi líto, kapitáne," odvetil Dat okamžite. "Dám si vetší pozor."
"A pak, neríkejte mi 'kapitáne'."
"Ano, kap ...~ Dat se zarazil. "Tomu rozumím."
Potom se znovu zadíval kolem, tak lidským zpusobem, jak byl jen schopen, a rekl, "zameril jsem místo, kde tehdy stáli."
Picard snal ruku s Datových ramen. Uvedomil si, že takový projev kamarádství není pro Romulany typický. "Kde to bylo?" zeptal se ho.
K jeho prekvapení položil ted pro zmenu Dat svou ruku na Picardova ramena a vedl ho o nekolik vchodu dál dolu ulicí.
"Je to tady," rekl s jistotou. "V techto dverích."
Picard hledel na malé znamení poblíž dverí. Bylo psáno romulanským písmem, a tím pro neho bylo necitelné. K jeho úleve snal Dat ruku s jeho ramen a pokrocil kupredu, aby precetl nápis. "Advokátní kancelár," oznamoval. "Jméno je podobné jako Pardekovo. Zdá se, že by to mohl být jeden z jeho príbuzných."
Picard se natáhl a zkusil dvere, ty však nepovolily.
"Asi ješte nejsou hodiny pro verejnost," odhadoval.
"V každém prípade," odvážil se Dat, "bych rád doporucil, abychom toto místo meli stále pod dohledem. Pardekuv režim dne jsem urcil presne. Ve dnech, kdy senát nezasedá, prichází pravidelne do této ctvrti v hodine po prelomu dne."
Picard se rychle rozhlédl kolem a pátral po možnosti, jak by zustali v blízkosti kanceláre, aniž by upoutávali pozornost. Nedaleko spatril pár Romulanu, kterí jedli u nekolika stolu - nazývalo se to dinglh, neboli jídelní stredisko. Otocil se zpet k Datovi. "To by šlo, proc bychom nakonec nevyužili príležitosti ochutnat neco z domácí kuchyne."
Nenápadne se vydali k jídelne a cestou minuli nekolik romulanských vojáku. Byli to tvrde vyhlížející muži, zvolna a bez zájmu procházející ulicemi. Picard a Dat upírali oci prímo pred sebe a nemeli predstavu, jestli si jich vojáci všimli, když procházeli kolem nich.
Každý z hostu stál sám u malého stolku, jimiž byla jídelna posetá. Když Picard a Dat ucinili totéž, okamžite se k nim pritocila podmracená žena s malýma pronikavýma ocima. Obezretne si je prohlížela.
"Co nám doporucíte?" zeptal se Dat nenucene.

Polívku," znela její strohá odpoved.
"To zní velmi lákave," ujistil ji Dat. "Dám si polévku."
Ženin ostrý pohled preskocil na Picarda. "Polévka bude prima," pospíšil si s odpovedí.
Odešla, Picard se s predstíraným nezájmem otocil a zadíval se na vojáky. Stále ješte byli nablízku a tiše spolu rozmlouvali. Obrátil se zpet a spatril tu ženu, jak se k nim blíží se dvema miskami. Picard se na ni zadíval a prátelsky se zeptal, "Nevíte, kdy ta advokátní kancelár pres ulici otvírá?"
"Proc to chcete vedet?" Hlas mela mdlý. "Potrebuji od neho neco. Doporucili mi ho."
Následovala krátké pauza a pak žena rekla, "Ješte jsem vás tady nevidela."
"Jsme tady jen na den," skocil do toho jemne Dat. "Prišli jsme z Rategu"
"Z mesta Rategu," rekla pochybovacne. "To se mi nezdá."
Picard se snažil zustat klidný. Jestliže ta žena mela podezrení, a vojáci jsou od nich jen pár metru...
"Proc se vám to nezdá?" ptal se Dat.
"Nemluvíte, jako byste byli z Rategu."
"Ach," rekl Dat s úlevou v hlase - tady už mel zase pevnou pudu pod nohama, "to je mylná predstava, že všichni z Rategu mluví stejným akcentem. Ve skutecnosti je zde dvanáct ruzných..."
"Pocházíme z místa, které je vzdálené pár kilometru od stredu mesta," prerušil ho Picard nevzrušene. Jestliže by se totiž Dat pustil do podrobného rozboru svého rozsáhlého výzkumu, byli by odhaleni velmi rychle.
Žena se stáhla a chvíli na ne zkoumave hledela. "Anebo možná," uvažovala nahlas, "jste od bezpecnosti, a jste tady, abyste hlídali advokátní kancelár. Má snad nejaké problémy?"
"Madam, jste na omylu." Picard byl neskrývane prekvapen.
"Vlastne, co je mi do toho," pokrcila rameny. "Kdy otvírá nevím, a vy jezte svou polívku. Zdvorilost k vrchnosti, to je moje heslo. Jolan tru."
Odešla a Picard si oddechl úlevou. Všiml si, že Dat již upijí bujón, který žena pred ne postavila. Podíval se na ten svuj. Vypadal jako rídký, mastný vývar zavánející žluklým omastkem. Cetl o tomhle populárním jídle, nazývaném gletten, když studoval romulanskou kulturu, a prál si, aby to nikdy neudelal. Ani trochu mu nepomohlo, že vedel, z ceho je uvarený.
Usrkl, a když vzhlédl, uvidel, že se vojáci dívají jejich smerem. Zadíval se na ne a oni rychle otocili hlavy jinam.
Picard polkl další doušek nechutné tekutiny a pak rekl rychle Datovi, "Dlouho tu nemužeme zustat."
"Možná, že ani nebudeme muset," odpovedel Dat.
"Podívejte se tam na ten roh. Není to náhodou Pardek?"
Picard pozvedl misku k ústum a zadíval se smerem, který Dat naznacil. Tam odtud se k nim práve blížil muž s kulatou tvárí v hnedé kápi, hovorící s nekolika Romulany, kterí se kolem neho shlukli. Mel tentýž laskavý výraz jako muž, kterého si prohlíželi na kazete porízené Baroliany.
"Myslím, že máte pravdu," rekl Picard, položil misku zpet a soustredil se na pozorování Pardeka. Zaslechl však Datuv hlas. "Možná, že byste se mel tvárit, jako že si pochutnáváte na polévce."
Obrátil se a uvedomil si, že na ne opet uprene hledí ti vojáci na obchuzce. S nepatrným náznakem nadšení pozvedl Picard misku a dal si porádný doušek. Když polykal mírne želatinovitý bujón, všiml si, že pro Data to byl nepochybne mnohem snazší úkol, predstírat nadšení nad touhle ohavnou smesí. Uvedomil si, že by o tom mel rychle prestat premýšlet, nebo to nedokáže dopít.
Necítil se príliš volne, když postrehl, že se vojáci vydali do jídelny a ted stáli jen pár metru za nimi a tiše rozmlouvali.
Picard nespouštel z oci Pardeka, který ted poprál svým známým štastnou cestu a pokracoval ulicí smerem dolu.
Picard a Dat odložili nenucene své misky, aby se za ním vydali.
Ale v ceste jim stáli vojáci s napraženými fázovými rozkladaci. "Nehýbejte se," rekl jeden z nich.
Picard s hruzou zjistil, že hosté jídelny se nenápadne stáhli pryc, hlavy sklonené, nevšímající si incidentu, jakoby se nic nedelo. "Co to má být?" dožadoval se Picard. "S nekým jste si nás spletli."
"Ticho," rekl jiný voják výhružným tónem. "Pojdte s námi."
Chopily se jich silné ruce a vytlacily je na ulici. Behem nekolika minut již sedeli v antigravitacní proudnicové skorepine a jako blesk leteli labyrintem ulic Darthy vstríc osudu, o kterém Picard vedel, že at už bude jakýkoliv, príjemný nebude.

Picardovy obavy ješte zesílily, když si uvedomil, že vojenské vozidlo je odváží ven z mesta. To nevypadalo moc dobre. Prokonzulova tajná bezpecnost byla vyhlášená svou schopností dostat ze špiónu všechno a bylo tedy nanejvýš pravdepodobné, že pro takovou cinnost mela nejaká speciální místa. Picardovi vytanulo mimodek na mysli hrozivé varování kapitána K'Vady.
Když vystupovali u jícnu jeskyne, jeho nejhorší podezrení ješte zesílilo. Vojáci je vyzvali, aby vstoupili skrze tunel zalitý v pravidelných intervalech ostrým bílým svetlem kekogenových lamp. Picard si byl vedom, že v nitru této jeskyne muže kdokoliv kricet celé dny, a neuslyší jej nikdo, krome tech, jejichž mucení je vystaven.
Vojáci je zatlacili na rampu, na jejímž konci byla pomerne velká podzemní místnost. Uvnitr byla shromážděná malá skupinka Romulanu a Picard si povšiml, že vypadají jako civilisté. To se zdálo dost podivné.
"Pockejte tady," rekl voják hrube.
"A proc?" chtel vedet Picard, který doufal, že vyzývavé chování mu pomuže utišit stále se zrychlující tlukot srdce.
Ale nikdo mu neodpovedel. Vojáci je stále bedlive pozorovali, fázové rozkladace namírené na ne. Civilisté si je zvedave merili.
Náhle byl nahore na rampe slyšet nejaký rozruch a každý v místnosti, ne nepodobné hrobce, stocil svuj pohled tím smerem.

Dolu po rampe zvolna prichází Pardek. Jeho spokojená tvár se v tomto temném prostredí zdála být jaksi nepatricne veselá. "Vítejte na Romulu, kapitáne Picarde."
Picardova mysl divoce vírila, jak zvažoval všechny možnosti. Nechtelo se mu promluvit, dokud se v té neocekávané situaci trochu lépe nevyzná. V tom uvidel, že romulanští vojáci si zacali svlékat uniformy - a že pod nimi mají civilní odev.
"Nedejte se našimi 'vojáky' zmást," ríkal Pardek. "Museli jsme vás rychle dostat pryc z ulic. Romulanská bezpecnost ví o tom, že jste tady."
Picard se rychle rozhlédl po místnosti a pokoušel se odhadnout situaci. Byli snad tihle Romulané z jakéhosi hnutí odporu? Z nejakého, které bylo podporováno Pardekem, nebo pracovalo s jeho souhlasem? Nebo se jednalo o úskok, který' je mel primet, aby prozradili skutecný úcel své mise?
Pardekuv hlas znel vemlouvave. "Jsem skutecne Pardek. Jste mezi práteli, kapitáne."
Picard hledel do mužových ocí a vedel, že to riziko musí podstoupit. Nepronikl tremi sektory vesmíru na Romulus a do stredu neprátel Federace jen proto, aby si zachoval svou bezpecnost. To, co se dalo získat, melo príliš velkou cenu.
"Jsem zde na naléhavé misi v zájmu Federace," oznámil strucne. "Pátrám po velvyslanci Spockovi."
Rozhostilo se ticho.
Potom, z hloubi jeskyne, skrze chodbu ukrytou ve tme, se ozval hlas.
"Opravdu?" zaznelo odtamtud. Všechny hlavy se otocily tím smerem.
V jeskyni bylo slyšet kroky vycházející z chodby. Odmerené kroky, rozléhající se s prekvapivou hlasitostí v tichu jeskyne.
Kroky se blížily. Picard se natáhl, aby lépe videl do chodby, ale ta byla zcela temná. Kroky se ozývaly v tom tichu stále hlasiteji.
Pak se zacal vynorovat stín postavy. Vysoký, dustojný zjev s tvárí stále zahalenou temnotou. Ze tmy do svetla vystoupil muž.
Byl to Spock.
"Tak jste ho našel, kapitáne Picarde," pronesl zpevne.
V jeho hlase nebyla vrelost a jeho pronikavé oci byly chladné. Uprene hledel na muže, který se vydal tak daleko, aby ho spatril, ale v tom pohledu nebyl ani stín náznaku, že by byl vítán.

Kapitola jedenáctá

Tech zdánlivých nekolik minut se odvíjelo v podivném napetí. Picard vnímal strnulé ticho prihlížejících, mystické stíny vrhané na steny jeskyne kekogenovými lampami, Datuv uprený, zvedavý pohled a Pardekuv oblicej probleskující jako plochý kotouc v prítmí. Všechny tyto veci vnímal.
Ale jediné co videl, byly Spockovy oci.
Tmavé a zkoumající si pritahovaly Picarduv pohled a zesilovaly puls krve v jeho hlave. Nebyla v nich viditelná stopa hnevu. Spockova tvár byla zcela bez výrazu. Ale ty oci byly jako cerný ohen, jako okno do nejaké hluboké a neuchopitelné casti tohoto muže, kde hnev pení a vre.
Picard byl ochromen, nemohl se pohnout jako pták hypnotizovaný ocima hada. Trvalo to do té doby, než Spock promluvil. Jeho slova znela Picardovi jako písen osvobozující ho ze zajetí Spockova mocného pohledu.
"Co deláte na Romulu?" Žádná predehra, žádné zdvorilosti, proste prudký frontální útok. Ale to pomohlo Picardovi, aby našel zase sám sebe, a když promluvil, byl jeho hlas jasný a chladný.
"To byla puvodne má otázka pro vás, pane."
"Toto se netýká Hvezdné flotily."
"Ale práve naopak, toto se nejvíce dotýká Hvezdné flotily." Picard vždycky nacházel v dialektice zalíbení. Debata mu dodávala pevnou pudu pod nohama. "Jste v postavení, které ohrožuje bezpecnost Federace:"
Spockovy rysy ztvrdly. "Mužete ujistit své predstavené, že jsem na osobní mírové misi a poradte jim, aby ji povolili."
Picarduv hlas znel jako ozvena Spockovy rozhodnosti. "To nebude uspokojivé." Povšiml si záblesku ve Spockových ocích a cítil, že konflikt se prohlubuje. Vedel, že se dostávají na protilehlé póly.
"Kapitáne tady nemužete zustat," znela Spockova odpoved, jako konecné prohlášení na záver debaty. "Naopak, já se nemohu vrátit bez uspokojivého vysvetlení."
Picard nabral dech a vyrazil k útoku. "Pri vší velké úcte k tomu, co jste dosáhl ve prospech Federace jako velvyslanec, nelze tento druh kovbojské diplomacie déle tolerovat."
Picard videl, že tentokrát zasáhl cíl. Spock vypadal takrka zmatený, když opakoval, "Kovbojská diplomacie?"
"Pokud si prejete pojmout tu misi s možnou návazností na Federaci, bylo by vhodné to s Federací prodiskutovat. Jsem zde jako její predstavitel. Budete to muset probrat se mnou. A to hned a tady."
Spock se od nej odvrátil a znechucene se zamracil. "To je presne to, cemu jsem se chtel vyhnout."
Picard mel dojem, že Spockovo mírné stažení se zpet byl vlastne pokus zatlacit do pozadí vlastní vzrušené emoce. Cítil, že je cas prestat s konfrontací. Nicméne s následujícím predmetem hovoru váhal. Ale prijít to muselo.
"Rovnež mám povinnost vám oznámit i urcité špatné zprávy."
Spock se obrátil zpet a provrtával ho tím pronikavým pohledem.
"Sarek je mrtev," rekl.
Toto prohlášení vyvedlo Picarda na chvíli z rovnováhy, nebot ho napadlo, že ta zpráva se již predtím dostala nejak na Romulus, ale pak si uvedomil, že to proste byla Spockova predtucha.
Následovalo dlouhé ticho. Picard mohl slyšet jak ostatní dýchají, pohybují se z místa na místo, a pocítil nechut k

obnaženosti této intimní chvíle. Konecne Spock pokynul do chodby.
"Pojdte se mnou, kapitáne Picarde."
Picard pohlédl významne na Data, aby mu dal najevo, že je to v poádku, když zustane, a pak vyšel z místnosti za Spockem. Šli tiše po nerovném chodníku, a pak se náhle vynorili v jiné, menší cásti jeskyne. Voda zde crcela ze sten a stékala do neviditelných podpovrchových rek. Bylo tu teplo a vlhko a Picardovi to pripomnelo vinné sklepy jižní Francie, když se blížila bourka.
Spock se otocil a utkvel na nem ocima. At už se mu uvnitr odehrávalo cokoliv, na povrchu z toho nebylo patrné nic, byt jen zábleskem. Když promluvil, byl jeho hlas klidný jako vždy. "Vím o vašem prolnutí myslí s mým otcem. Umožnilo mu to tenkrát dokoncit jeho poslední misi."
"Byla to pro mne cest. Byl to skvelý muž."
"Byl skvelým predstavitelem vulkánského lidu a Federace."
Picard se na neho podíval. Jeho poslední slova znela, jako by jimi Spock chtel proste ohodnotit kvalitu, a vubec neznela jako ocenení. Ale s tím jeho suchým zpusobem mluvy nebylo možné, aby si tím Picard byl jistý.
Picard premítal o Sarekovi, o bezmocném, tresoucím se muži, jemuž slzy poznamenaly tváre, o muži, který nebyl schopen udržet ruku ve vulkánském pozdravu. Jeho posledními slovy byla prosba k Picardovi, aby vyrídil synovi, co cítí, ale nyní, v prítomnosti Spocka, se Picardovi zdálo, že je pro takový úkol nezpusobilý. Jak ríci Spockovi o Sarekove lásce k nemu? Jak sdelit pocity nevyslovené za celý život? Presto cítil povinnost se o to alespon pokusit.
"Byl jsem s ním ješte, než jsem se vydal sem," zacal. "Mluvil o tom, jak je na vás hrdý, jak vás miluje..." V Picardových uších znela slova prázdne, a uvnitr se namáhal nalézt nejaká príhodnejší.
"Emotivní chaos," reagoval na to Spock suše, "je pruvodním jevem choroby, kterou trpel."
"Ne, ty pocity byly uvnitr jeho srdce, Spocku. Sdíleli jsme je spolecne. Jsem si tím jistý."
Spock se odvrátil a Picard si uvedomoval, že pri tomto rozhovoru týkajícím se emocí se urcite cítí nesvuj. Dal by jiste prednost tomu vyporádat se se smutkem nad Sarekovou smrtí nejakým zpusobem jemu blízkým, pomocí nejakého racionálního zduvodnení, jako že zkrátka všechny živé bytosti umírají. Picard mu to delal se zprávou od jeho otce méne snadné.
Spock se vrátil zpet k pracovním záležitostem. "Sarek by neschvaloval muj odchod na Romulus o nic víc než vy, kapitáne." Zacal precházet tou malou vlhkou prostorou, porádal si myšlenky a postupne se noril do svých vlastních úvah, touže po rozhovoru.
"Již po nejaký cas jsem vedel o sílícím hnutí zde... o lidech lacnících se neco dozvedet o idejích vulkánské filozofie. Jsou zde samozrejme považováni za neprátele státu. Ale v hierarchii romulanské moci je nekolik osob, podobných jako Pardek, kdo s tím sympatizují." Spock se odmlcel a zahledel se vážne na Picarda.
A potom rekl neco o pozadí jeho utajené cesty na Romulus, co by Picard ani ve své nejbujnejší fantazii neodhadl.
"Práve on me požádal, abych se sem ted vypravil. Verí totiž, že už mohl nastat cas udelat první krok k opetnému sjednocení."
Picard na neho zustal doslova zírat, skutecne neschopen slov nad touto vizí. Mysl mu opet vírila, jak se snažil dát veci do souvislostí. "Nové sjednocení... po tolika staletích... je tu tolik zásadních rozdílu, které se vytvorily mezi vašimi druhy..."
"Zní to nepravdepodobne, aby to mohlo mít úspech," souhlasil Spock. "Ale není možné nevnímat potenciální možnosti, které by sjednocení našich dvou svetu prineslo."
Picard chvilku pockal, aby si všechno mohl nechat znovu projít hlavou. Dobre znal historii Vulkáncu i Romulanu, kdysi stejných bytostí - vznetlivé, zurivé, násilnické rasy, s nespoutanými emocemi. Vulkánci, uvedomující si neblahé následky nekontrolovaných hnutí mysli, vedome zvolili životní styl práva a porádku, styl, kde se užívala meditace jako zpusob, jak si podmanit divošské pocity, styl vnitrního vyrovnání - kontemplace, styl, kde duvody a logika byly povýšeny na nejvyšší hodnoty.
Romulané toto úsilí nevynaložili. Jejich vášne se vzpínaly nespoutané. Byli divocí, vznetliví, zuriví a krutí. Svou prirozenou inteligenci úzce zamerili na pole válecné a na podmanování si jiných. Pracovní úsilí soustredili do válecné výstroje a zbraní - do nástroju smrti.
Od puvodního oddelení již ubehla celá staletí. Bylo možné po tak dlouhé dobe, aby se ty dva svety prerodily a opet sjednotily? Picardova mysl horecne pracovala ve snaze porozumet jemným náznakum tohoto velkolepého plánu.
"Jaký je ten 'první krok', který navrhuje Pardek?" "Romulanským senátem byl jmenován nový prokonzul, Neral. Je mladý a je to idealista. Prislíbil již mnoho reforem. Pardek verí, že by mohl být príznive naklonen debate o znovusjednocení."
Picard to zvažoval. "Proc s necím tak duležitým neseznámíte nekteré Vulkánce - nebo Federaci?"
Videl, že Spockova mysl se ubírá nazpet - sto tricet let vzpomínek, jak si muže nekdo neco takového pamatovat? Zrejme si vybavoval jakýsi pro neho bolestivý príbeh. "Je to osobní záležitost, kapitáne. Možná, že víte, že pri prvních mírových jednáních s Klingony jsem i já mel svou malou roli..."
"V dejinách se hovorí o vašem pusobení ve funkci velvyslance," ujistil jej Picard.
"Ne však detailne. Já jsem to byl, kdo požádal Kirka, aby vedl tu mírovou misi. A opet já jsem musel na sebe vzít zodpovednost za neho i za jeho posádku." Spockovy tmavé oci se na chvíli zavrtávaly do Picardových. "Je to celkem prosté, nechci pri této príležitosti již riskovat jiný život krome svého. Chtel bych vás požádat, abyste respektoval mé prání a vydal se zpet."
Picard musel potlacit úsmev. "Pri vší úcte k vám jako k velvyslanci musím ríci, že mi vaše logika uniká. Kdybych vás lépe neznal, rekl bych, že váš úsudek byl ovlivnen emocemi."
Když odpovídal, byl ve Spockove hlase nový spodní tón. "Mluvíte stejne, jako by mluvil muj otec, kdyby tady ted byl,

Picarde."
Picard zaslechl v jeho hlase horkost a rekl skoro laskave: "Mluvím jako dustojník Hvezdné flotily. A nemohu zanedbávat rizika, kterým jste vystaven..."
"Zabýval jsem se 'kovbojskou diplomacií', jak tomu ríkáte, kapitáne, ješte než jste se narodil." Spock se vrátil opet na pocátek. Zase byli každý na opacném pólu.
"At je to jakkoliv, pane, nehodlám odtud odejít, dokud vaše záležitosti nebudou vyrízené."
Spock po nem šlehnul pohledem ponekud méne neprátelským. "Sice svým vlastním zpusobem, ale jste stejne palicatý jako jiný kapitán Enterprise, kterého jsem kdysi znal.
Picard opet potlacil úsmev. "Potom, pane," prohlásil s ledovou tvárí, "se ocitám v dobré spolecnosti."
Spock ho uprene pozoroval po dobu, která se Picardovi zdála dlouhá jako hodina a zatím to musely být pouhé sekundy. Konecne pokývl hlavou - což Picard velmi rád prijal jako projev tichého souhlasu.

## Kapitola dvanáctá

Rameno kapitána K'Vady se nezotavovalo príliš dobre. Behem noci strašne trpel a nemohl nalézt žádnou polohu, ve které by pronikavá bolest nerušila jeho spánek. Vždycky, když se prevaloval, cítil, jako by mu rameno nekdo cejchoval rozpáleným železem, a musel se moc ovládat, aby nevykrikl.
Potom vždy mumlal na adresu K'kam ty nejhorší nadávky a svolával ta nevražednejší neštestí na její hlavu za to, že mu zpusobila takovou trýzen. Až ji znovu uvidí, pomstí se jí. Úlevu nacházel jedine v tom, že si predstavoval její silné svalnaté telo blýskající se potem a prosící ho o smilování.
Pres den cítil bolest trochu méne, a když pracoval, ješte se to zlepšovalo, ale tím, jak byl nevyspalý, byl hrozne podrážděný a posádka se zacínala jeho prítomnosti na mustku obávat. Narídil tresty pro radu z nich a jednoho držel svázaného v retezech po nekolik dnu bez jídla a bez vody. Nakonec prece jen zmekl, potom co neštastníka navštívil a našel ho skoro v bezvedomí z žízne, se rty rozpraskanými a krvácejícími, ale nepokoreného, odmítajícího prosit o slitování. Pozoroval s opovržením K'Vadu žhnoucíma ocima, hrde mlcel a na kapitána nakonec zapusobila jeho odvaha.
Ted K'Vada sedel ve svém velitelském kresle, v rameni mu škubalo s každým stahem srdce, a poslouchal, co mu ríká ten nemožne vypadající porucík Dat, stále ješte namaskovaný jako Romulan.
A to, co slyšel, ho ješte více vydrážděilo.
To individuum z Hvezdné flotily mu sdelovalo, že Picard zustává na povrchu Romulu po blíže neurcenou dobu, a žádá, aby Kruge zustala zamaskovaná na orbitální dráze do té doby, než se pan kapitán rozhodne k návratu.
K'Vada blýsknul ocima po Datovi. "Máme na práci duležitejší veci, než tady fungovat jako vaše chuvy," brumlal.
Datuv hlas byl odporne chladný. "Kapitán Picard lituje, že vás tady váže, ale ten odklad je nezbytný. Navíc vás požádám o prístup do vašeho lodního pocítace."
Tahle veta zpusobila, že se K'Vada náhle nahnul dopredu a hned se opet bolestive stáhl zpet, když mu ramenem projela pronikavá bolest. "Prístup do našeho pocítace? Z jakého duvodu?"
"Pokusím se proniknout do centrální informacní síte Romulanu."
Navzdory té hnusné bolesti v rameni se K'Vada usmál. "S tím neztrácejte cas," varoval ho. "Pokoušíme se o to již léta."
"Mám mimorádné schopnosti, které by mi mohly umožnit úspech."
Nepríjemný pocit, že by to mohla být pravda, lezl K'Vadovi pekne na nervy. Mel pocit, že je vlastne donucený delat potíže. "Nemohu prece Hvezdné flotile uvolnit registrovaný klingonský vstupní kód."
"Až vás opustíme, muže být u vašeho kódu snadno zmenena konfigurace." Ale s velkým úsilím, pomyslel si K'Vada, a byl pripraven povolení odmítnout, dokud Dat nedodal: "A kapitán Picard me poveril, abych se s vámi rozdelil o veškeré informace, které získáme z centrální romulanské databanky."
Kapitán K'Vada se zamracil a zachrchlal, ale srdce mu poskocilo radostí nad vyhlídkou, že by se mohl dostat k informacím romulanských zvláštních služeb. To by mu prineslo ocenení a uznání od klingonské Nejvyšší Rady.
Romulanská databanka! Takovou informaci ješte nikdy žádný Klingon nezískal. Na mysli mu krátce vytanula K'kam, ohromená schopnostmi svého skvelého druha, vzrušená a knucící, slibující všechny rozkoše, jakých by se mu zachtelo...
"Máte snad ješte neco jiného?" zeptal se ironicky, aby si zachoval tvár.
K jeho prekvapení android odvetil, "Také budeme muset navázat spojení s Enterprise v sektoru dva-trináct."
"Jak to udeláte, tak budou Romulané okamžite znát naše souradnice," vyštekl na nej K'Vada. Zbláznil se snad ten android? Prece musí vedet, že z Neutrální Zóny není žádné spojení.
Ale Datova vyrovnanost byla neotresitelná. "Kdyby se použily bežné prostredky, mel byste pravdu, avšak já navrhuji privesit náš signál na romulanské podprostorové spojové relace."
"Privesit?" K'Vada tu frázi nikdy predtím neslyšel. Znelo to porádne bláznive.
"Je to taková lidská metafora - prominte. Použili bychom romulanský signál jako nosný pro ten náš, tím se zamaskuje místo, odkud vychází."
Byla to prekvapive prostá myšlenka. K'Vada v duchu klel, že ho to nikdy nenapadlo. "Nebude to fungovat," rekl rozhodne.
"Ale já verím, že bude." Android, nevyvedený z míry K'Vadovou podrážděnou odpovedí, pokracoval naprosto klidne ve vysvetlování svého principu. "Behem poslední hodiny jsem provádel systematický rozbor celé romulanské podprostorové síte a výsledky jsem porovnával s vaším prenosovým polem. Ukázalo se, že jsou propojitelné."
K'Vada na neho dlouho mlcky hledel. Neco ho napadlo. Neco, co mu pravdepodobne prinese ješte vetší uznání než informace z romulanské databanky. Netrpelive pokývl k Datovi, že souhlasí, a ten zdvorile rekl,

"Dekuji vám za spolupráci," a opustil mustek.
K'Vada po nejakou dobu zvažoval tu myšlenku, jež ho napadla, a mel z toho bájecný pocit. Skoro se ted usmíval, když prešel ke komunikacnímu panelu a na klávesnici vytukal svuj vstupní kód. "Kapitánova poznámka," rekl spikleneckým tónem. "Doporucujeme proverit možnost vytvorení klingonské umelé živé bytosti."
Chvilku o tom plánu uvažoval a pak si uvedomil, že ho rameno prestalo bolet.

Koutkem oka zahlédl Spock toho chlapce, jak beží dolu ulicí, sotva popadá dech a v ruce má ružove zbarvenou kvetinu lagga. Byl to D'Tan, romulanské díte ješte neodrostlé puberte. Spock ho poznal podle jeho postavy, pripomínající chrta a podle plavného behu. Obdivoval chlapcovu nevycerpatelnou energii již pri mnoha príležitostech. To je jedna z vecí, která prichází s vekem, pomyslel si. Ocenení vecí, které jsme v mládí považovali za samozrejmost
D'Tan se zarazil poblíž fronty Romulanu, kterí zde cekali na prídel zásob, a podal kvetinu jednomu z mužu, kterí tam stáli - Spock vedel, že se jmenuje Jaron.
Muž si vzal kvetinu, opatrne se rozhlédl kolem sebe a vystoupil z fronty. Spock si uvedomoval, že Jaron zamíril smerem k nemu, ale díval se uprene mimo nej.
Spock s Picardem stáli u jednoho z malých stolku jídelny, jimiž byla tato dinglh skoro celá zaplnená. Stáli zde nezúcastnene již pár minut a cekali na objednanou polévku - což byla prakticky jediná vec, která zde byla k dostání.
Spock vedel o tom, že obvyklé vecere mocných Romulanu jsou bohaté a sestavené z vybraných lahudek. Prostí obyvatelé však stávali ve frontách, aby získali skrojek chleba a hrst chrupavek.
Spock by dal prednost tomu, kdyby zde byl sám; celou dobu doufal, že Picarda presvedcí, aby se prenesl zpet na klingonskou lod a vrátil se do kosmického prostoru Federace. Záležitosti, jako byla tato, se nejlépe vyrizovaly bez zásahu zvencí a jen s tak malým množstvím osob, jak jen bylo možné. Delikátnost situace skutecne kapitánova prítomnost jenom zhoršovala.
Spock se zadíval na pohledného muže - zcela zrejme ve výborné kondici, stojícího proti nemu. Vnímal jeho vážné, inteligentní oci i jeho sebejisté vystupování. Uvedomoval si, navzdory všem svým výhradám, že když už Hvezdná flotila mela ten pocit, že sem musí nekoho poslat, toto byla nepochybne moudrá volba.
Nikdy se dosud s Jean-Lucem Picardem nesetkal, ale samozrejme se již doslechl o kapitánovi vlajkové lode Flotily. Predcházela ho povest odvážného muže, muže vzdelaného a prístupného problémum jiných, a na základe jejich krátkého setkání nemel Spock duvod o kterékoliv z techto vlastností pochybovat. A ješte by k nim snad mohl pripojit: vnímavost, schopnost srozumitelne se vyjadrovat a neústupnost.
Avšak na druhou stranu se Spock cítil nesvuj. A nevedel vlastne proc.
Spock nemel rád, když nebyl s to popsat své instinkty. Bylo to jako nepostrehnutelné smítko v oku, které není možné zahlédnout, ani odstranit, a presto nás neprestává rozcilovat. Co v tom Picardovi bylo, že mu to zpusobovalo takový neklid?
Možná, že to byl Picarduv názor na to, že možnost sjednocení není proste logická. Spock si byl jistý, že Federace i její predstavitelé by mohli mít z úspechu jeho mise jenom prospech, a nepochyboval o tom, že Picard by nakonec hnutí také podporil. Takže zde prece nebyl duvod, aby nesouhlasil s jeho cíli.
Ale Picard s ním nesouhlasil. V tom to bylo - Jean - Luc Picard si myslí, že on, Spock, je nekonecný blázen, když se pustil do takového dobrodružství.
Možná proto se Spockovi zdálo, že slyší otcuv hlas, kdykoliv Picard zavedl rec na téma nového sjednocení. Sarek také nikdy nepodporil Spockovu víru v to, že se mezi Romulany najdou takoví, kterí si prejí mír, kterí chtejí žít ve znovu ustavené jednote se svými vulkánskými bratranci. Byl to jejich celoživotní spor. A ted se tady objeví ten Picard, a je slyšet stejná písen.
At již to bylo jakkoliv, bylo to velmi zvláštní.
V rohu dinghl zahlédl Spock muže, který se k nim zvolna blížil, kvetinu v ruce. Když míjel jejich stul, jakoby mimodek vložil kvet do sklenice s vodou, která stála pred Spockem.
"Dovol mi ozdobit tvuj stul," rekl Jaron zpevave, a Spock neprítomne prikývl. "Jolan tru," dodal ješte muž, když odcházel. Byl to romulanský pozdrav, který mel více významu, jako "pekný den", "vše nejlepší" ci "hodne štestí". Znel neutrálne a všichni jej používali. Nebyl v nem žádný politický podtón nebo narážka, ackoliv Spock vedel, že ten muž je clenem hnutí.
Otocil se zpet k Picardovi a ztišil hlas; naštestí tichá debata nepritahovala žádnou pozornost v tomto meste, kde každý mluvil velmi opatrným a nehlucným zpusobem. "Senát ukoncil rozpravu. Pardek se již brzy objeví." Zadíval se na ružový kvet lagga. "Ta kvetina je znamení."
Picard prikývl. Spock vedel, že kapitán Flotily Je zvedavý na Pardekovu zprávu, protože znamenala bud konec, nebo pokracování Spockových zámeru. Picarduv zrak opatrne prejíždel po prostore jídelny. Spock rád videl, že kapitán je tak obezretný. "Jak moc je to hnutí rozšírené?" chtel vedet Picard.
Predtím, než se objevil D'Tan s kvetinou, hovorili spolu o významných událostech, které se zde na Romulu rýsovaly. Picard pozorne naslouchal, rovnal si v hlave Spockovy informace a pokládal mu zasvecené otázky. Zdálo se, že na neho zapusobilo Spockovo objasnování aktivní a rozvetvené podzemní cinnosti tech, kterí toužili po novém sjednocení. "Bylo mi receno," reagoval na to Spock, "že jednotlivé skupiny jsou ve všech obydlených místech."
Zarazil se, když zjistil, že se k nim blíží kantýnská; nevšiml si jí dríve a nechtel, aby ta tichá rozmluva dolehla k jejím uším. Žena pred ne postavila misky s gletten, spatrila kvetinu, prísne si je zmerila a pak se vzdálila.
"Rozšírení tech skupin delá romulanskému vedení dost težkou hlavu," pokracoval potom Spock.
"Težkou natolik, aby náhle zacali s mírovou iniciativou smerem k Vulkánu? Tomu mohu jen steží uverit." V té vete zaslechl Spock jistou zkostnatelost a tvrdohlavost, která ho rozlobila. Obdivoval sice kapitánovu odvahu; asi by se

nikdy nedal zastrašit, aby ustoupil ze svého presvedcení. Ale proc nemohl pripustit možnost zmeny? Byl snad tak zoufale nepružný?
"Cítím, že vaše úvahy se pohybují v uzavreném kruhu, kapitáne," rekl ironicky. "Byla to práve uzavrená mysl, která udržovala tyto dva svety po staletí od sebe oddelené."
Všiml si, že mu Picard venoval pohled, ve kterém byl náznak vnitrního zmatku. Možná, že promluvil príliš ostre. Spock pokracoval, rozhodnutý využít této výhody. "Ve Federaci jsme si díky své zkušenosti zvykli pohlížet na Romulany s neduverou. Mužeme si vybrat žít dál s touto neprátelskou averzí, anebo pátrat po možnostech, jak to zmenit." Odmlcel se, a podíval se na Picarda jedním ze svých nejpronikavejších pohledu. "Já si vyberu tu druhou možnost."
Picard se nezdál být jeho pohledem ovlivnen. "Budu prvním, kdo se bude radovat z toho, že Neutrální Zóna je minulostí, pane. Jenom se mi nezdá, že toto hnutí je dost silné na to, aby zmenilo celou romulanskou politickou scénu."
A znovu tu byl ten známý tón, který již Spock u tohoto muže znal. K svému prekvapení pocítil v žaludku cosi, co mu nedelalo moc dobre.
Jeho oci utkvely na sklenici s kvetinou, již usychající a vadnoucí v romulanském vedru. "S premenou scény se dá zacít s jedinou kvetinou, kapitáne."
Nemohl sledovat, jak na Picarda zapusobí tahle predstava, protože si všiml, že se k nim blíží D'Tan, vytáhlé telo plné hran a kloubu. Cosi trímal v ruce.
"Jolan tru, pane Spocku," rekl radostne. D'Tan vždycky mluvil tak, jakoby sotva popadal dech. Asi to bylo tím, že nikdy klidne nekrácel, pokud mohl bežet. "Podívejte, co jsem vám prinesl."
"Tohle je muj prítel D'Tan," promluvil Spock k Picardovi. "Má o Vulkán velký zájem."
"Nazdar, D'Tane." Picarduv hlas byl prátelský, i když trochu opatrný. Spock vycítil, že ackoliv ten muž má jiste k detem vrelý vztah, necítí se s nimi volne.
D'Tan podával Spockovi knihu, a ten ji zacal v rukou obracet, aby si ji prohlédl. Byla ohmataná, v drevených, rucne vyrezávaných deskách, se zacouzenými a krehkými stránkami. "Ta je velmi stará," odhadoval to Spock. "Kde jsi ji vzal?"
"Ctou z ní na setkáních. Vypráví príbehy o oddelení Vulkánu..."
Do rozhovoru jim vpadl nový hlas, který je všechny vydesil. "Nemel bys ji vynášet ven, D'Tane. Už se ti to ríkalo mnohokrát."
Obrátili se a spatrili pricházet Pardeka, laskavou tvár od horka krvave zarudlou. D'Tan se díval provinile a vzal si knihu nazpet. "Chtel jsem ji jenom ukázat panu Spockovi," rekl zaražene.
Pardekuv úsmev nebyl výstražný. "Bež už. Uvidíme se pozdeji dnes v noci."
D'Tanuv pohled vyhledal Spockuv, jako by od neho chtel nacerpat sílu, než je opustí. "Povíte nám ješte nejaké další príbehy o Vulkánu?" zeptal se.
"Ano," prisvedcil Spock a se zalíbením pozoroval, jak se na neho D'Tan na oplátku smál. Pak se chlapec vyrítil z jídelny, otáceje se pres rameno, když je pozdravil, "Jolan tru."
Spock pozoroval Pardeka, jak prejíždí svýma zkušenýma ocima prostor jídelny, až jeho pohled utkvel na zamracené staré žene, která jim predtím prinesla gletten. "To asi není to nejlepší místo k rozhovoru," zamumlal, a pak všichni tri vyšli nenápadne ze dvora a vmísili se do bezbarvého sveta romulanských ulic.
Spock si uvedomoval, že vetšina jeho krajanu i vetšina bytosti ve Federaci, by považovala tmavé a temné pruchody tohoto mesta za ohavné a sklicující. On, i když v tom byla jistá ironie, ne. Pustá a drsná krása Vulkánu, s jeho okrovými pouštemi a rozeklanými rudými horami, v nem probouzela lásku pro neohranicené prostory a svetlo. Proc tedy potom jeho obdiv pro tyto zanedbané pruchody, kam pronikalo svetlo jen steží? Ztmavlé fasády staveb vypadaly hrozivé, úzké chodby ústící do ješte užších. Všichni obyvatelé oblecení do mdlých barev, ve tvárích výraz tiché beznadeje. Zdálo se toho opravdu málo, na cem by oko mohlo se zalíbením spocinout v techto žalostných ulicích.
Ale Spock v sobe mel neklamný smysl pro ducha, který drímal pod tím vším. Vedomi toho, že za temi neradostnými tváremi plápolá dychtivost po novém porádku. Byla tu reka touhy, která nevidená proudila pod mestem, pramen, ze kterého se vbrzku napijí další a další. Že muže v techto žalostných pasážích horet takový plamen, se mu zdálo pozoruhodné a naplnovalo to okolí jedinecnou krásou, jejíž podstatu mohl takrka nahmatat.
Tri muži kráceli romulanskými ulicemi, hlavy svešené, jak zde bylo obvyklé. Pardek stocil pohled na Picarda. "A co si myslíte vy o svém nepríteli, kapitáne Picarde?"
Picard mu venoval pohled, který sice nebyl obvinující, ale jeho síla Spocka prekvapila. "Tihle lidé nejsou nicí neprátelé, senátore." Jak pravdivé, pomyslel si Spock, a kdyby to tak nekdo mohl ríci všem tem vládním predstavitelum a všem vojenským vudcum. Obycejní lidé byli zrídkakdy nepráteli jedni druhých...
V Pardekove úsmevu bylo ocenení. "Mnoho z mých kolegu si delá obavy z toho, co tito lidé mají potrebu ríkat. Ale já jsem se jim naucil pozorne naslouchat." Pardek se na chvilku odmlcel, jak si rovnal myšlenky. "Deti, jako D'Tan, to je naše budoucnost. Starí muži, jako já, se nebudou schopni prenést pres dávné predsudky a neprátelství. Tito mladí lidé to už nedopustí."
Spock se zadíval na Picarda, aby zjistil jaký dojem v nem ta slova vyvolala. Zdálo se, že Picard soustredene poslouchá.
"To, že se ted setkali s prvním skutecným Vulkáncem," pokracoval Pardek, "je ješte více podnítilo. Myslím, že vám je to zrejmé, Spocku."
"Nepredpokládal jsem takovou vzrušenou odezvu na muj príjezd," pripustil Spock, když si vzpomnel na takrka neprícetnou radost, se kterou ho nekterí lidé na setkáních vítali.
Pardek se zasmál. "Romulané jsou vášnivé bytosti. Vulkánci se naucí tuhle naši vlastnost ocenit."
"Pokud budeme mít úspech," pripojil Spock, žasnoucí nad tím, že je Pardek dnes tak optimistický. Pokrocil snad vývoj událostí kupredu?

Ta otázka byla zodpovezená skoro okamžite, když se Pardek na neho zadíval a usmál se, až se mu kolem zárících ocí nadelaly vrásky. "To se brzy dozvíme," prohlásil, ne bez urcité hrdosti. "Prokonzul Neral souhlasí s tím, že se s vámi setká."
Spock mel radost, když si všiml, že Picard je tím oznámením zaskocen.

Kapitola trináctá

Pro Rikera ubehl týden na planete Qualor Dve jako den. Po prekvapivém výbuchu podloudnické lodi prešla Enterprise na synchronní orbitální dráhu kolem planety, aby pokracovala ve vyšetrování. Klim Dokachin jim dal k dispozici všechny zdroje obrovsky propracovaného zakdornského pocítacového systému, spolu s kombinacními schopnostmi nekolika tuctu svých kolegu, pro než znesvecení jejich odstavné skládky se rovnalo svatokrádeži.
Riker shledával, po pocátecním údobí nevole nad Dokachinovou úrednickou duležitostí, že ten kulatý malý muž je poklad. Vzal odcizení svých lodí a jejich výstroje jako osobní urážku a nenechal by nic bez povšimnutí, jen aby toho kriminálníka dostal. Zakdornové byli metodictí a precizní až k uzoufání, ale v tomhle prípade byly tyto jejich vlastnosti k nezaplacení.
Riker s praporcicí Gretchen Naylorovou strávili mnoho hodin u pocítacových panelu, a procházeli nákladní a skladové listy i záložní soubory. Již vysledovali cestu, kudy se ztrácela výstroj, a zjistili, že to muselo být déle než rok, co zacala mizet pole senzoru, vychylovace, pocítace, výzbroj a takrka vše ostatní, co se hodilo k vybavení kosmických lodí.
A pak zde byly ty dve postrádané lode: T'Pau, pátráním po níž vlastne celé toto dobrodružství zacalo, a Tripoli, obrovská nákladní lod, která se používala ke skladování zarízení obvykle demontovaných z lodí urcených k odstavení ve skladu.
Byl to, jak zjištoval Riker, sebevedomý a mimorádne chytrý plán. Tripoli - stále ješte nevedeli jak - byla v tichosti odtažena ze svého odstavného místa. Kdykoliv se uskutecnovala preprava pomocí prenosového paprsku na její puvodní souradnice, zaujala zrejme její místo podloudnická lod, a získala tak zboží. Potom hyperprostorovou rychlostí zmizela, aniž to kdokoliv zpozoroval.
"Jak se mi to jeví, znamená to, že na povrchu byl nekdo, kdo s nimi spolupracoval," uvažoval nahlas Riker. Byli na palube Enterprise a sedeli v jedné malé kancelári bezpecnostního oddílu na palube Devet; Riker se zaklánel v kresle a vstrebával informace, které mu Gretchen predávala, zvažoval je, a pohrával si s nimi, jako kocour s myší. "U pocítace by bývala musela být zmenena konfigurace, aby ukazoval, že Tripoli je stále na míste. Dokud by se na pocítaci neobjevily uzamcené souradnice, kdokoliv, kdo programoval prenos, by býval vedel, že tam nic není."
Gretchen prikyvovala, své jemné cerné vlasy stažené dozadu a spletené do copu. Riker si mimodek uvedomil, že se mu pohled na ni líbí. "Také si myslím, že do toho byl ješte nekdo zapletený," rekla, a dodala: "Dokachin si to myslí také. Vytvoril detekcní program, aby vypátral, jak a kým byl pocítac využíván za poslední rok. Porovná zpusob užití se záložními soubory služeb a jednotlivých osob, aby zjistil, kdo je za to zodpovedný."
Riker kývnul, že souhlasí. "Potrebujeme tu osobu najít. Muže to být naše jediné vodítko k tomu, kdo rídil tu pirátskou lod."
"Dokachin se prenese na palubu v patnáct nula nula," oznamovala Gretchen. "Možná, že už v tu dobu bude mít nejaké výsledky."
"Takže nám zbývá cas na obed," rekl Riker a uvedomil si, že od snídane ubehly již celé hodiny. "Pripojíte se ke mne?"
"Máme replikátor v konferencním sále," nabídla Gretchen. "Mužeme pri jídle pokracovat ve studiu souboru." Vstala, a Riker se zazubil, když také povstal. Naylorová udala tempo, kterému mohl jen málokdo stacit. Ve svém úsilí však byla zcela úzce zamerená. Chtel by vedet, jestli byla vždycky tak zcela pohlcená prací. Pokud tomu tak opravdu bylo, pak pochyboval, že by nekdy poznala jakékoliv prátelství, at už s muži ci ženami, proste jenom proto, že jí doslova na to nezbýval cas.
Uvedomil si, že pres všechny ty hodiny, které tento týden strávili spolecne, dozvedel se toho o ní pozoruhodne málo. Byla prátelská a milá, ale krome toho, že si v soukromí ríkali krestními jmény, si jeden o druhém nestacili ríct nic. Riker se rozhodl, že s tím neco musí udelat.
Dala prednost racionální výžive, tak, jak si to predstavoval: zeleninový salát a zapékanou rýži, on si objednal omeletu, prestože si nikdy zcela nezvykl na chut vajecných replik.
"Radeji bych si je dal cerstvá," pripustil Riker a ona se na neho ponekud prekvapene podívala.
"Myslíte - uvarená?" chtela vedet.
"Varím rád. Ne vždycky, nemejte strach, ale obcas si udelám bájecnou omeletu."
"A z ceho?" Znelo to, jako by byla skutecne zmatená. "S címkoliv, co najdu... vajícka, zeleninu, proste s címkoliv podobným. Moc casto se k tomu nedostanu." Na chvíli se odmlcel, když si na omeletu odmeroval kecup. Kecup z replikátoru byl snad ješte horší než vajícka, ale ty dve složky se alespon nejak chutove doplnovaly.
"Nikdy jsem nevarila," prohlásila otevrene. "Moje matka nevarila. Nikdo z mé rodiny nikdy nic neuvaril. Nechápu to - jen se mi to zdá jako ztráta casu."
Usmál se. Nebýt to neobvyklý názor. Skutecne bylo cím dál vzácnejší najít nekoho - obzvlášte ve Hvezdné flotile - kdo by se nekdy podílel na príprave nejakého jídla. "Pro me je to tvurcí záležitost. Kdykoliv neco delám, snažím se to trochu pozmenit, takže se nic nikdy neopakuje."
"Proc?" Celo se jí pokrylo vráskami.
Pokrcil rameny. "Neexistují veci, které bys ráda delala... a které nemají jiný smysl krome toho, že ti prinášejí potešeni?"
Uvažovala. "Ráda pracuji. To mi prináší potešení."
"Myslím krome práce. Hudba, umení, ctení, nejaký sport..." Odmlcel se, když si vybavil vonící pahorky její domoviny, a

navrhl: "Treba zahradnicení."
"No, to už vubec ne. V Indiane jsem si užila zahrad, že mi to vystací na celý život." Vzhlédla k nemu a usmála se, a on postrehl tecky jiné barvy - snad zlaté - v jejích ocích. "Musíš pochopit, že jsem vedela již od okamžiku, kdy jsem ješte byla devce, že se chci dostat do Hvezdné flotily. Uvedomovala jsem si, co to obnáší být prijatá na Akademii, a slíbila jsem si, že se od toho nenechám nicím odradit."
Riker prikývl. Vedel dobre, co to obnáší. Sám zažil ty roky príprav. Ale presto mu zbýval cas na sport, na hru na klavír, na ctení. Dokonce v panenské divocine aljašských lesu cas na obycejné procházky a snení. Možná, že to bylo dedictví po matce. Jeho otec si urcite nedoprál cas na snení behem dne.
"Moji rodice me mimorádne podporovali," pokracovala dál. "Vlastne celá rodina. Bratr se sestrou prevzali všechny mé domácí povinnosti, takže jsem mela víc casu na studium. To, abych se dostala do Hvezdné flotily, byl vlastne cíl celé rodiny. Všichni toho moc obetovali, abych mela tu šanci, a vždycky jsem cítila, že jim za ten úspech hodne dlužím."
Míchala neprítomne svuj salát. Riker cítil, že ji vlastne lituje, tuto vážnou mladou ženu s prehnane rozvinutým smyslem pro zodpovednost. Zajímalo by ho, jestli by její rodina mela radost z toho, kdyby vedela, že se v živote vzdala všeho, co by mohlo být príjemné, krome práce. Trochu o tom pochyboval. Možná, že jsou na ni pyšní, a že jsou rádi, že spolecné úsilí se vyplatilo, ale zcela jiste by chteli, aby cas od casu mela z neceho radost.
"Praporcíku, jako váš velící dustojník mám pro vás rozkaz." Trhla pri tech slovech hlavou a uprela na neho jasný pohled.
"Ano, pane," odpovedela krátce. Málem se usmál tomu, jak byla vážná.
"Chci, abyste si našla nejakou zálibu." Podívala se na neho skoro vydešene. "Nezáleží na tom, co to bude, pokud tím strávíte alespon deset hodin týdne. A nesmí to být spojeno s prací."
Práve byli zabráni do debaty, jaký zájem by mela zvolit, a Riker navrhoval, že by se mohla zacít ucit hrát na basu, pricemž o klasické akustické podobe toho nástroje nemela ona ani ponetí - když Dokachin poslal zprávu z povrchu planety, že už toho kolaboranta zjistil.

Delikventem byla zakdornská žena jménem Gelfina. Rikerovi jí bylo líto. Mela shrbené, zavalité telo a ukrivdený huhnavý hlas. Sedela pred nimi, nervózne si tiskla ruce a v ocích mela slzy. Mel pocit, že v jejím prípade bude vše, krome nežného priblížení, príliš brutální.
Gretchen nesdílela jeho ohledy.
K Rikerovu prekvapení se ukázala jako drsný vyšetrovatel, nepretržite a tvrde útocící, nepohnutá slzami té zakdornské ženy a neovlivnená jejími výmluvami.
"Identifikovali jsme váš zpusob použití pocítace," vyštekla na ni Gretchen. "Porovnali jsme záložní soubory týkající se vaší osoby a služeb se soubory dokumentujícími prenosy na Tripoli. Pokud si myslíte, že jsme se dopustili omylu, dostanete príležitost provést váš typický prístup k datum, ze kterého bude zrejmé, zda se jedná o identický zpusob použití pocítace."
Gelfina v zoufalství zavrtela hlavou. Vedela dobre, že záznam zpusobu použití pocítace porízený rasou tak precizní a obezretnou, jakou byli Zakdornové, je stejne usvedcující, jako lidmi na Zemi používané otisky prstu. Žádné dve bytosti nepoužívají pocítac stejným zpusobem a technologie, pomocí níž bylo možné zjistit uživatele, at již muže nebo ženu, podle jeho zpusobu používání, byla dobre propracovaná.
"Takže uznáváte, že jsme vaši vizitku urcili správne? rekla Gretchen pevným hlasem a Gelfina prikývla a pritom popotáhla nosem.
"A souhlasíte také s tím, že jste uložila uzamcené souradnice Tripoli do skladového pocítacového systému?"
Žena zaváhala, rozhlédla se kolem sebe, odhadujíc jaké jsou šance, že by z toho mohla vyváznout. Riker videl, že to vzdala, když se otocila zpet ke Gretchen a zadívala se do tech zelených ocí, zárících nyní odhodláním. Pak Gelfina znovu prikývla.
"Proc?" zeptal se Riker. Vždy se zajímal o to, co primelo lidi delat veci, které se nakonec ukázaly, že jsou proti jejich vlastnímu zájmu. Ale tahle otázka mela za následek pouze to, že Gelfine vytryskly z ocí potoky slz - mocnými, prežalostnými vzlyky se jí zdvihala a otrásala masitá ramena.
Gretchen se úkosem podívala na Rikera. Bylo jí jasné, že jeho otázka a to divadelní predstavení, které následovalo, se stavelo do cesty jejímu prímocarému zpusobu, jak se dobrat pravdy. A mela samozrejme pravdu. Riker byl presto neustále zvedavý. Gelfininy vzlyky se ztišily a ona poprvé promluvila.
"Byl na me tak milý," blábolila. "Ríkal, že jsem h-h-h-hezká," a potom propukl plác nanovo se stejnou silou. Riker si uvedomil, že jeho zvedavá otázka odkryla víc než jen motiv, a Gretchen si toho byla vedoma také. Významne stocila oci na Gelfinu a ustoupila dozadu. Riker naopak postoupil dopredu a sedl si pred neštastnou zakdornskou ženu.
"Gelfino," rekl mekce. "Vím, že je to pro vás težké. Ale potrebujeme vaší pomoc. Domnívám se, že vás nekdo zneužil. Mužete mi ríci, kdo to byl?"
Velkýma rukama si zakryla oblicej, protáhlý do prasecího rypácku, a snažila se nad sebou získat vládu. "Ne, nezneužil me... pecoval o me. Rozumel mi. Byl jediný, kdo se ke mne nekdy tak choval... a ted je mrtvý!" To zpusobilo další záchvat pláce a Riker trpelive cekal, až bude schopná pokracovat.
Zameril se na príbeh, který se zde nabízel,Gelfina, zanedbaná a neprubojná bytost, jejíž povolání technicky u pocítace bylo vše, o cem kdy mohla snít, byla pro svudce snadná korist. Pár milých slov, komplimentu a pozorne naslouchající sklonená hlava... a lovec mohl mít, cokoliv si prál.
"Byl na té lodi, která vybuchla," dedukoval Riker, a Gelfina prikývla, utírajíc si hrbetem rukou oci, které ted bylý zarudlé a opuchlé. "Jak se jmenoval?"
"M-M-Melcor." Otrásla se, jakoby se vyslovením toho jména mohla opet zhroutit.

"A on vás požádal, abyste zmenila konfiguraci systému pocítace, aby si každý myslel, že Tripoli je stále odstavená v jí vymezeném prostoru?" Další prikývnutí. Cítil, že se Gelfina zacíná opet neprátelsky stahovat do sebe. "Víte, proc to udelal? A co delal s výstrojí, kterou ukradl?"
Rozhodné zavrtení hlavou.
"Víte, kdo se na tom ješte podílel?" Další rozhodné ne. Riker se k ní naklonil a vzal její nyní vlhké ruce do svých.
"Gelfino," rekl nežne, "byla jste velmi statecná. Doporucím zakdornským úradum, aby k vám pristupovaly s porozumením. Ale velmi bych ocenil, kdybyste mi mohla ríci jméno alespon jedné další osoby, se kterou se Melcor znal."
Pri tom náhle vztycila hlavu a její jako mesíc kulatý oblicej vypadal rozcílene. "Amarie," vyštekla. "Ta jeho tlustá, hloupá, bezcenná, líná, sprostá, ohavná bývalá žena."

Amarie si jednou rukou pridržovala v ústech solnou tycinku, kterou náružive sála, zatímco ostatními tremi hrála na klavír. Prísahala si sice již nekolik mesícu, že se jich vzdá, a jednou to vydržela dokonce ctyri dny, aniž by jedinou vzala do úst. Ale její návyk byl tak silný, že se pristihla, jak drží tycinku tresoucími se prsty, chtive ji lízá, aniž si dokázala vybavit, že by se vedome rozhodla, že to udelá.
A potom už to vzdala. Ale jaképak s tím láry-fáry? Tak bude žít o pár mesícu mín. Její život se odvíjel tak, že tech mesícu želet nebude, a možná, že bude vdecná, že zemre drív než pozdeji.
Amarie si povzdechla, odložila solnou tycinku, a položila i ctvrtou ruku na klávesy. Tohle bylo to, co hosté Shernova Paláce prišli poslouchat. Všechny ctyri ruce buší do kláves a Amariino poradné bricho se natrásá v rytmu hudby. Ackoliv, když se rozhlédla kolem, uvedomila si, že jich zrovna moc nechodí. Bar byl takrka prázdný. U stolku sedelo jenom pár omšelých stálých hostu, a ti vetšinou její hudbu ani nevnímali.
Copak jim to muže mít za zlé? Vždyt to všechno již slyšeli. Noví zákazníci tady nebyli; jediní, kdo pricházeli, byli ti, co nemeli kam jinam by šli. Prý Shernuv Palác. To je palác. Zaplivaný, honosne se tvárící zapadlý bar, který už mel své nejlepší dny slávy za sebou. Výzdoba byla ciste zakdornská, ackoliv Shern byl z planety Filimase. Všude kolem rudé panely s lány a sítemi a retezy - jak to vubec nekdo mohl vytvorit - a s kamennými ptáky shriva u vchodu.
Už to bylo dávno, co Amarie zjistila, že zvládne vecerní program, aniž se na hudbu musí soustredit. Už to byla pouhá rutina, repertoár mela tak obrovský, že mohla precházet od jedné skladby k další, aniž své hre musela venovat jedinou myšlenku.
Ale bohužel jí to poskytovalo mnoho casu na premýšlení. Premýšlení nebylo v téhle dobe zrovna neco, o co by moc stála. V jejím živote toho bylo príliš mnoho, z ceho nemela radost. Všechny ty nesprávné zvraty a chybná rozhodnutí se stále dokola prehrávaly v její hlave, jako smycka zpetné vazby. Ty volby se vetšinou týkaly mužu, do pekla s nimi. Frank, Nard, Melcor, Renninum... každý z nich kriminálník. Co v tom bylo, že ji vždycky zaujali tihle vesmírní ztroskotanci? To už snad v celé galaxii nezbýval žádný slušný mužský?
Vzhlédla na svuj odraz v nástenném panelu, kde vedela, že se muže spatrit, a když se tam uvidela, doprála si nekolika olíznutí soli. Vždyt vypadá porád dobre, pomyslela si. Možná, že má nejaké to kilo navíc, proti tomu když byla mladá, ale zakulacenost nemusela být nutne nedostatek. Plno mužu se rádo od ženy trochu odrazilo, a Amarie mohla být vubec tím nejlepším nárazníkem. Vlasy mela vždy pekne upravené, cerné lokny vycesané vzhuru, a tvár dovedne, a také rychle, zkrášlenou - protože její ctyri ruce nanášely lícidlo velmi šikovne, jako ostatne delaly i jiné veci, a to nemela na mysli jen, že dovedne hrály na piano (urcite by s ni pár mužu souhlasilo). Kroužky v nose mela umelecky propracované a šikovne zavešené. Její róba patrila k jejím nejlepším - ružová barva (vždycky jí slušela) s trochou lesku.
"Amarie, ty moje pumpicko..." obávaný hlas Sherna, majitele tohoto zapadlého baru, se zarízl do jejího snení. Vzhlédla k nemu, unudený výraz na tvári.
"Copak je, Sherne?"
"Hosti oni usínat zacínají. Nemužeme obdržet hudbu více života mající?"
Shern ji dohánel k šílenství. V téhle dobe univerzálních tlumocníku proste nebyl duvod, proc nejaký z nich nepoužít. Proc Shern musel tu rec tak vraždit, se svými ubohými pokusy mluvit jako místní, bylo mimo její chápání. Nenávidela jeho úzkou, šupinatou tvár a jeho nemrkající oko pripomínající korálek. Ale nejvíc ze všeho ho nenávidela proto, že mel v rukou její živobytí, a poslední dobou se zdálo, že mu nedokáže vyhovet, at již s címkoli. No, dobrá, k certu s ním.
"Hraju svou vlastní hudbu, Sherne. Tobe se prece líbila, když jsi me prijímal."
"Ale stejnosti znovu a znovu se vyskytují. Není zmenu nejakou možno zaznamenati?"
Menit to. Vždyt ona prece dokáže hrát možná ctyri tisíce ruzných melodií. Dost na to, aby to vydalo na neprerušené hraní po nekolik dnu. A on ji obviní, že je dost nemení. Otrávene sáhla po solné tycince a zacala ji cucat. "Rekni mi, co chceš, Sherne, a já ti to vyplním. Ty, spíš než kdokoli jiný, bys mel dostat práci takovou, jak si za ni platíš." Slova byla ponekud zastrená solí, ale videla, že ho neco napadlo.
"Jestliže zákazníku zde více není, práce pokracovati nebude již, " zasycel, zamracil se na ni hrozive a odešel.
Její druhou nejvetší obavou bylo, že stráví svuj život v této dábelské malé kulne cucáním soli a hraním, a nepozná lásku dobrého muže a nesplní se jí sen o detech.
Avšak ceho se bála nejvíc bylo, že nestráví svuj život tady, že tady už nestráví ani den, že bude vyhozená a bez práce, aby se sama protloukala po Qualoru úplne bez pomoci. A to by pro ni bylo témer nemožné, protože ona a ti divní malí dáblové, kterí si ríkali Zakdornové, spolu vubec nevycházeli.
Tohle místo by si k životu nikdy nezvolila. Od její domovské planety bylo celé svetelné roky, a to nejen díky vzdálenosti. Talenstra, místo, kde se narodila, obývaly mírumilovné tvorivé bytosti, všechny mely ctyri ruce, které byly cele ve službách umení. Hudba, socharství, tanec - to byly veci, které její národ miloval, a Amarie
by dala cokoliv, aby se k nim mohla vrátit. Na Zakdornu ji zanechal její tretí manžel Nard, krásný dobrodruh, který mel

svou vlastní kosmickou lod, ale mel nanestestí také toulavé boty. Opustil ji kvuli jedné siblitské krásce, která pro neho byla príliš mladá a príliš hubená, a tak si Amarie dokázala spocítat, že jim to dlouho nevydrží. Ale to už ona sama byla uveznena na Zakdornu.
Nenávidela to tady. Všichni okolo ní byli hloupí, vlezlí malí dáblové. Nedokázali ocenit tvorivou duši a ona nebyla schopná vykonávat žádnou z tech cinností, které jí nabízeli - nedokázala si poradit se sloupci císel, se seznamy souboru. Hudba, to bylo to jediné, co znala, a kdyby ztratila tuhle práci, byl by to pro ni skutecný konec. Zemrela by bez domova, bez prátel na této hrozné planete, a nenašel by se nikdo, kdo by jejího odchodu litoval.
Amarie rozdrtila zbytek solné tycinky v ústech a zatajila dech pri tom, jak jí horké granule procházely hrdlem. Vztáhla jednu ruku po pivu Trastor, aby to zapila, a pak všema ctyrma rukama sáhla do kláves. Ukáže Shernovi co proto. Chce rozmanitost? Ona mu ukáže, co je rozmanitost.
Rozehrála kvartet pro ctyri ruce v nebývalém rytmu, když v tom uvidela vkrocit do místnosti muže a její srdce se rozbušilo. Byl vysoký a hezký, až to bralo dech. Na sobe mel dobre padnoucí cervený odev, že by uniforma? A jeho oci mely barvu morí na Holaotu.
Doprovázela ho žena, ta byla hubená - pripomínala tycku. Amarie vedela, že kosti potažené kuží moc muže, jako je tento, nepritahují. Vlasy té ženy byly tmavé a pevne stažené, její oblicej bez lícidla vypadal nevýrazne, na sobe mela stejný odev jako muž, jenom byl více dohneda.
Amarie zrychlila rytmus a rozkývala se na stolicce. Musí toho muže prilákat a pak to spolu rozjedou.
Toho vecera poprvé se Amarie usmála.
Riker prelétl ocima zašlý interiér zapadlého baru. Bylo tu jenom pár hostu. Ti, kterí tam byli, si libovali ve stínu vzadu. Na první pohled prostitutky byly usazeny podél baru, znudený výraz ve tvári. Zájemci však nikde.
Byl si vedom, že Gretchen prohlíží místnost stejne pozorne jako on. Napadlo ho, zda bylo prozíravé ji sebou brát. Samozrejme, že ona byla rozhodnutá, že pujde, a Worf ji v tom podporoval. Klingonský porucík mel dobrý pocit, když jeden z jeho vycvicených lidí se zúcastnoval každé vnejší mise.
Presto však toto malé doupe nebylo podle Rikerových predstav místem pro mladou ženu z Indiany. Vedel, že Gretchen by zurila, kdyby vedela, že si tohle myslí, a on by to také nikdy nahlas nevyslovil. Možná, že je staromódní, ale toto nebylo v žádném prípade vhodným místem pro dámu.
Zahlédl Amarii v okamžiku, kdy vešli. Už to, že mela ctyri ruce, pritahovalo pozornost, ale on by ji poznal i bez nich. Mela hrubé rysy, byla pri tele, naondulované vlasy nabarvené nacerno a príliš nalícená. Od pohledu levná bižuterie jí zdobila prsty, vlasy i nos. Její ružová róba s flitry byla splývající a volná, ale ne dost, aby skryla její velké bricho.
"Sedni si tady, já se za chvíli vrátím." Riker ukázal na malý stolek a zaznamenal lehce predvídatelnou reakci Gretchen. Její oci se rozšírily prekvapením a pak se zúžily odporem.
"Myslím, že bych mela zustat s vámi, veliteli," rekla tiše. "Nakonec jsem vám byla pridelena jako vaše ochrana."
Lehce se usmál. "Rozumím, praporcíku. Ale odhadl jsem situaci a prozkoumal objekt. A ujištuji vás, že toto je prípad, kdy to zastanu lépe sám."
Zamrkala ocima a on jí nabídl židli. "Navrhoval bych, abyste se držela piva Trastor. Chutná dobre a nesloží vás jako nekteré jiné druhy pití, které tady asi podávají. Následovala krátká pauza a pak se Gretchen posadila, ackoliv nerada.
"Dobre, veliteli," rekla. "Ale budu na stráži."
"To doufám. Je to vaše práce." A ze své výšky se na ni usmál.
Spíše cítil, než slyšel, že hudba náhle prekypovala energií a zvedl oci k osvetlenému stredu místnosti, kde u kláves sedela Amarie. Lehce se dotkl Gretchenina ramene a odešel smerem ke svetlu.
Ta žena hrála, a pritom cucala solnou tycinku a zcela zjevne predstírala, že nevnímá jeho príchod. Riker však instinktivne tušil, že si ho až príliš dobre uvedomovala. Posadil se na jednu volnou stolicku, která byla blízko piana. Amarie se na neho podívala rychlým, nic neríkajícím pohledem.
"Nový oblicej," protáhla zastreným hlasem.
"Ten mám odjakživa," opácil Riker a potešilo ho, když spatril na jejích rtech pohotový úsmev. Mel rád lidi, kterí meli smysl pro humor. Všechno se tím zjednodušovalo.
"Co byste si rád poslechl?" zeptala se a její prsty prejížděly po klávesách. Riker obdivoval zurcivý doprovod, který svýma rukama dokázala rozehrát.
"Znáte nejaká blues?" zeptal se.
Další široký úsmev na jejích plných rtech. "Jen se na me podívejte, mistre. Ca byste rekl?"
Riker zjištoval, že se mu ta žena líbí. Vypadala výstredne, ale v jádru byla strízlivá a prímá. "Na sedm ruzných zpusobu," pokracovala. "Co takhle nejaké z tech poctivých andorianských blues?"
Dve ruce se prenesly do variací na bluesové téma, další se zabývala solnou tycinku a ctvrtá mu nabídla také jednu z nedaleko stojící misky. "Cucáte sul?" dotazovala se.
"Nikdy jsem o to nestál," opácil Riker. Považoval to za odporný zlozvyk, a zajímalo by ho, zda lidé, kterí tomu propadli, tuší, co to delalo s jejich ústy. Kdysi chodil se ženou, která milovala solné tycinky, a pokaždé, když ji políbil, cítil, jak se mu ústa stáhla a vyschla. Bylo to, jako by líbal pouštní zem.
"To máte štestí. Je to hrozný zlozvyk." Ješte si nekolikrát lízla a pak tycinku odložila. Aniž se na neho podívala, rekla: "Koho hledáte?"
Trochu ho to vyvedlo z míry a uvedomoval si, že jeho odpoved nebyla zrovna nejbystrejší. "Kdo ríká, že nekoho hledám?"
"Váš oblicej. Vaše uniforma. Tohle není místo pro vás."
"No, dobre. Hledám vás."
"To se mi ulevilo." Zpusob, jakým to rekla, byl strohý, ale Riker cítil, že její slova obsahovala pravdu, kterou by si

nikdy nepriznala.
"Musím se vás zeptat na vašeho manžela."
Amarie po nem šlehla pohledem a její hra získala jiný tón - trochu uspechanejší, naléhavejší. "Škoda, bylo to hezké," rekla s nacvicenou nenuceností. "Na kterého z manželu?"
"Na toho, který je po smrti. Bohužel."
Hrála dál a ani jednou nevyšla z rytmu. Ale ten lehký nádech naléhavosti z hudby nezmizel. "Tak to musíte být z Enterprise, to vy jste znicili jeho lod." Rikerovi se ulevilo, že nemilovala dlouhé reci. Celá tahle záležitost by se mohla táhnout donekonecna, ale Amarie nebyla záludná. Premýšlel o tom, jaké pocity stále mohla mít vuci mrtvému muži, který rídil pirátskou lod, a tak jen opatrne vyckával. S nádechem lítosti rekl: "Vystrelil první."
"To delal vždycky." Riker se na ni ostre podíval a hledal nejaký skrytý význam, ale výraz jejího obliceje nic nenapovídal.
"Zapletl se do pekne ošemetné záležitosti," pokracoval. "A dukazy si odnesl do hrobu."
"Mel tu roztomilou vlastnost - vždycky po sobe uklidit." V tu chvíli se Riker domníval, že zahlédl v jejích ocích záblesk.
"A co tedy chcete ode me?" zeptala se.
"Doufal jsem, že byste mohla znát jeho obchodní partnery."
Amarie lehce povzdechla a zadívala se dolu na své ruce, které se líne pohybovaly po klávesách. "Proc bych vám mela pomáhat?" zeptala se tiše.
"Abych byl uprímný, nevím o jediném pádném duvodu," smál se na ni a doufal, že prímá žena ocení otevrenost.
"No, vždyt jste zabil mého bývalého manžela. To není špatný zacátek." Zavrtel hlavou a zazubil se na ni. Cím déle u ní sedel, tím víc se mu líbila. "Proc nehodíte pár mincí do kasicky," navrhla. "A já pak uvidím, na co si vzpomenu."
"Nenosím u sebe peníze," rekl popravde. Uznale se na neho podívala a znovu si povzdechla.
"Moc toho nenabízíte, že ne?"
Riker o tom zauvažoval. Byla to pravda. Chtel informace - zboží, které pro neho melo velikou cenu. A nemel nic, co by nabídl -na oplátku.. Nebylo to príliš poctivé. Co by tato opotrebovaná žena mohla chtít, krome muže, který by s ní slušne zacházel a odvedl by jí z té hruzy tady?
A pak ho napadlo, co by to tak mohlo být. "Posunte se," prikázal.
Udivene se na neho podívala. "Cože?"
Riker vstal a posadil se vedle ní k pianu. Zasáhl ho závan jejího slaného dechu. A sáhl do kláves.
"Presne to, co potrebuji - další pár rukou," komentovala to.
"Znáte tohle?" A zacal hrát tak, jak predtím hrál v baru u Stumpyho - v sále simulátoru. "Zacátek dvacátého století, jedno místo na Zemi nazývané Memphis." Chvíli hrál a z její reakce poznal, že to v ní vyvolává odezvu. "Možná," podotkl, "že bych vás mohl naucit nejaké jazzové frázování."
"Jako by se stalo," rekla a pozorne sledovala jeho ruce, zaznamenávajíc rytmické variace a studujíc zpusob, jak se jeho prsty pohybují po klávesách. Skutecne to na ni zapusobilo, milovala hudbu a u této byla pohnutá jejím ze srdce tryskajícím puvodem.
Hrál ješte chvíli, a pak se k ní zvolna obrátil, "No, tak co ríkáte?"
Pokrcila rameny, vzhlédla k nemu a zase mu venovala ten pohotový úsmev. "Zdržíte se tu pár dní?"
"Muže být."
"Dríve ci pozdeji, se tu staví pro písnicku muž jménem Omag. Vždycky chce slyšet to samé 'Melor Famagal'. Je to obchodník se zbranemi. Tlustý Ferengijec."
Riker na ni ziral. To bylo presne ono. Spojení, které hledal. Pomalu ho zaplavoval pocit vítezství. Oprel se do kláves a hudba zacala znít necím, co bylo hluboko v nem samém. V urcitém okamžiku si uvedomil, že Amariiny ruce se pripojily k jeho, a ješte dlouho spolu hráli pomalé blues pro šest rukou.

## Kapitola ctrnáctá

Spock sedel spolu s Pardekem v prijímací komnate kanceláre prokonzula Nerala. Sem vystoupali rozlehlými sínemi vládní budovy Irnilt, která se vypínala takrka do kilometrové výše. Spock si cestou všímal vznosné architektury i cisté elegance tvaru. Místnosti byly klenuté a prostorné a vytvárely dojem vybrouseného vkusu a moci. Velkolepost celé stavby ostre kontrastovala se stavební hrubostí ulic ve meste, páchnoucích pruchodu, kde lidé bydleli v nejhorší bíde. Kontrast byl zarážející.
Nekolikrát si všiml, když procházeli budovou, že Pardek je mužem, jehož moc již upadala. Neustále se usmíval a volal své pozdravy na každého, koho potkali, a odpovedi na ne byly vždy zdvorilé. Spock si byl presto jist, že Pardek zastával v tomto vztahu roli prosícího, nebot ti, kterí moc skutecne mají, nemusí se tak hlasite domáhat uznání druhých. Toto se ale Spocka netýkalo. Pardekova cena pro neho byla v tom, že mu mel zprostredkovat setkání, kvuli kterému vystoupali po skvostném, z cerného mramoru vybudovaném schodišti Irniltu.
Ted, když cekali v prijímací komnate, až je Neral prijme, Spock pozoroval Pardeka, jak s úsmevem na tvári rozpráví se ženou, která se predstavila jako Neraluv spolupracovník. Vypadala, jak si Spock všiml, na Romulanku velmi nezvykle, nebot byla svetlovlasá. Pardek se k ní choval blahosklonne a prátelsky, ale Spock vycítil, že i ona si udržovala od neho odstup, a hovorila s ním spíše ze zdvorilosti, než že by opravdu chtela.
A nebylo dobré znamení, že je nechali cekat. Pakliže toto setkání, jak tvrdil Pardek, bylo nejprednejším zájmem, nebyli by drženi na této tvrdé lavici v predsálí, aby rozpráveli s nižšími úredníky. Na kratickou chvíli mu jako ozvena prolétla hlavou Sarekova - ci snad Picardova? - skeptická slova.
Spock si oddechl, když nejaký mladý muž prichvátal z Neralovy kanceláre a prohlásil, že prokonzul je chce prijmout.

Pardek prerušil svuj rozhovor s pobocnicí a prispechal ke Spockovi, jeho kulatý, prátelský oblicej záril štestím.
"Pujdeme?" zeptal se. A Spock vstal a následoval ho do vnitrní komnaty.
Muž, který je privítal, byl mladší, než si Spock predstavoval. Slyšel sice již nekolikrát popisovat prokonzula jako mladistvého, rázného vudce, ale tento muž vypadal témer chlapecky. Jeho oci byly tmavé a zárící a jeho úsmev bezprostrední. Prešel svižným krokem místností smerem k nim.
"Prokonzule." Pardekuv hlas se ponekud vlichocoval.
"Ano... Pardeku... pojdte dál," ale oci upíral na Spocka.
"Velvyslanec Vulkánu Spock," rekl Pardek zbytecne: "Prokonzule," rekl Spock klidným hlasem a neuhnul pred Neralovým pohledem.
"Ale, prosím vás," rekl Neral, mávnutím ruky odbyl oslovení. "Od té doby, co jsem byl v romulanské garde nižším Uhlanem, nenávidím tituly. Mé jméno je Neral." Zvedl ruku a podíval se na ni, pobaven svou nejistotou. "Ješte jednou, jak že to je? Pardek se mi to snažil jednou ukázat..."
Konecne se mu podarilo nastavit prsty do vulkánského pozdravu. Spock pozdrav opetoval. "Poctil jste me," rekl.
"To jsem rád," odvetil Neral. Ti dva muži se opet navzájem zmerili pohledy.
Pardek se nervózne usmíval a Spock vedel, že se zde, v sídle moci své vlastní zeme, cítí nepatricne. "Dovolte, abych se vzdálil," rekl a Spock opet zaznamenal nádech podlézavosti v jeho hlase. Neral se otocil k Pardekovi se strojenou zdvorilostí. "Uvidíme vás i vaší ženu na zítrejším státním banketu?"
Pardek se rozzáril potešením. "Velmi se na nej tešíme," rekl a lehce se uklonil. Otocil se a vyšel ze dverí. Neral se obrátil zpet ke Spockovi. Když promluvil, tón v jeho hlase naznacoval, že je dva neco spojuje, že mají neco spolecného. Rekl, "Je to již nekolik let, kdy byl starý Pardek pozván pri oficiální príležitosti. Je tolik svázán s prostými obyvateli, že je to mnoha lidem nepohodlné."
"To je ale k jejich škode," odvetil Spock. Prece nepujde proti Pardekovi nyní po tolika letech prátelství, "Casto jsem mel možnost se presvedcit, že Pardek má na radu problému zcela mimorádný pohled."
Neral na to neodpovedel, ale pokynul rukou k pohodlné židlici, pokryté nejakým druhem jemne vydelávané kuže.
"Dovolte, abych vám neco rekl, Spocku," prohlásil bez úvodu: "Zacneme zde spolu neco, vy a já, co v tomto kvadrantu zmení obraz vesmíru."
Spock byl zaskocený. Byl puvodne pripraven na to, že bude presvedcive hovorit o svém poslání a také doufal, že bude mít možnost presvedcovat - rozhodne však neocekával, že uslyší již ted Neraluv souhlas. Snad prikládal prokonzulovým slovum vetší význam, než jak byla mínena. "Jste pripraven na to že podporíte znovusjednocení?" ptal se, aby si udelal jasno.
"Verím tomu, že k tomu musí konecne dojít. Oba naše svety se navzájem potrebují."
"Prominte. Ale neocekával jsem, že uslyším prokonzula Romulanu mluvit jako clena podzemního hnutí."
Neral se spokojene usmál. "Chci, abyste vedel, na které strane stojím."
Spock o tomto nenadálém obratu dlouho uvažoval. Jednalo se o neocekávaný dar, címž se zdálo, že Neral predjímal sjednocení. Ale nakonec, vždyt byl jedním z mladé, liberální generace vudcu. Jestliže skutecne predstavuje budoucnost, pak je duvod k nadeji. Na druhou stranu, prokonzulovo hledisko nemuselo nutne být stejné jako u zbytku vedoucích osobností. "Veríte tomu, že mužete získat podporu celého senátu?" zeptal se Spock nahlas.
Neral se k nemu naklonil, nemluvil nijak spiklenecky, ale s tichou duverou v hlase. "Situace v senátu není,.co bývalá. Starí vudci ztratili respekt lidu." Vstal a zacal precházet, "Úcast v klingonské obcanské válce... nekonecné napetí s Federací... Lidé jsou tím vším unaveni. Casy se mení. Vudci, kterí odmítnou zmenit se s nimi - nebudou již déle vudci."
Obrátil se zpet ke Spockovi; v každém jeho pohybu bylo patrné nadšení. "Spocku, jsem rozhodnut verejne podporit zahájení rozhovoru mezi našimi národy." Usmál se Spockovu zjevnému úžasu. "Jak myslíte, že bude vulkánský národ na toto reagovat?"
Spock s odpovedí príliš nespechal. Veci se daly do pohybu až príliš rychle. Ale on dával prednost svému vlastnímu odmerenému tempu. Za svého dlouhého života prišel na to, že spech byl jen málokdy dobrým spojencem. Konecne rekl, "Budou velmi opatrní. Bude nutné prekonávat neduveru budovanou po celé generace."
Nerala viditelne zmátla Spockova váhavá odpoved. "Ale jiste," zacal, "bude-li v cele muž s takovým vlivem, jako máte vy... "
Pak se ozval telesné schránky zbavený hlas v romulanském komunikacním systému, který je prerušil. "Prokonzule," oznamovala spolupracovnice ze svého predpokoje, "Senát byl znovu svolán ke svému zasedání."
Neral nakrátko stáhl obocí, pak odpovedel, "Výborne." Otocil se na Spocka. "Mužeme se sejít opet zítra?"
"Jak si budete prát," prikývl Spock bez velkého nadšení.
"Dobrá," odpovedel Neral. "Jolan tru, Spocku." Pak, jakoby si na neco vzpomnel, dodal, "Vlastne - dlouhé žití a požehnání nebes."
Spock se obradne uklonil a vyšel z místnosti. Rozhovor v nem zanechal zcela jasný pocit, že v nem neco podle zákonu logiky nehrálo.

D'Tan už bežel pres hodinu. Pred sebou mel prinejmenším také ješte celou hodinu, ale vedel, že snadno své tempo udrží. Ve skutecnosti by snad mohl behat nekonecne dlouho. Pri doteku vetru na tvárích zažíval neco velmi krásného a stejné pocity v nem vzbuzovalo dusání nohou na horkém romulanském jílu pri plavém behu údolím Chula. D'Tan se cítil nejlépe, když bežel.
Každý mu odjakživa ríkal, aby zpomalil, ale to on nikdy neudelal. Proc zpomalovat? Bylo toho tolik, co chtel udelat, dozvedet se, naucit se. Casto prožíval strach, že zemre drív, než ochutná vše, co mu život mohl nabídnout, a on nechtel promarnit ani jednu vzácnou chvilku tím, že by šel pomalu. Tak behal.

A nakonec ti, kteří ho nejvíce nabádali, aby zpomalil, najednou prišli na to, že jeho beh má pro ne velkou cenu. Hnutí ho zacalo využívat k dorucování ruzných vzkazu, protože on byl daleko spolehlivejší než jakýkoliv jiný sdelovací prostredek. A pro stoupence hnutí byla spolehlivost ješte daleko cennejší vlastností než samotná rychlost.
Bežel ted do odlehlé komunity M'Narth, kam nesl velmi duležitý vzkaz. Dnes vecer se melo konat shromáždení v jeskyních, kam se museli všichni dostavit. Možná, že to bude to nejduležitejší shromáždení; jaké se kdy konalo.
Toto byl obsah zprávy. D'Tanovi nebylo receno nic víc. Ale hluboko ve své duši cítil, že naplnení jejich snu už nebylo daleko. Spock jim bude podávat zprávu, na kterou už všichni netrpelive cekali, a to, že se opet sjednotí se svými vulkánskými príbuznými.
Pro D'Tana a jeho rodinu, podobne jako pro mnohé jejich prátele, to byl sen, který, peclive strežen, prežíval už po mnoho generací. D'Tan byl vychováván, stejne jako tomu bylo s jeho rodici i s rodici jeho rodicu, a tak stále dál nazpet po mnoho generací, ve víre, že jednoho dne budou rasy Vulkáncu a Romulanu opet sjednoceny. Že den shody a míru prijde, a tehdy se obe rasy opet promísí bez jakýchkoliv bariér a predsudku.
První písne, které D'Tan slýchával jako malé díte, byly písne Vulkáncu; první príbehy, které mu matka vyprávela, byly príbehy Vulkáncu. Byl prostoupen zvyky Vulkánu a jejich historií. Touha spatrit tuto legendární planetu a žít v klidné pohode meditací se svými bratry, to byla spalující touha, a pomyšlení na to, že by se toto mohlo vyplnit ješte za jeho života, ho naplnovalo jásavou radostí.
A byl to práve Spock, kdo tuto zmenu vyvolal. Spock! Toto jméno pri vyslovení znelo jako odbíjení zvonu a D'Tan se pristihl, že si prozpevuje jednu z písni o sjednocení, a pritom vkládá Spockovo jméno namísto jména jednoho dávného hrdiny. Zpev mu pomáhal, aby mu cas rychleji ubíhal, a on chtel, aby hodiny, které zbývaly do dnešního vecerního shromáždení, ubehly co možná nejrychleji.

Ten vecer, v jeskyních, D'Tanovo srdce prudce bušilo, a jeho oblicej horel rozcílením. Steží mohl uverit tomu, co slyšel, a byl si jist, že totéž prožívají i všichni ostatní na tomto shromaždovacím míste v jeskyních. Všichni sedeli tiše jako peny, nikdo se ani nehnul, dokonce ani malé deti ne, jako by chápaly, že toto byla velmi duležitá událost. Spockuv klidný hlas se rozléhal jeskyní, když podrobne popisoval své dnešní setkání s Neralem, a zcela jasne prohlásil, že prokonzul byl vstrícný k nemu i k jeho myšlenkám.
Nekde v davu zacalo plakat malé díte a tiché zvuky sání prozradily D'Tanovi, že díte bylo rychle utišeno u matcina prsu.
A pak Spock prohlásil neco naprosto neuveritelného. Prokonzul podporil sjednocení a byl ochoten ucinit verejné prohlášení podporující urychlení rozhovoru mezi vedoucími Romulanu a Vulkánu!
Zaznel obrovský výkrik radosti, který se nesl jeskynemi. Soused objímal souseda a lidé rozcilene debatovali o této neocekávané zpráve. Otec D'Tana ho pevne sevrel do náruci a matka svírala obe jeho ruce ve svých. Jeho prítelkyne Janicka, která sedela kousek od nich, radostí plakala. D'Tan si pomyslel, že ve svém živote ješte nikdy nezažil tolik štestí.
"Verejné prohlášení..."
"Budeme zase žít se svými bratranci a ..."
"Už žádné skrývání v jeskyních..."
Lidé byli naplneni štestím. Jedna mladá žena, jmenovala se Šalota, neschopna ovládnout své rozjarení, priskocila ke Spockovi, vzala ho za ruku a vdecne ji tiskla. "To je všechno, v co jsme doposud mohli jen doufat," vykrikovala a zástup hlasite projevoval svuj souhlas.
Proc tedy ta chmura na Spockove tvári? Proc se obrátil, aby se pátrave porozhlédl po jásajícím davu s tak zamraceným výrazem? Najednou se D'Tána zmocnil strach.
Spockuv hlas se rozezvucel nad vším tím jásotem. "Práve že je to víc, než v co jsme kdy mohli doufat", rekl.
A polekaný dav se najednou ztišil. D'Tan videl, že Pardek prožíval stejné zneklidnení jako ostatní.
"Ale jestliže je Neral pripraven verejne podporit sjednocení...", zacal dobrosrdecný senátor, pak nechal vetu nedokoncenou a jen nechápave zíral na Spocka.
Jen jeden jediný muž patrne chápal to, co tím chtel Spock ríci, a to byl kapitán Federace, Picard. D'Tan polknul, a nebyl si príliš jistý, zda chce slyšet to, co melo následovat.
"Nedokážu si predstavit, že by nekdo vystoupal do postavení prokonzula Senátu, aniž by byl podporován romulanskými tradicionalisty," zacal Picard a obrátil se s tímto prohlášením k Pardekovi.
"To je pravda", odvetil senátor. Kapitán Federace jako by se do Pardeka zavrtával. "Jakpak se tedy muže k nim tak snadno otocit zády? Jak muže podporit sjednoceni, když toto je považováno za rozvracení?"
Nejaký muž z davu vykrocil vpred a zasáhl. "Protože se jich nebojí. Protože ví, že my ho budeme podporovat!" I D'Tan slyšel zoufalost, která z hlasu tohoto muže zaznívala.
Spockuv vyrovnaný hlas se rozeznel jeskyní. "Kapitán Picard má pravdu. Není to logické, aby prokonzul podporoval sjednocení práve ted."
V tu chvíli dav vybuchl a hlasite projevoval své námitky. D'Tan uslyšel svuj vlastní hlas mezi ostatními a do ocí se mu draly slzy zoufalého zklamání. Jak muže Spock neco takového udelat? Cožpak nedokáže rozeznat, že jejich sny, jejich modlitby, byly práve pred svým naplnením? To ho ten kapitán Hvezdné flotily, který sem tak necekane dorazil, zmátl? To on jim chtel vzít ten sladký príslib, který pro ne tolik znamenal?
Šalota se chvela hnevem. "Proc by Neral lhal?" domáhala se vysvetlení.
"Možná že doufají, že tímto zpusobem odhalí cleny vašeho hnutí", odvetil Picard, a D'Tan videl, jak mu žena odpovedela hnevivým zábleskem v ocích.
"Ne," vykrikla, "toto je naše príležitost; abychom byli uznáni. Abychom byli konecne vyslyšeni!"
Další muž ze zástupu se k ní pripojil. "Domnívám se, že to je spíše Federace, kdo se bojí spojenectví mezi Romulem a

Vulkánem!"
Ted nevole davu dostala ošklivý obrat a D'Tan cítil jeho zurivý hnev, jakoby to byl hnev živého zvírete, svíjejícího se a plazícího a stácejícího své oci, aby jimi zachytilo Picarda. Toho nezúcastneného pozorovatele. Toho vecného rýpala. Toho, na nemž by si mohli vylít všechen svuj hnev a zklamání.
Kakofonie zvuku byla stále hlasitejší a hrozivejší. Picard jim celil, a D'Tan z neho necítil ani závan strachu, ale spíše byla patrná jeho touha ztišit nahromadenou zurivost té masy bytostí. "Tohle není pravda..." zacal, ale prekriceli ho.
Potom postoupil kupredu Spock, jeho pohled dokázal utišit i ty nejrozbourenejší davy. Uprene hledel do vrícího kotle lidských bytostí, dokud se pod jeho pohledem neztišily a neustálily do neklidné mumlající masy.
"Prišel jsem sem," rekl Spock tiše, a pod jeho klidným tónem se namackaný dav ješte více ztišil, "abych zjistil, jaké jsou možnosti pro znovusjednocení. Navzdory tomu, jak se to ted jeví, jsem rozhodnut ve svém úsilí pokracovat. Setkám se s prokonzulem, jak je plánováno."
Obrovský krik souhlasu zaznel hromove jeskynemi. Náhle se nálada lidí znovu promenila v radostné pritakávání.
D'Tan si pomyslel, že je možná jediným v jeskyni, kdo postrehl pohled, který si vymenili Spock s Picardem. Jemu se zdálo, že je nabitý sporem. Potom se Spock obrátil a opustil hlavní prostoru a po chvilce ho následoval i Picard.
D'Tan cítil, že osud jeho lidí se v onom okamžiku vzdálil s temi dvema muži.

Jak Picard následoval Spocka úzkým pruchodem do malé, vlhké komory priléhající k velké jeskyni, trásl se hnevem. Nikdy by si nepomyslel, že by Spock mohl být tak ovlivnen necivilizovanou masou, jak toho byl práve svedkem. Cástí své mysli si uvedomoval, že se cítil být osobne zrazen velvyslancovým vystoupením, a ta myšlenka ho na chvíli zmátla. Proc vlastne osobne? Potom ji však rozcilení zahnalo z jeho vedomí.
Spock jdoucí pred ním se práve obrátil, aby mu celil. Picard si náhle uvedomil, že Spock sem neprišel proto, aby s ním debatoval, ale proto, aby byl sám, a nebyl vubec potešený tím, že Picard mu jde v patách. Nevadilo mu to. Spock to s ním bude muset vydržet.
"Nechal jste se unést emocemi," obvinil ho a doufal, že Spock odpoví v hnevu.
Ale samozrejme, že to neucinil. Vytáhl pouze vzhuru obocí a opácil lehce prekvapeným tónem, "Naopak, sleduji ten nejlogictejší kurs."
Picard nabral dech a pokoušel se uklidnit. Nebylo by to k nicemu, rozpálit se pri jednání s tímto mužem vztekem dobela.
"Jste stejne skeptický jako já, rekl a pátral po argumentu, který by pusobil na rozum. "Je to snad logické zcela ignorovat svuj vlastní úsudek?"
"Obávám se, že Sarekuv vliv se promítá do vašeho prístupu k té veci, kapitáne. Myslím tím k novému sjednocení. A možná i ke mne."
Picard se stáhl zpet. Jak se Sarek mohl zúcastnovat tohoto dramatu mezi nimi dvema? Jeho mysl zalétla zpet k debate, kterou se Spockem vedli nad miskami polévky. Spock ho tehdy obvinil, že jeho uvažování se pohybuje v kruhu... a tehdy to v Picardovi, vyvolalo pocit zmatku. Bylo to, jako by ho Spock obvinoval z toho, že prebírá názory nekoho jiného. A nyní to zde bylo opet.
"Je to již podruhé, kdy jste me obvinil z toho, že mluvím za nekoho jiného," rekl opatrne a pozorne sledoval Spockovu reakci. Vulkánec na neho nepohnute hledel, bez jakéhokoliv výrazu, ale Picard vnímal bouri pocitu za tou kamennou tvárí. Vedel, že to je ten pravý cas, aby priznal Sarekuv vliv. "Ano, již navždy bude soucástí mne samého. Jeho zkušenost. Jeho duch. Ale já ted mluvím sám za sebe, Spocku. Ne za neho."
Následovala dlouhá chvíle ticha. Picard slyšel, jak vlhkost skapává se steny, slyšel šumení vzdálených podpovrchových vod. Tvár jeho vlastního otce mu krátce vytanula v mysli.
Konecne se Spock nadechl. "Je to zvláštní," rekl tiše, "že ho mohu tak jasne slyšet... ted, když je mrtvý."
Pak se Vulkánec odvrátil a Picard v tom pohybu rozpoznal úsilí získat vládu nad svými pocity. "Je možné," rekl Spock vyrovnane, "že jsem prenesl své hádky se Sarekem na vás, kapitáne. Pokud tomu tak je, omlouvám se za to."
"Je to pro vás tak duležité," rekl Picard skoro nežne, "vyhrát svou poslední hádku s ním?"
Spock zvažoval tu vetu, jako kdyby uvažoval o hypotetické premise vedeckého zkoumání. "Ne," rekl vážne, "to není."
Potom se otocil, a s odzbrojující uprímností zimního vetru rekl, "Ackoliv je pravda, že ty hádky budu postrádat. Bylo to vlastne to jediné, co jsme meli."
S prekvapující jasností tomu Picard náhle porozumel. Nejakým slovy nepostihnutelným zpusobem se stal Spockovým otcem - otcem Spocka, který byl takrka o století starší než on sám. Prolnutí myslí se Sarekem je oba smísilo do nejaké nepopsatelné podoby. Do jaké míry byl on Sarek, a do jaké míry Spock slyšel Sareka promlouvat jeho ústy, to nevedel. Ale to, co vedel, bylo, že zvláštním nechteným zpusobem vlastne splnil to, oc ho Sarek žádal. Prišel na Romulus, a tím napomohl tomu, aby se ten vztah jednou provždy uzavrel.
Snad mohl ovlivnit zakoncení debaty mezi otcem a synem. Snad mohl dát rozhrešení. Snad mohl mluvit slovy, která by Sarek nikdy nevyslovil.
"Vaše zápolení se Sarekem je u konce," rekl s prostou otevreností. "A neceká vás žádné se mnou."
Spock se odvrátil a Picard vycítil Vulkáncovu touhu prenést debatu do racionální roviny. Ale to, co uslyšel, byl zápas syna o to, aby dosáhl ukoncení dlouhého a komplikovaného vztahu - a nikoliv vítezství.
"Vždycky jsem veci videl jinak než muj otec," rekl. "Bylo to v tom, že jsem byl schopen nahlížet veci nejen ciste logicky. On to považoval za slabost. Ale zjistil jsem, že je to zdroj mimorádné síly."
Picard si v duchu kladl otázku oduvodnení toho prohlášení. Pokud bylo neco jasné, pak Sarek vždy býval mnohem emotivnejší než Spock. Spockovo rozhodnutí následovat spíše vulkánské nežli lidské chování, ho nutilo zbavovat se emocí a obdivovat rozum. Ale uvedomil si, že to, nac Spock narážel, nebyla realita, ale spíše jeho uchopení reality - jeho pocity. Picard na to nerekl nic.

"Sarek by shledával tuto misi za nové sjednocení za roznášení bláznivého poselství," pokracoval Spock, stáceje rozhovor zpet k tématu. "Ale já si z nejakého duvodu myslím, že to tak není. Logikou se to vysvetlit nedá... ale vím, že musím pokracovat v tom pokusu o..."
"I v tom prípade," skocil mu do reci Picard, "že vás to zavede do romulanské pasti?"
Spock pokrcil rameny. "Jestliže Romulané mají nejaký utajený zámer, bude v zájmu všech dozvedet se, co to je."
A na to Picard odpoved nemel.
"Takže budu hrát roli, kterou mi urcili, abych hrál," shrnul to Spock, a Picard mohl jen nerad a s váháním priznat oprávnenost jeho dalších kroku.

Kapitola patnáctá

Kapitán K'Vada si byl jist, že potlací výkrik, až mu lodní felcar vytrhne rameno z kloubu. Predvídal tu bolest, rozebral ji v mysli a pripravil se na ni. Když mu je K'kam poprvé vyhodila z kloubního lužka, byla bolest necekaná. Tehdy cítil, že jeho krátké zavytí, které mu uniklo, když prožíval náraz nesnesitelné bolesti, jak se mu rameno pomalu oddelovalo v kloubu, bylo omluvitelné.
Neztratil vedomí. Nezacal zvracet. Po tomto pocátecním hlasitém projevu bolesti už ze sebe nevydal ani vzdech. To byla reakce na zranení, za jakou by se žádný Klingon nemusel stydet.
A tak byl presvedcen, že zvládne i druhé násilné poškození svého zkoušeného ramena.
Sedet ted v malé tmavé kajute, která byla vyhrazena lodnímu lékari Klargovi, a naslouchal mu. Klarg byl robustní, telnatý muž neurcitého veku, který pri mluvení sípal. Presvedcil K'Vadu, že nesnesitelná bolest, kterou cítil, je zpusobována nesprávným uložením ramenního kloubu v jamce. A že jediným lékem je vyndat hlavici ramenního kloubu z nesprávné pozice a pak ji vrátit na správné místo.
K'Vada vedel, že okolo poraneného místa se již vytvorila ochranná tkán. Vedel, že tento ochranný bal bude muset být odtržen násilím, aby bylo možné vrátit ramenní kloub do puvodní polohy.
To, co si neuvedomil, bylo, jak nesnesitelne bolestivý celý ten proces bude.
Mohl za to Klarg, tím si byl jist. Nebýt toho, že ten klingonský felcar byl nešikovný a prestárlý, bolest by musela být zvladatelná. Ale ten hlupák, místo aby rychlým pohybem rameno uvolnil, je pácil a kroutil, jako by se pokoušel K'Vadu mucit. A šlo to dál donekonecna. A ackoliv zatínal nehty do dlaní, až mu z nich tekla krev, a nakonec se kousl i do jazyka v zoufalé snaze prehlušit nesnesitelnou bolest v rameni bolestí jinou, nakonec nedokázal výkrik potlacit.
Nejdríve si myslel, že to bylo jen pridušené zasténání, ale podle podešeného výrazu na Klargove tvári usoudil, že to bylo neco mnohem silnejšího, zajecení, ponižující priznání slabosti. To už se mu znovu vykloubená paže v rameni kývala po boku, a on vší silou nakopl doktora tak, že ten odletel až na druhý konec místnosti.
To asi nebylo to nejmoudrejší rozhodnutí.
Klarg byl omrácen a poranen. K'Vada videl, že doktor vrávorá, když se snažil prejít zpátky místností. Nebyl už nejmladší a na hrubé násilí nebyl zvyklý.
"Nasadte mi rameno zpátky," rval na neho K'Vada. Prece nepodstoupil celé to mucení jen proto, aby tu ted zustal s nepoužitelnou koncetinou.
Klarg se na neho podíval, jeho kostnaté celo se zvedlo, oci se mu neprirozene vypoulily, až to K'Vadu vylekalo. Klarg zalapal po dechu a jeho ústa vylucovala nejakou tekutinu. K'Vada na neho vytreštene zíral. To se ten patahk chystá snad zkápnout? A ani mu nedá do puvodního stavu jeho ramenní kloub?
K'Vada prožil chvilkový záchvat paniky, pri cemž se pokoušel zvednout felcara z jeho klecící polohy. "Vstante," prikazoval. "Konejte svoji povinnost!"
Ale Klarg se svalil prímo na neho, címž vyvolal novou vlnu nesnesitelné bolesti v jeho paži. K jeho hruze lodní felcar omdlel a dech mu najednou zeslábl a jako by se ztrácel. On opravdu umíral.
K'Vada z neho nespouštel oci. V jednom okamžiku si snad skutecne prál, aby Klarg zemrel, za trest za to, že jeho, K'Vadu, privedl do tak strašné situace. Tento pocit byl v zápetí vystrídán krátkým záchvatem paniky, nebot si uvedomil, že bez živého Klarga nebude na palube lodi nikdo, kdo mu bude schopen znovu usadit jeho paži a on bude s nejvetší pravdepodobností nadosmrti mrzák.
Chvilku pomýšlel i na to, že si paži nasadí do kloubu sám. Válecník na bitevním poli by také možná mohl,být postaven pred podobný problém. Copak by se takový Kahless byt jen zachvel pri pomyšlení na bolest? Byl by si snad pripustil, že nezustane pri vedomí, až si bude kroutivým pohybem vpravovat kosti potrhaným vazivem do puvodní polohy? Nikdy.
Klarg u jeho nohou zešedivel v obliceji a hlasite zalapal po dechu ve chvíli, kdy tam K'Vada stál a snažil sám sebe presvedcit, aby se chopil bezvládné paže a silou ji Vpravil tam, kam náležela.
Až nakonec K'Vadu napadlo, že by se mel opravdu nejprve postarat o Klarga, než se pokusí o jakýkoliv drastický zásah sám na sobe, a revem privolal pomoc. Klusající podrízení dorazili a K'Vada jim narídil, aby se postarali o Klarga, a po celou dobu pred nimi skrýval poranenou paži.
Vydal se na mustek, stále ješte nerozhodnut, jaká bude jeho další akce. V pameti pátral po nekom na palube, kdo snad nekdy prošel základním lékarským výcvikem, ale neprišel na nikoho. Potlacoval paniku. Na klingonské lodi nebylo místa pro slabochy. Bylo odznakem cti sprovodit ze sveta svého nadrízeného. Byl-li nekdo tak slabý a neopatrný, aby svou slabost nedokázal skrýt, nezasloužil si ani být vudcem, ba ani zustat naživu.
K'Vada by byl behem nekolika dnu mrtev, kdyby se rozneslo, že je bezbranný. A nebude to dlouho trvat, než si nekdo všimne, že nemuže ani pozvednout ruku, natož aby ji mohl zvednout k obrane.
Uvažoval i o tom, zda by nemel narídit svému pobocníkovi, aby mu ruku v rameni utal. Takový zpusob

oddelení cásti tela, byl-li prijat se stoickým klidem, prinášel poctu. Muži casto pricházeli o koncetiny behem bitev a hrde pak mávali pahýly jako odznaky chrabrosti. Možná, že by i byl schopen vykonstruovat prijatelný príbeh o tom, jak o paži prišel, takový, který by mu prinesl slávu. Krátce si s touto predstavou v mysli pohrával, dokonce si predstavoval, jak se mu mec zatíná do ramene, slyšel i zvuk, který to doprovázel, ba cítil i zápach, jak plamen pochodne vypaluje ránu. Pri této predstave se mu zatocila hlava a když vstoupil na mustek, musel se silou vule prinutit projít rozhodným krokem kolem posádky a pritom si dávat veliký pozor, aby se na jeho tvári neobjevil výraz bolesti, kterou mu každý krok zpusoboval.
Sedel na svém velitelském míste a potlacoval návaly nevolnosti, když android Dat vešel na mustek a rovnou si to namíril k pocítacovému centru.
"Po cem jdete ted"? zavrcel K'Vada a slyšel, jak se mu do hlasu promítají návaly bolesti.
Dustojník Hvezdné flotily se otocil, ale K'Vada nepoznal z jeho výrazu, zda to slyšel i on. "Snažím se proniknout do romulanské datové síte. Je chránena velmi složitými bezpecnostními prostredky."
"Máte ve své kajute také pocítacové vybavení," štekl K'Vada, podrážděný tím, že musí snášet tohoto cizince práve ted na svém mustku.
"Velice lituji, jestli vás vyrušuji," odpovedel Dat, "Udelil jste mi však své svolení, abych využíval mnohem výkonnejší pocítacovou sestavu na mustku, a mohl tak získat prístup do romulanské databanky."
Byla to pravda, dal mu je. Zdálo se mu, že ta doba, kdy snil o tom, že si vydobude cest a pocty tím, že získá prístup k tajné síti romulanské výzvedné služby, je na svetelné roky vzdálená. Jediné, na cem mu záleželo ted, bylo zbavit se té nesnesitelné bolesti, která ochromovala telo a zacínala mu zatemnovat mozek.
K'Vada zamrkal skrze pot, který mu bolestí stékal po obliceji, a náhle uvidel androiduv bledý oblicej jen nekolik centimetru od svého. Vyjadroval své obavy, ríkal - co? K'Vada pevne zavrel oci a ze všech sil se snažit neomdlít.
"...zdá, že jste v nejakých nesnázích," zaslechl, jak ríká Dat. "Snad bych vám mohl být nápomocen," nabízel mu android pomoc. Možná by mohl...
"Moje páže..." špitl K'Vada, zoufale, jako malé díte.
A Dat mu jemne zacal prohlížel paži a rameno a jeho umelý dotek byl nezvykle bezbolestný. "Dovolíte, pane?" zeptal se, a když K'Vada vztekle kývnul hlavou, následoval prudký, jednoduchý pohyb a K'Vadova paže byla zpet na svém správném míste v kloubním pouzdru, presne tam, kde mela být. To poznal hned bolest ješte pretrvávala, ale pomalu odplývala do snesitelného tupého tlaku.
Zkoušel rukou opatrne pohybovat. Byl schopen ruku zvednout, ne sice do krajní polohy, ale rozsah pohybu byl prekvapive úplný. Bolest rychle odcházela.
"Mám hypersprej, který bych vám na to mohl dát, a ten by snížil otok a pomohl pri zhojení šlachových úponu," ríkal Dat. A K'Vada na to byl schopen jen neme kývnout, tak zcela naplnený vdekem, že by si to nebyl nikdy schopen priznat. Android opustil mustek, aby došel pro léky, a K'Vada ucítil nezvyklé pálení v ocích. Zrak mu zvlhl.
Rameno se mu zahojí. Bude z neho zase válecník získávající cest na bitevním poli a vážený svými spolubojovníky. Pozdvihne svuj bat'telh a z jeho zakrivené cepele bude kapat krev a znovu ochutná sladké mystérium dobývání a smrti. A až se plný síly a radosti opet setká s K'kam, privine ji k sobe dvema silnými pažemi a nedovolí, aby získala vrch její zurivost, dokud pod jeho znaleckými postupy u ní nepropukne znicující vrcholná rozkoš.
Skoro plakal vdecností k androidovi.

Když se Spock s Picardem pomocí paprsku prenesli zpet na Kruge, bylo to v naprostém tichu. Po jejich rozmluve v jeskyních mel Spock o cem premýšlet. A z tiché Picardovy zadumanosti usuzoval, že to s kapitánem nebylo jiné.
V každém prípade ho silne zaujala Picardova zmínka o tom, že android se pokouší proniknout do romulanské centrální databanky. Jednalo se o odvážný projekt a asi byl predurcen k neúspechu, ale Spock si uvedomoval, že kdyby byl úspešný, prinesl by pravdepodobne odpoved i na jeho v hloubi nitra skrývané pochybnosti o romulanské misi.
A tak byl zvedavý, jakého pokroku porucík Dat dosáhl. Než se otevrely dvere do Datovy a Picardovy kajuty, Spocka ani ve snu nenapadlo zajímat se o její vzhled, ale když vstoupil, nemohla nezaujmout jeho pozornost.
Užasl nad tím, jak byla kajuta malá a stísnená. On sám se dostal pres Neutrální Zónu na barolianské nákladní lodi, a i tam bylo jeho ubytování lepší než toto.
Vrhl na Picarda prekvapený pohled, ale ten se zjevne již smíril se svým okolím, a ted je už bral jako samozrejmost.
"Zaznamenal jste nejaký úspech, pane Date?" ptal se Picard.
"Nezaznamenal, kapitáne. Romulanská informacní sít používá progresivní kódovací uzamykání a nepodarilo se mi prekonat jejich bezpecnostní opatrení."
"Smím vám být nápomocen, porucíku?" zeptal se Spock. "Mám v techto záležitostech urcité zkušenosti." Spock si uvedomil, jak moc se na rešení tohoto technického problému teší.
"Samozrejme, pane velvyslance," odpovedel Dat
a Spock se posadil vedle neho. Problém ho ihned pohltil.
"Romulané použili u svých vstupních sekvencí šifrovací klíc o triactyriceti cástech," rekl Spock a pritom vedel, že Dat tohle již dávno ví.
"Ano, pane. Dvacátý devátý je ten jediný, který nedokážu obejít," reagoval na to Dat.
Spock si nejasne uvedomoval, že Picard je stále ješte v místnosti a cítí se tu zcela zjevne nadbytecný. "Myslím, že využiji této príležitosti a odstraním si uši," rekl kapitán a vyšel z místnosti
Spock byl rád, že Picard odešel. Matne si vzpomínal, že clovek casto dokáže víc, když nebyl kapitán prítomen. A tešil se na príležitost popovídat si o Picardovi s jeho pravou rukou.
"Mate me tenhle Picard," rekl.

Dat byl okamžite plný zvedavosti. "Jak se to projevuje?" zeptal se.
"Je na lidskou bytost obdivuhodne analytický a bez emocí. Chápu, že si muj otec vybral práve jeho k prolnutí myslí. Ten clovek má skoro vulkánské vlastnosti."
"Zajímavé," odvetil Dat,"o tom jsem nikdy neuvažoval. A kapitán Picard byl mým vzorem ve snaze být lidštejší."
To Spocka zarazilo. "Být lidštejší?"
"Ano, pane velvyslance."
Spock pozvedl obocí. "Podivuhodné," zamumlal. "Máte výkonný intelekt, výborné fyzické schopnosti a žádné emocionální zábrany. Jsou Vulkánci, kterí celý svuj život usilují o to, aby získali to, co vám bylo dáno konstrukcne."
Spock sledoval, jak android zpracovává toto sdelení. Chvíli byl zticha a pak se znovu obrátil ke Spockovi. "Polovina vaší bytosti je lidská."
"Ano."
"A presto jste si vybral vulkánský zpusob života."
"Vybral."
"To znamená, že jste zavrhnul to, ceho já chci celý život dosáhnout."
Tato nevinná poznámka prekvapive silne zasáhla ve Spockovi bolestivé místo. Jeho volba, když byl ješte díte, dodržovat životní styl Vulkáncu a vyvarovat se emocí, nebyla vubec snadná. Vyžádala si celoživotní disciplínu a meditace, aby v sobe dokázal potlacil svou clovecí cást. Nebyl si príliš jistý, že chce premýšlet o odpovedi na otázku, co možná tímto prerodem ztratil.
Utekl se pred ní k monitoru. "Domnívám se, že jsem vyclenil dvacátý devátý prístupový šifrovací kód. Pokusím se získat prístup do prokonzulových souboru." A Spock se zkušene propracoval kontrolními body pocítace, jak hledal cesty do souboru.
"Pane velvyslance, smím vám položit osobní otázku?" Datuv hlas znel nesmírne zdvorile.
"Prosím."
"Když se ohlížíte za svým životem, zjištujete, že jste postrádal svou clovecí stránku?"
Pocítac vydal sérii pípání a Spock využil této cinnosti k tomu, aby si usporádal myšlenky. To, že android se zdánlive napojil na jeho myšlenky, bylo zarážející. Peclive zvažoval svou odpoved. Potom, jakoby mimochodem, rekl: "Necítím žádnou lítost." A pracoval dál na získání souboru.
"'Žádnou lítost', to je prece lidský obrat," došel k záveru Dat. ,
Spock se na dlouhou dobu odmlcel. Pak rekl: "Podivuhodné."

## Kapitola šestnáctá

Amarie prejížděla nehtem prostrednícku po drsném míste na nehtu palce, až byl celý obroušený. Potom totéž opakovala s prostredníckem jiné ruky. Pokoušela se nevnímat to, co jí ríkal Shern.
Sedeli v Shernove malinké kancelári v zadní cásti baru, kam ji Shern pozval na tuhle improvizovanou "konferenci". Amarie jeho kancelár nenávidela. Byla vyzdobená s Shernovým obvyklým pokleslým vkusem: samá cervená, retezy poskládané na podlaze, pres okno síte. Ten Shern je tak citelný, pomyslela si.
Když ted jeho hlas bzucel dál a dál, zadívala se na svuj ponicený nehet a soustredila na nej veškerou svou pozornost, jako by to v tu chvíli byla ta nejduležitejší vec v galaxii.
Budu si je muset pred dnešním vecerem znovu prelakovat, pomyslela si spolu s mlhavým pocitem, že Shernuv hlas jí neprestává doléhat do uší. Snažila se nedívat na tu hladkou bezkrevnou tvár a na to strnulé oko.
Jestli budu mít cas, nalakuji si nehty na všech ctyrech rukách... jestliže ne, mužu to spravit na jedné... a nebo je alespon ostríhat...
Tyhle zcela odtažité myšlenky se jí honily hlavou, jak Shernuv hlas naplnoval místnost monotónním zvukem. Na nekoho, kdo tak mrzacil jazyk, mluvil zrejme moc rád.
"Po mnohokráte zprávu já tuto tobe odesílám," ríkal práve. "Možno není hudebník nejaký mající duvody které popsány byly."
Amarie na neho sklouzla pohledem zpod privrených vícek. Majitel Shernova Paláce byl rozcílený, precházel sem a tam a mluvil a mluvil. Byla to tak ošklivá bytost. Jestlipak ho nekdy napadlo, že duvod, proc do toho jeho zatraceného mrnavého baru nikdo nechodí, je ten, že zkrátka nikdo nesnese pohled na tuhle bledou, umaštenou kreaturu, s tím okem, které nikdy ani nezamrkalo? Že možná práve on je tím vinen, že nemá ve svém baru vubec žádné hosty? A že to byla ona, kdo Sherna zachránil, že nešel pod vodu? A to jenom proto, že mela talent, a že za ní pricházeli lidé, aby si poslechli její dokonalou ctyrrucní hudbu?
"... vecer jeden více míti," ríkal Shern. Pak se zarazil a pohlédl na ni s výrazem jakési konecnosti, jako by od ní ocekával odezvu a ona si musela priznat, že ho vubec neposlouchala.
"Promin, Sherne, nevadilo by ti, kdybys to zopakoval, že ne?"
Shernova bezbarvá plet nabyla zvláštního odstínu žluté. Z drívejška vedela, že je to známka rozcilení. "Být poslouchati tot nutné jest," vyplivl. "Ne já mluviti radost poslouchati pro sebe míti."
Amarie si povzdychla. Jedna její cást ríkala, k certu, zbav svuj život tohoto príšerného tvora jednou provždy. Ale ta druhá cást jí prikazovala, aby udelala cokoliv - cokoliv - aby uspokojila Sherna, aby ji nevyhodil z práce. Mužu ho prinutit, aby me mel rád, problesklo jí zoufale hlavou. Ale já ho nemužu mít nikdy ráda, následovalo hned za tím. Obcas si myslela, že její uprímnost je jedna z vlastností, které jí zpusobují nejvetší problémy.
"Sherne," rekla, "kdybys používal toho zatraceného univerzálního tlumocníka, možná bych byla moudrá z toho, co se mi snažíš ríct. Ale jelikož ho nepoužíváš, tak mi to, prosím te, ješte jednou zmasakruj. Ano?"

Shernovo oko se do ní zavrtalo. "Jasne udeláno bylo, vecer jeden více mající jsi ty."
"Sherne, možná že pro tebe je tohle jasne udeláno bylo, ale pro me je to matoucí býti. Chceš mi tím ríct, že dnešní noc je moje poslední?"
"Jednoduchým to jest," rekl Shern a pohrdave pokrcil rameny.
"Chceš tím snad ríct, že po tom všem, co jsem pro tebe udelala, že když jsem ti vybudovala klientelu z lidí, kterí sem do baru každý vecer prijdou jen proto, aby si me poslechli - že ty se me ted chceš zbavit? Toho jediného co máš, co ti pritahuje hosty?"
A pak se Shern usmál. Alespon si myslela, že to, co se mu objevilo na tvári, mel být asi úsmev a ne škleb. Ale byl zcela zjevne sám se sebou spokojen, když oznámil: "Obdivuhodný talent nacházím se já. Tanecnicí ona jest s mnoha nohy majíc." Shern se na ni samolibe podíval.
Amarie na neho zírala. Utahoval si z ní? Tak tohle byla ta jeho velká myšlenka o budování podniku? Když ctyrruká hudebnice nedokázala proslavit Shernuv podnik po celém tomhle sektoru vesmíru, tak si ted myslí, že mnohonohá tanecnice to vyreší? Amarie se pristihla, jak se smeje. Byl to hlasitý hrdelní, nevázaný smích - skutecné hýkání - které Sherna zaskocilo.
"Proc smející jseš?" zeptal se nervózne. Shern nenávidel, když nebyl do vecí zasvecen, a vtip, kterému nerozumel, ho vždy vyvedl z míry. Ta myšlenka Amarii rozesmála ješte víc.
"Ty zparchantelý mrnavý dáble," rekla, když konecne popadla dech. "Jsem tak zatracene ráda, že vypadnu z toho tvého mizerného baru. Doufám, že ty a ta tvoje zatracená tanecnice se navzájem sežerete."
Postavila se, stále ješte se pochichtávajíc, a odkrácela z jeho kanceláre. Vedela, že Shern za ní zírá, onemelý její reakcí - a to pro ni byla osvobozující myšlenka. Všechny nehty si porádne upravím na tento vecer, pomyslela si, a udelám si oblicejovou masku a také možná zkusím ty nové metafázové ocní stíny.
Má-li to dnes být muj poslední vecer, bude to jedno zatracene dobré predstavení.
Teprve když se dostala domu a zavrela se do svého malického pokojícku, propukla v plác a plakala bez prestání celou hodinu. Pak musela strávit hodiny naparováním, aby se pokusila zbavit se otoku kolem ocí. To jí zabralo tolik casu, že se vubec nedostala k tomu, aby si opravila nehty.

V zelených ocích Gretchen Naylorové se zablýsklo, když pohlédla na Rikera, a on musel potlacovat pocity, že ji nejakým zpusobem zradil. Byli ted v kapitánove instruktážní místnosti, kam ji Riker rychle odvedl, když Naylorová prišla na mustek s tím, že požaduje, aby se svolala porada. Už to samo o sobe bylo neobvyklé. Když pak osameli, její chování ho neprestávalo vyvádet z míry.
"Zúcastnila jsem se tohoto vyšetrování od samého zacátku, veliteli," ted zrovna pronášela, "a myslím si, že si zasloužím, abych do nej byla zapojena i nyní."
"Byla jste obrovsky nápomocná. Vím, jak moc jste prispela, a jsem vám za to vdecný. Jen si nejsem jist, že by bylo moudré, abyste se ted objevila v Shernove Paláci."
"A to jako proc?"
"Protože už jste tam se mnou jednou byla. Pujdete-li znovu, všimnou si vás. Já sám tam nepujdu, dokud mi porucík Worf nedá vedet, že tam už dorazil tlustý Ferengijec, který má tak rád 'Melor Famagal'."
"Ale až tam pujdete - jestli tam vubec pujdete - mela bych být s Vámi."
"Myslím, že si budu umet v té situaci poradit, praporcíku."
Tón Rikerova hlasu ji zarazil. Uprela na neho ty své oci. "Prekracuji snad meze, veliteli?"
"Už jste se dostala velmi blízko."
Z výrazu jejího obliceje poznal, že toto sdelení ji polekalo - v nejaké hluboké emotivní rovine. Byl to krátký záblesk zranitelnosti, potom se najednou až neprirozene zklidnila.
"Pane, jestli se vám zdálo, že jsem príliš agresivní, omlouvám se za to. Beru svou práci vážne. Je pro mne duležité, abych ze sebe vydala to nejlepší. Vyhledávám príležitosti, abych to sama sobe dokázala. A je pro mne moc težké, když me nekdo té šance zbavuje."
Riker na ni uprene hledel. Živě si predstavil vážnou, cílevedomou dívenku sedící u stolku, takrka posedlou studiem, zatímco teplý vánek nasycený vuní zahrad Indiany povívá po místnosti. Nekde venku na svežе zelených polích se ozývá smích. Prichází z míst, kde pracuje celá její rodina pohromade, stmelená spolecným úsilím dát, tomuto nadanému díteti možnost, aby uskutecnilo svuj sen - Akademii Hvezdné flotily.
Nikdo v rodine není sám, mají jeden druhého, mají jeden cíl, který spolu sdílejí. Ale Gretchen je sama, sama nese zodpovednost za to, zda se splní její sen, kterému její rodice i její sourozenci tak mnoho obetovali. A ona nejenže tu obtížnou cestu, která si vyžadovala mnoho obetí, prošla - ona na ní dokonce vynikala. Byla prijata na Akademii, vystudovala s vyznamenáním, a pak byla pridelena na vlajkovou lod Flotily. Gretchen Naylorová se ocitla ve vybrané spolecnosti, stala se jednou cásteckou toho nepatrného procenta vyvolených z milionu tech, kterí se v tomto kvadrantu vesmíru také toužili dostat presne na toto místo.
Ale prinášelo jí to radost? A co ji to stálo? "Praporcíku Naylorová, pri tomto vyšetrování byla vaše pomoc nedocenitelná. Velmi si vážím toho, jak své práci rozumíte. Mohu poctive ríci, že bychom nebyli tam, kde jsme, nebýt vás."
Vycítil, že Gretchen vítá tato slova jako clovek plazící se pouští a umírající žízní vítá vodu. Presto její výraz zustal nezúcastnený. "Dekuji vám, pane. Doufám, že moje výkony byly prijatelné "
"Víc než prijatelné. Byly príkladné."
Krátce prikývla. Ubehla vterina. "Ale moje prítomnost na Qualoru nebude žádaná?"
"Myslím, že by to nebylo moudré."

"Tak dobre."
Otocila se a chystala se odejít. Zaplavila ho touha ji ochranovat, chtelo se mu zmírnit její zklamání. "Gretchen?"
Ohlédla se. "Možná, že bychom spolu mohli nekdy poveceret. Rád bych vás lépe poznal."
Uprene se na neho zadívala, s hrdým výrazem, hlavu mírne zaklonenou. "Veliteli - prosím vás, nemusíte me šetrit," rekla a vyšla ven.

V dobe, kdy Amarie odcházela do práce, její oci už nebyly napuchlé a metafázové ocní stíny, které neustále menily barvu i tvar, zakryly všechny pozustatky otoku. Mela ten hrozný pocit vyprahlosti, který vždycky mívala, když dlouho plakala. Ale celkem vzato, domnívala se, že vypadá docela dobre. Místnost jako obvykle byla témer prázdná. Prostitutky (mela to zatracené štestí, že nemusela ješte tak hluboko klesnout - alespon zatím) sedely a klábosily vzadu a vychutnávaly chvíle, než se muži zacali trousit a dožadovat se spolecnosti. Amarie prošla prostorem mezi nezaplnenými stolky k bodovému svetlu zamerenému na klávesy.
A tam byl usazen nový host.
Vedela, že je z Enterprise, protože mel na sobe podobnou uniformu. Poslal ho bezesporu Will Riker, presne podle jejich plánu. Ale to, na co nebyla pripravená, byla jeho mužnost, která z neho vycházela. A její srdce poposkocilo, když se na neho podívala. Jeho kostnatý výrustek nad celem prozrazoval, že je to Klingon. Amarie si pomyslela, že je to ten nejpritažlivejší muž, kterého vubec kdy videla.
Zeptala se, zda má nejakou konkrétní predstavu o tom, co by chtel slyšet, aby zahrála.
"Znáte nejakou klingonskou operu?" chtel vedet. Amarii nadchlo sebevedomí, které cišelo z jeho príkazu. V tu chvíli si prála, aby se byla více zabývala studiem opery. Ale snad by mohla alespon zaimprovizovat.
"Opera tu není moc žádaná," pripustila a doufala pritom, že tento mužný tvor si o ní nebude myslet, že není dost zjemnelá jenom proto, že nezná jeho hudbu.
"Urcite musíte znát alespon jednu árii z Aktuha a Mayloty," rekl Klingon.
Nekde v hloubce v pameti se Amarii vybavila jedna árie z této opery, ve které se ozývá žalostný nárek barytonu. Hodne se hrála v dobe, kdy její matka byla mladá. I ona sama nekolikrát videla její holografické záznamy. Snad dokáže tu melodii zahrát tak, aby uspokojila tohoto vzrušujícího muže.
Její ctyri ruce s puvabem prejížděly klávesy, když se snažila vybavit si melodii a postupne pridávala doprovod.
"Možná, že to bude trochu nedokonalé," rekla, ale sama byla prekvapená, jak dobre se jí ta vec vybavovala a zacala hrát se stoupající jistotou. A pak, ac nežádána, zacala zpívat. Z jejího hrdla vycházely bolestne krásné nežné tóny neštastného milostného príbehu.
K jejímu velkému potešení se na Klingonove tvári objevil radostný výraz uspokojení a on nadšene kýval hlavou. Potom se zdálo, že ho celého prostoupila zvláštní extáze a z jeho hrdla zacaly vycházet tiché klokotavé zvuky, jak jí beze slov prizvukoval. To Amarii úžasne povzbudilo. Pokoušela se horecnate si vzpomenout i na jiné klingonské opery, které kdy mohla slyšet..
"Maylota, Maaay-lot-aaaa," rozezpíval se Klingon. Ztratil všechen pojem o míste, kde se nachází, a zaklonil hlavu, když svým sytým basem vyzpívával trýzen neopetované lásky. Amarie. zachvela. Prála si, aby se cas zastavil, a ona aby strávila celou vecnost v tomto okamžiku, hrajíc milostné téma, zatímco její klingonský bojovník zpívá po jejím boku.
"Co je to za hrozný rámus?" hrubý, zastrený hlas protal zatuchlý vzduch místnosti jako laserový paprsek. "To zní jako vidlorohý los z Bardakianu."
Klingon prestal zpívat a otocil se, aby se podíval, kdo to prerušil jeho árii. Amarie to vedela až príliš dobre. Ferengijec jménem Omag byl pravidelným návštevníkem baru, i když prichází jen jednou za cas. Proc sem chodil, nikdy nepochopila. Omag byl tak bohatý a mocný, že by si byl mohl celé to místo koupit a nechat si je prenést do svého obydlí.
Byl to také ten nejtlustší muž, jakého kdy potkala. Namáhave se propracovával ke stolu, jeho rotundovité telo bylo nacpané jako burt do odevu tak velkého, že by býval pojmul ctyri normálne rostlé Ferengijce. V podpaží, jako obvykle, se ho držela z každé strany jedna vyzývavá žena, obe v tesných, odporne odhalujících šatech. Jedna mela holá záda, ta druhá témer žádnou látku vepredu, takže spodní okraje jejích prsu a úplne celé propadlé bricho byly obnažené. Amarie ponekud popotáhla, když prejela pohledem po obou ženách. Pokud mohla soudit, byly to dve laciné zatracené coury, ke všemu až príliš hubené. Takové ženy nikdy nemohly být tak pritažlivé jako Amarie.
Omag se na ni podíval a pokývl. "Ty víš, co chci slyšet," prohlásil a posadil se. Židli si nemohl pritáhnout blíž ke stolu, protože mu v tom vadilo jeho bricho, a tak jen lusknul prsty a jedna z tech žen mu podala košík palagových slaných sušenek, které si okamžite zacal cpát do úst.
Amarie se otocila ke Klingonovi a neznatelne na neho kývla, a pak se nechala opet unášet dobre známými tóny nápevu písne, kterou mel Omag tak rád, 'Melor Famagal'. Zahlédla, jak dustojník se jakoby náhodou dotkl svého odznaku na uniforme, a zaslechla, jak tiše rekl, "Worf volá Enterprise." Nikdo krome ní ho nemohl zaslechnout.
"Poslouchám," ozvalo se v odpoved a Amarie poznala Rikeruv tichý hlas.
"Tlustý Ferengijec zrovna vstoupil do baru," rekl Klingon.
"Je to, co slyším 'Melor Famagal'?" zeptal se Riker. Když Amarie kývla, porucík odpovedel, "Je."
"Už jsem na ceste."
Amarie se podívala na Omaga a videla, že si objednává neco k jídlu a k pití - a nebude toho málo, pakliže dodrží zabehlý rád. Obcas se podíval na ni a usmál se, pri cemž pokyvoval svou smešnou hlavou, címž jí dával na srozumenou, že má hrát dál tu zatracenou písen.
A tak Amarie hrála. Byla by hrála radeji milostné melodie z oper a poslouchala mužný hlas krásného dustojníka, který byl blízko ní, ale Omag byl vždycky dárcem velkého zpropitného na konci vecera, a je-li toto její poslední noc práce,

mohlo by se ji hodit.
Pripomínka toho, že zítra bude bez zamestnání, ji opet zasáhla s plnou silou. Vzrušení, které v ní vyvolalo setkání s Klingonem, v ní nacas zatlacilo ty pochmurné myšlenky do pozadí, ale vrátily se jako náhlý a silný náraz vlny. Co k certu bude delat? Kdyby se tak alespon mohla pohnout z téhle zatracené malé planety. Vždyt tady pro ctyrrukou hrácku na klávesy žádná práce ani nebyla. Už kdysi byla moc ráda, že našla alespon tuhle.
Amarie si povzdychla a pokoušela se soustredit na to, aby písen, kterou ted pro Omaga hrála, ho ucinila štastným. Jeho zpropitné by jí mohlo na nejaký cas podržet.

Riker se prenesl na povrch planety sám a pokoušel se nepocitovat výcitky, že nechal Gretchen na Enterprise. Mrzel ho zpusob, jakým nakonec odmítla jeho pozvání na veceri, a uvedomoval si, že tohle byla presne ta nepríjemnost, které se chtel vyhnout. Od toho okamžiku se rozhodl, že bude udržovat jejich vzájemný vztah v ciste neutrální rovine.
Musel si však pripustit, že na neho hluboce zapusobila její zranitelnost, kterou pred ním obnažila. Její potreba být stále nejlepší, to byla znicující hybná síla, která, nebyla-li pod kontrolou, ji cinila bezbrannou.
Byl to nedostatek, se kterým se bude muset vyporádat ona sama, bude-li chtít zustat v Hvezdné flotile. Lidé, kterí pocitují nejakou silnou potrebu, jsou lidé príliš vystavení emocím, a tito lidé - obzvlášte jsou-li v bezpecnostní službe - se dopouštejí chyb. Chyby oblasti, kde sloužila i Gretchen, mohly ohrozit život, a to nejen jich samých, ale i druhých.
Odehnal tyhle chmurné myšlenky, když vkrocil do onoho zapadlého baru a zaslechl variace na melodii 'Melor Famagal'. Jako obvykle bylo v lokále jen pár hostu a prímo pred sebou uvidel Worfa. Sedel poblíž Amarie, která se snažila dát již poctvrté hrané melodii nejaký nový sveží ráz.
Rikeruv zrak prejel místnost a snadno našel tlustého ferengijce Omaga. Sedel u stolku se dvema atraktivními ženami, naprosto nezrízene se cpal jídlem a zaléval to necím, co pripomínalo šampanské.
Worf zachytil Rikeruv pohled, povstal a pomalu prechází smerem k nemu. Oba muži se zadívali na Omaga, který práve kopnul botou do stolu.
"Kde je císník?" jecel a kousky jídla mu pri tom létaly z úst. "To v tomhle ubohým lokále není císník?"
Riker a Worf dorazili spolecne k jeho stolu. Riker se sklonil k malému tlustému muži a zeptal se vážne, "Máte nejaký problém?"
"Ano," vyštekl Omag. "Potrebuji nejaké ubrousky navíc." odvrátil se a usrkl si šampanského.
"Utri se do rukávu," rekl Riker tiše.
To melo ocekávaný úcinek. Omag se k nemu obrátil na nejvyšší míru prekvapený; oci vytreštené. "Cos to rekl?" zeptal se neverícne a kousky jídla mu stále visely z úst.
Riker zjišťoval, že se mu delá špatne. Podíval se významne na jednu z tech obnažených mladých žen usrkujících ze svých drinku a predstíral, že preslechl tuhle malou nezdvorilost. "Nebo se utri do jejího rukávu, mne to nevadí."
Omagovy primhourené oci se ješte zúžily. "Kdo jsi," chtel vedet.
"Velitel Wiliam Riker, kosmická lod Enterprise."
"Predpokládá se, že si stoupnu a zacnu salutovat?" Omag se podíval na ženy a srdecne se zasmál. Ty se k nemu pridaly.
"Vyšetrujeme zmizení vulkánské lode..."
"Dostali jste se k tomu nesprávnému. Já nikdy neobchoduji s vulkánskými lodemi."
"Víme, že v tomhle máte prsty," trval na svém Riker. Omag si nacpal cosi dlouhého a mastného do úst a chvíli žvýkal, než odpovedel. "Kdo by chtel vulkánskou lod? Vulkánci jsou pacifisti a já obchoduji s válecnými lodemi." Potucek mastnoty mu zacal vytékat z úst a on si ho rukou setrel. "Muže mi nekdo podat ubrousek?!" zajecel nedockave.
Nikdo se k tomu nemel. "No, kdo by chtel vulkánskou lod?" tázal se Riker a nenechal ho jen tak vyklouznout.
"To je hypotetická otázka?" Omagovy oci byly doširoka otevrené v predstírané vážnosti.
"Dejme tomu, že jde jen o úvahu," pripustil Riker, dosud s klidným výrazem ve tvári.
"Ale já jsem se nikdy nenaucil hovorit v hypotetické rovine." Omag zaklonil hlavu a propukl ve smích, pricemž kousky jídla létaly pres celý stul. Ženy nezustaly pozadu a také se hlasite smály.
Riker toho mel práve dost. Uchopil hranu stolu a naklonil jej, takže všechno jídlo a pití se sesunulo na klín toho tlustocha a jeho ženštin. Všichni tri zacali zurive vreštet, vyskocili a snažili se neúcinne odstranovat zbytky z potrísnených šatu.
Riker slyšel, jak hudba za nimi ustala. Pokrocil k vystrašenému Ferengijci, který ted vypadal smešne, jak tam stál mezi vším tím jídlem. "Zbláznil ses?" rval ten tlustoch. Riker ho uchopil za klopy a zdvihl do vzduchu. Musel vynaložit porádné úsilí, aby to dokázal, ale adrenalin v krvi mu pumpoval sílu do žil. Vnímal za sebou Worfa, cíhajícího na jakýkoliv pohyb ostatních hostu v lokále.
"Vysvetlíme si, co se stane, jestliže mi nepovíš o té vulkánské lodi," zacal mrazivým hlasem. "Tvoje prujezdní povolení pro tenhle sektor vesmíru se zruší. A navíc, já se zacnu moc zlobit."
Ferengovy nohy bezmocne visely tricet centimetru nad zemí a on se na Rikera díval se smesicí nenávisti a strachu.
"Predal jsem ji na barolianskou nákladní lod," zasípal.
"V jakých souradnicích?"
"To si nepamatuji."
Riker ho uchopil pevneji a malý tlustý muž zoufale zasípal. "Au, dej pozor...utrhneš mi krk..."
"Ty souradnice!°
"U Galorndonského Jádra. Poblíž Neutrální Zóny. To je všechno, co vím. Prísahám." Jeho oblicej se zacal barvit podivne brunátne.
Riker ho prudkým pohybem znovu usadil prímo na šlehackou ozdobený dort, který se pod jeho vahou rozletel do

všech stran, když na nem tlustoch pristál.
"At vám chutná," rekl Riker s milým úsmevem. Otocil se a usmál se na Amarii, a když se s Worfem otocili k odchodu, sebral ubrousek z nejbližšího stolu a poslal ho vzduchem k Omagovi. Ubrousek pristál na klíne toho ubohého mrnouse. Rikera potešilo, že dokonce i Worf se tomu zašklebil.
Amarie byla tak ohromená, když pozorovala celou scénu tohoto brutálního napadení, že nebyla ješte chvíli schopna slova. Oba dustojníci Hvezdné flotily byli pryc a za sebou nechali mocného Ferengijce - obchodníka s lodemi, který tu ted sedel uprostred vlastní vecere. Obe konkubíny zmizely, asi se nekde snažily dát se do porádku, usuzovala. Co ji ale tížilo, bylo vedomí, že toto nebude jeden z tech veceru, kdy Omag za sebou zanechá tucné zpropitné. Byl hrube napaden, ponížen a popatlaný jídlem a pitím - pravdepodobne se už nemuže dockat, až odtud zmizí, a zcela jiste pritom nebude pocitovat touhu okolo sebe rozhazovat peníze.
Když se tak na neho zadívala, uvedomila si, že je jí té zatracené mrnavé ropuchy líto. Vzbuzoval lítost, jak to všechno tím ubrouskem po sobe ješte víc rozmazával. Císníci se konecne odnekud vynorili a snažili se ze všech sil uklidit všechno to jídlo a Shern tam okounel a neužitecne poskakoval kolem. Stul i podlaha vypadaly, jakoby se tam práve navecerel nejaký malý obr a jídlo mu pri tom padalo všude okolo.
Aniž presne vedela proc, Amarie vstala a prešla k Omagovi, vzala mu ubrousek z rukou a zacala mu otírat hlavu jednou rukou, košili druhou rukou a další rukou ho poplácávala po rameni: "To je nepríjemné, vid, Omagu," vrkala. "Nenech se tím otrávit." Nežne mu vytrela záhyby jeho obrovských uší. "Najmu si ochranku. Pujdu po nich..." prskal a drmolil bez sebe vztekem a ponížením.
"Ty pumpíku, ti už jsou dávno za horama. Meli plné ruce práce, tak už šli po svých. A mimo to, preci nechceš plýtvat casem kvuli takovým zatraceným nulám, jako jsou oni. Mohl by sis je koupit a prodat treba tisíckrát."
Omag svraštil celo, jak o tom uvažoval. "To je pravda," zaznelo nakonec.
"Ted se hezky uklidni a zapomen na ne. Noc je mladá a já jsem se ješte nestacila rozehrát pri 'Melor Famagal'. Posadíme te k jinému stolu a objednáme šampanské. Už jsi nekdy ochutnal smaženého caldorského úhore? Ne? Tak to jsi, ty pumpíku, ješte nic nezažil."
A aniž by na neho prestala švitorit, jemne ho popostrkovala k jinému stolu, využívajíc všech ctyr rukou, aby mu utrela šaty od zbytku jídla. Pak ho usadila a zastrcila mu cistý ubrousek za límec. "Tak," zacukrovala. "Ted si mysli, že jsi práve vešel, posadil ses a rekls mi, abych ti zahrála tvou písen. Co ríkáš?"
Omag byl pohnutý její nežnou pécí. Když k ní vzhlédl, zdálo se, že jeho oci jsou vlhké. "Amarie," rekl plactive, "ty jsi stejne hodná ženská."
Zasmála se svým konským smíchem. Bylo to moc príjemné se zase smát. "No, když to ríkáš ty, Omagu." Sklonila se k nemu a zašeptala do jednoho z tech obrovských uší, "A je ve mne víc ohne než v obou tech kostnatých holcickách dohromady."
Omag se usmál, pokýval hlavou a jeho oci mimodek zamrkaly. "Zahraj mi tak padesátkrát šedesátkrát tu mou 'Melor Famagal' a já se z toho zase dostanu. A potom - " ztišil duverne hlas a ona se sklonila, aby jej uslyšela " - si spolu dáme porádnou druhou veceri. Jenom ty a já. Myslím, že bych te rád trochu lépe poznal."
Amarie ho významne stiskla, usmála se na neho a odešla k nástroji. Pocítila v duši radost, která, jak si uvedomila, tam již nebyla po velmi, velmi dlouhou dobu. Již se nemohla dockat, až se její ruce opet dotknou kláves. Ten rozkošný malý dáblík uslyší 'Melor Famagal' jako dosud ješte nikdy.
Amarie nejak podvedome cítila, že se všechno obrací k lepšímu.

## Kapitola sedmnáctá

Deanna Troi ihned vycítila, že mezi Willem Rikerem a praporcicí Gretchen Naylorovou existuje nejaké vnitrní nepríjemné napetí. Sedeli ted všichni v konferencním sále a Will je seznamoval s událostmi na planete Qualor Dve.
Ze vzájemného chování Willa a té hezké praporcice se na povrchu nedalo poznat nic, ale schopnosti Troi vcítit se do pocitu druhých zpusobily, že její instinkt byl zaujat silným a zneklidnujícím vlnením, který vycházel hlavne ze strany Gretchen. Všimla si, že Will se vyhýbal prímému pohledu na ni a ocima ji obcházel, když vypovídal o událostech predešlé noci a o informacích, které dostal z Ferenga Omaga, obchodníka s kosmickými lodemi.
"Tvrdil, že lod dopravil k nákladní lodi Barolianu poblíž Galorndonského Jádra. A vy sami víte, s cím je toto jméno spojené."
Skalnaté písciny Galorndonského Jádra se výrazne zapsaly v jiném dobrodružství, které pred pár lety prožili s Romulany. Troi si dobre vzpomínala na napetí, které vzniklo na Enterprise, když našli romulanské plavidlo, které pristálo na této ponuré, bouremi zmítané planete. I na stret s romulanským kapitánem Tomalakem, který tvrdil, že k narušení prostoru Federace došlo neštastnou náhodou a bylo zcela bezvýznamné.
Oni však vedeli jiste, že tomu tak nebylo. Že si Romulané zrejme delali zálusk na velice cenné místo poblíž hranic Neutrální Zóny, ale nikdy se nic takového neprokázalo. A od té doby Galorndonovo Jádro bylo navždy spojeno s predstavou Romulanu.
"Myslím, že bychom tuto informaci meli predat kapitánu Picardovi. Mohla by se nejak vztahovat k jeho misi." To promluvila praporcice Naylorová a dávala si velký pozor, aby její vety byly adresovány místnosti, a ne nekomu urcitému v ní.
"Odsouhlaseno, praporcíku," rekl Riker a znovu se vyhnul prímému pohledu na ni. To Troi pripadlo skutecne velmi divné. Co se to delo? Prožívali snad tito dva milostnou romanci - která neprobíhala dobre?
Nechtelo se jí tomu moc verit. Ona a Will už pred lety dospeli k názoru, že mají-li sloužit na Enterprise spolu, musí obetovat jakýkoliv osobní vztah. Na kosmické lodi není pro takové citové vazby místo. Byla si jistá, že Will se z té lekce

dostatecne poucil a že si nic podobného opet nezacne. Ale bylo zcela jasné, že se neco mezi ním a krásnou praporcicí odehrávalo.
"Porucík Dat pracoval na komunikacním systému, který by umožnil privesit náš signál na romulanské spojové relace, abychom mohli vysílat z Neutrální Zóny ven," ríkal Riker, "Jestliže se mu to podarilo, budeme je moci o tom, co jsme zjistili, zpravit."
"Mohli bychom se samozrejme také vypravit na Galorndonské Jádro. Podívat se, co se tam deje." To bylo od praporcice Naylorové a opet to nebylo nikomu konkrétnímu adresováno.
"Kapitán Picard ocekává, že budeme na Qualoru. Na Galorndonském Jádru by nás privešená spojová relace nikdy nenašla. Budeme cekat."
"Rozkaz, pane," odpovedela Naylorová tiše, ale Troi opet ucítila silné vzkypení - neceho - co vycházelo z této mladé ženy. Nebyla to ani láska, ani milostná aféra... byla to touha po necem, co Troi unikalo z dosahu.
Práce Troi na lodi spocívala v tom, že pomáhala udržovat mezi posádkou citovou harmonii. Byl to úkol který jí v posledních dnech neprinášel jednoznacné uspokojení. Ale zakládala si na tom, že jej presto plní dobre, a rozhodne to nehodlala odbývat. Vycítila-li, ze se neco nezvyklého deje s kterýmkoliv clenem posádky, predpokládalo se, že urcí, co to je, a pokusí se to dát do porádku.
Když Will opustil skupinu, pripojila se Troi k Naylorové. "Praporcíku," rekla prátelsky, "ráda bych si nekdy v dohlednu s vámi vypila šálek caje."
Zdálo se, že se mladá žena na krátký okamžik stáhla do sebe, ale pak se usmála. "To by se mi líbilo, rekla a Troi vycítila obrovskou úlevu.
"A proc ne hned ted?"
"... a nikdy se mi nestane, že bych nechávala neco nedodelaného na druhý den. Mám-li na stole nejakou práci, udelám ji, ješte než odejdu do kajuty."
Troi prikývla a usrkla caj ze svého šálku. Gretchen Naylorová si pred Troi vylévala bez zábran srdce. To, co poradkyne slyšela, byl príbeh bystré mladé ženy, která ví, co chce, a která si usmyslela dostat se do Hvezdné flotily a která ve snaze toho dosáhnout se nikdy žádným ohlížením nazpet nedala rozptylovat.
Stalo se jí to jenom jednou, a nedokázala se už nikdy od toho oprostit.
Praporcice Naylorová si sama na sebe nabírala co nejvetší zátež, aby vyhovela své potrebe být nejlepší a nejchytrejší. Troi napadlo, zda, když Gretchen dospívala, ji její rodina vubec kdy milovala a chválila jen proto, že byla sama sebou. A nebo jen proto, že byla mimorádne dobrá studentka. Troi si byla témer jistá, že kvuli tomu druhému.
Gretchen ocenovala sama sebe jen podle toho, ceho dosáhla. Když pocítila, že chybuje, nebo když se cítila odvržena, jako tomu bylo, když Will Riker ji odmítl zaradit do výsadkového týmu, prožívala to jako zásah do podstaty celého svého bytí. To by mohlo prinášet znacné problémy, protože nikdo se nedokáže probíjet životem bez celé rady neúspechu, odmítnutí a prehmatu. Nic z toho by však nemelo být bráno tak vážne, aby to otráslo jádrem lidské osobnosti.
Troi cítila, že pred ní sedí v podstate vyrovnaná inteligentní žena, jejíž ohnisko zájmu se zmenilo v posedlost. Potrebovala neco, co by ji vytrhlo z prílišného zamerení na úspech.
"Praporcíku, uvažovala jste nekdy o tom, že byste se chtela venovat nejaké zálibe?" Troi necekala, že Gretchen tak vybuchne smíchy. A pochopila to, až když jí ta mladá žena vysvetlila, že jí velitel Riker navrhl to samé. To vyvolalo na tvári Troi úsmev.
"Mluvil o hraní na neco, co nazýval basa. Slyšela jste o tom nekdy?" Troi se znovu usmála. Will se vždycky snažil nutit lidi, aby hráli na hudební nástroje. Miloval hudbu tak, že se domníval, že to každému prinese stejnou radost jako jemu.
"Ano, slyšela. Je to velmi starý nástroj."
"Já si jen myslím, že to není nic, u ceho bych vydržela."
"A napadá vás neco, co by vás zaujalo?"
Nutno Naylorové priznat, že se doopravdy pokoušela najít na tuto otázku odpoved. Troi vubec nepochybovala, že Gretchen pátrala ve svém nitru a snažila se prijít na neco, co by jí pomohlo vytrhnout z jejího ctižádostivého zamerení na vlastní úspech, ale co jí až doposud unikalo.
Nakonec to vzdala. "Opravdu nevím." Na chvíli se zadívala na své ruce a pak se zeptala. "Co je špatného na tom, že jediné co chci, je, abych odvádela skutecne dobrou práci jako dustojník bezpecnostního oddílu?"
"Na tom není nic špatného," odvetila Troi. "Ale nemuže to být v živote to jediné. To potom... a v tom je ta ironie, težko mužete být tak dobrým bezpecnostním dustojníkem jako nekdo, kdo má i jiné zájmy."
Mladá praporcice prikývla. Chápala to a nebránila se tomu. Ona jen proste nemela nic jiného, co by ji zajímalo, krome práce.
"Když jste byla ješte malá holcicka," pomáhala jí Troi, "nebylo neco, co jste delala ráda? Neco krome ucení?"
Gretchen tiše sedela, probírala se pametí a poctive se snažila vybavit si svoje detství. "Mela jsem velké štestí, moje rodina mi poskytla všechno, obetovala se kvuli mne, jen abych mela dost casu ke studiu. Hrozne moc jim dlužím."
Troi si Gretchen velmi pozorne prohlížela. Bylo jí líto této odhodlané mladé ženy, obdarené až príliš rozvinutým smyslem pro zodpovednost. Celá její rodina se obetovala po dlouhé roky, jen aby se mohla podílet na jejím úspechu - jak by je ted mohla zklamat. Každou jednotlivou minutu nesla toto bríme. Ona musela být nejlepší, jinak by to znehodnotilo obet, kterou její rodina podstoupila.
"A co bratr a sestra... hrála jste si s nimi nekdy? Detské hry, a tak?"
Praporcice Naylorová se usmála. "Nekdy, ale ne moc casto. Vždycky se našly nejaké povinnosti, a pak tady byl..."
Zarazila se a svesila hlavu, jako by ji nekdo uderil. "Tady bylo co?" zeptala se Troi jemne.

"Nejaké domácí práce," odpovedela Gretchen, "porád - pestovali jsme byliny na celých hektarech a samozrejme s prírodními bylinkami je spousta práce, pletí, plevelu je hrozne od té doby, co vyšel zákaz užívat chemikálií. A všichni jsme museli priložit ruku k dílu..."
"Gretchen," prerušila ji Troi, "Vy se snažíte necemu se vyhnout. Co to je?"
Zelené oci se na ni uprely. Troi zahlédla nekde v hloubce toho pohledu usazenou bolest. Gretchen se pokusila zasmát, ale vyšlo z ní jen pridušené heknutí. "Co tím myslíte?"
"Ve vašem živote se neco prihodilo, neco, o cem se vám špatne hovorí..."
Praporcice Naylorová prudce vstala, prešla místností, podarilo se jí ovládnout a konecne se vrátila zpet k Troi. Zdálo se, že je už zase vyrovnaná. "To asi mluvíte o Caseym."
Troi se predklonila. "O Caseym?"
"O bratríckovi. Miminku. Asi jste o nem cetla v mém životopise."
"Necetla jsem váš životopis, Gretchen. To delám, jenom když se vyskytne nejaký problém."
"Aha." Naylorová se zatvárila, jako by si prála, aby se o tom byla sama nezmínila."
"Vyprávejte mi o Caseym."
"Byl vážne nemocný. Umrel, ješte mu nebyly dva roky."
"Co to bylo za nemoc?"
Mladá žena znejistela. "Já - nevím. U nás se o tom nikdy moc nemluvilo. Byla to pro ne hrozná rána."
"A co pro vás?"
"Prosím?"
"Pro vás to muselo být také moc težké. Jak jste byla stará, když umrel?"
Krátké zaváhání. "Bylo mi dvanáct."
"Muselo to pro vás být strašné:"
Zdálo se, že se Gretchen Naylorová trochu chveje, ústa mela pootevrená, oci zamerené do prázdného prostoru v místnosti. Nadechla se a znovu se pokoušela získat ztracenou rovnováhu. "Já jsem vlastne ani nešla na pohreb. Mela jsem ten den rozradovací testy.."
A propukla v plác.
Troi ji podala své papírové kapesníky, a nechala ji chvíli vyplakat. Obcas ji pohladila po rameni a neco povzbudivého zamumlala. Vedela, že po léta nahromadená lítost se dostává na povrch, smutek, který se nikdy
nemohl projevit. Plác tu bolest nevymaže, ale pomuže ji vynést blíže k povrchu.
Po chvíli si Naylorová osušila oblicej. Její slova, když promluvila, byla obcas prerušována záchvaty nových vzlyku.
"Nikdy jsem o neho nemusela pecovat. Všichni ostatní ho nosili, brali na procházky, zpívali mu. Vždycky jsem je slýchala ze svého pokoje, kde jsem studovala. Ale oni mi nedovolili, abych se pripravovala o cas, který jsem mela na ucení." Dalších nekolik minut proplakala. "Byl to takový krásný klucina... malický a bezmocný... ale mel oci jako já. Byli jsme v rodine jediní dva, kterí jsme meli zelené oci... vždycky jsem si myslela, že mi tak trochu patrí... ale ani jsem si ho nemohla chvíli pochovat, skoro nikdy."
Vstala a zacala zase precházet sem a tam. "Jednou jsem proklouzla do jeho pokoje, když už všichni spali. Sedela jsem u jeho postýlky celou noc, šeptala jsem mu, jak ho mám ráda a co všechno spolu budeme delat, až se uzdraví. Druhý den ráno jsem pri vyucování usnula, ale bylo mi to jedno."
Prestala chodit a podívala se na Troi. "Jednu noc dostal hrozne vysokou horecku. Než se ji podarilo srazit, dostal záchvat krecí a... a umrel. Tolik jsem ho milovala, že jsem si myslela, že se mi srdce rozletí na kusy. Ale já nemohla jít ani na jeho pohreb."
Znovu se posadila a utrela si oci. "Prominte, poradkyne. Už jsem si na to celé roky ani nevzpomnela."
"O tom vubec nepochybuji."
"Už se to nebude opakovat. To vám slibuji."
"Gretchen, doufám, že tak to nebude. Ješte nikdy jste nebyla kvuli svému bratríckovi smutná. Ted je nacase, abyste tím prošla."
"Ale já na to nechci myslet."
"Já vím. Ale vy si musíte tu bolest priznat, ne ji v sobe pochovat."
Naylorová se zhluboka nadechla a pri tom se pootrásla. Pokusila se o ironický úsmev. "Mluviti jsme o tom, jakého si najít konícka, a zvrtlo se to v tohle."
Troi dostala nápad. "Myslíte, že by se vám chtelo pomáhat ve školce?"
Naylorová se na ni zvedave pohlédla. "Ve školce?"
Vždycky je tam plno detí, o které tam pecují. Mnoho z manželských páru na Enterprise dává své deti do pecovatelských stredisek, protože oba pracují. Školky vždycky hledají nekoho na výpomoc, aby deti choval a mazlil se s nimi.
Troi vycítila, jak se Gretchen tahle myšlenka v hlave prevaluje, jak ji vychutnává, jak si s ní pohrává. "Možná," rekla nakonec.
Troi instinktivne vycítila, že této mladé žene by mohla péce o bezmocné tvorecky prinášet radost. Život ji o mnohé ošidil a musela se v ní ješte zacelit rána po ztráte bratrícka. Školka by možná pro ni byla tím pravým místem.
Gretchen se zklidnila, a když slíbila Troi, že za ní ješte nekolikrát zajde coby pacientka vyšla ze dverí. Troi zaplavil pocit uspokojení. Být poradkyní možná nebyla ta nejzajímavejší práce na lodi, ale když se veci podarily, nebylo nad ni. Takové naplnení ji povznášelo a predstavovala si, že i kapitán, jakým byl Jean-Luc Picard, by si vážil techto krátkých okamžiku vítezství.

Riker stál na mustku Enterprise s pohledem upreným na výhledovou obrazovku. Na ní videl v záberu mustek klingonské lodi Kruge s Picardem, Datem i klingonským kapitánem. Riker probíral své zážitky s Qualoru a informace, které vytrásl z Ferengijce Omaga, obchodníka s kosmickými lodemi.
"Jakmile jsem slyšel zmínku o tom, že tahle baroliánská lod se vyskytovala u Galorndonského Jádra, zacal jsem uvažovat o Romulanech," rekl na záver a videl, jak Picard tyto zprávy v hlave zpracovává a snaží se posoudit jejich význam.
"A Romulané se zcista jasna velmi zajímají o svazek s Vulkánci," nahlas uvažoval Picard. "Spock se již nekolikrát sešel s novým prokonzulem senátu ohledne znovusjednocení."
To Rikera ohromilo. Formální navázání styku mezi Vulkány a Romulany? Taková možnost ho nikdy ani na okamžik nenapadla. "Znovusjednocení?" opakoval neverícne.
"Romulanský prokonzul ríká, že je pripraven podporit mírová jednání," pokracoval Picard a toto sdelení bylo pro Rikera ješte prekvapivejší. Že by romulanský vudce usiloval o mír?
"A co Spock?" zeptal se.
"Velvyslanec je zdrženlivý, ale velmi mu na znovusjednocení záleží. Dokud bude jediná nadeje na úspech, nebude ji chtít propást."
Troi promluvila. "Obávám se, že nechápu spojení mezi ukradenou vulkánskou lodí a tímhle vším."
"Ani já ne, poradkyne." Picardovy oci znovu vyhledaly Rikera. "Za jak dlouho mužete být u Galorndonského Jádra, Jednicko?"
Riker prošel výpocty na pocítaci v rukojeti kresla. "Za neco málo pres osm hodin," odpovedel.
"Možná, že to bude honba za vidinou, ale obávám se, že jinou možnost nemáme. Nebo ano?"
"Souhlasím," prikývnul hlavou Riker.
Obraz na celní obrazovce se zacal rozpadat a Riker videl, jak Dat se obrací od panelu pocítace na klingonském mustku.
"Ztrácíme romulanskou nosnou vlnu, pane," oznámil.
Picard se obrátil na Rikera ješte jednou. "Další poradu uskutecníme, až se tam dostanete, Jednicko. Picard koncí."
Signál zcela zmizel a Riker zjistil, že se opet dívá na hvezdy. Obrátil se k praporcíkovi u kormidla. "Praporcíku, nastavte kurs ke Galorndonskému Jádru. Hyperprostorová rychlost osm."
Usadil se do velitelského kresla a pozoroval, jak se hvezdy mení ze svítících špendlíkových hlavicek na rozmazané tenké šmouhy, když se obrovská lod skokem dostala do vysoké hyperprostorové rychlosti. Rešení záhady ho vzrušovalo po celou cestu. Možná, že na Galorndonském Jádru najde odpoved.

## Kapitola osmnáctá

Kapitán K'Vada byl zaplaven pocitem blaha. Androidovi - tomu bájecnému tvorovi, který mu vrátil rameno do správné polohy, kde se ted rychle hojilo - se podarilo otevrít prístup do informacní síte Romulanu. Možnosti, které se tím pro K'Vadu otevíraly, byly nedozírné. Pozorne naslouchal, jak se Picard a Dat dohadují nad pocítacem, pomocí kterého android získal prístup k informacím.
"Kapitáne, romulanské podprostorové záložní soubory zaznamenaly pred dvanácti hodinami spojovou relaci z povrchu Romulu na barolianskou lod poblíž Galorndonského Jádra."
Picard pokývl, jakoby to melo nejaký zvláštní význam, a K'Vada se cítil povolán, aby uvedl veci na pravou míru.
"Galorndonské Jádro je poblíž barolianské obchodní trasy. A s Romulany vedou cilý obchod. byla to pravdepodobne jen rutinní záležitost."
Ale do toho vstoupil Dat. "Toto nevypadá na obvyklou relaci," trval na svém. "Podarilo se mi vysledovat zdroj té spojové relace. Obsahuje kódovací predcíslí romulanské tajné služby."
K'Vaduv blažený pocit ješte vzrostl. Romulanská tajná služba! Široko daleko ho budou jeho lidé oslavovat, že jim prinesl tenhle bonbónek.
"Mužete se k té relaci dostat, Date?" chtel vedet Picard.
Datovy prsty prejely po ovládacím panelu. K'Vada si povšiml, že Dat pracuje vyšší rychlostí než lidské bytosti ci Klingoni a uložil si tuto informaci do pameti pro prípadné pozdejší využití. "Vypadá to na krátkou, po sobe jdoucí radu císel", rekl Dat. "Jedna, ctyri, nula, nula."
Picard se zamracil. "Nic jiného?"
"Ne, pane,"
Kapitán hvezdné flotily chodil chvíli sem a tam, pak se zase vrátil k nim. "Chci ihned veci probrat s velvyslancem. Pane Date, vy me doprovodíte na planetu."
To ponekud hnulo K'Vadovi žlucí. Ted, když už mel všechno na dosah ruky, oni si klidne budou prodlužovat tu jejich prihlouplou misi! Picard si to už namíril k východu. Tam se ješte obrátil k K'Vadovi a rekl, "Kapitáne, udržujte nouzový prenosový režim na našich vnitrních paprskových souradnicích."
To už to v K'Vadovi mírne vrelo. Nejenže nebudou moci odtud ihned odletet, ale on bude ješte muset delat andela strážného temto dvema dustojníkum Hvezdné flotily a bude muset zustat v pohotovosti, dokud se milostive nerozhodnou, že se vrátí na lod. "Od vás, Picarde, žádné rozkazy neprijímám," štekl. Ta slova mu vyklouzla z úst, ješte než mu prošla hlavou.
To, co následovalo, ani v nejmenším necekal. Picard se k nemu obrátil a bezvadnou klingonštinou na neho vypálil: "P'tah J'ginQuol! Ktah! " K'Vada jen zamrkal. Síla té nadávky byla prekvapivá.
"Budete uzamykat ty souradnice v šedesátiminutových intervalech po tom, co tam dorazíme."
K'Vada neodpovedel a Picard s Datem se odebrali k východu. K'Vada zaslechl, jak android mírne podotknul, "To od

vás nebylo príliš vulkánské, pane." Pak vyšli z místnosti.
Jakmile se za nimi východ uzavrel, K'Vada se dal do , smíchu. Tenhle Picard se mu líbí! Dokáže-li nejaká lidská bytost takhle od plic zaklít, pak si jasne zaslouží jeho respekt. A když se nekdo takhle dokáže postavit K'Vadovi, tak to je clovek, kterého žádný z Romulanu nedokáže zastavit.
Picard a Dat se na jeho lod vrátí. Najdou si cestu Neutrální Zónou a pak zpátky do jeho vlastního sveta Klingonu. K'Vada si s sebou priveze porádnou poctu za informace o romulanské výzvedné službe. Popožene vývoj umelých forem života, a to mu vynese další upevnení postavení. Zanechá tohoto toulavého života kapitána kosmické lode a usadí se s K'kam - která se samozrejme vzdá své vlastní kariéry, jen aby mohla být s ním - a budou prožívat své dny na vrcholu slávy.
Kapitán K'Vada se uvelebil do svého velitelského kresla. Jen kdyby tak ješte na téhle lodi byl k mání opravdický cerstvý gagh, pak by už všechno bylo naprosto dokonalé.

Když Spock vešel do Kroctonského segmentu, byl tak duchem neprítomen, že si D'Tana všiml, až když byl chlapec úplne u neho. "Pane Spocku!" D'Tan na neho zavolal: "Hledal jsem vás."
Spock se neznatelne usmál. Chlapcova bezprostrednost byla nakažlivá. "Mluvil jsem s prokonzulem, D'Tane," rekl. A práve tento rozhovor byl prícinou, proc byl Spock pred chvílí tak zamyšlený. Strávil spolu s Neralem nekolik hodin tím, že vymezovali rozsah rozhovoru, která budou následovat po vskutku historickém oznámení, že svety Vulkánu a Romulu zapocnou jednání, které patrne prevratným zpusobem zmení budoucnost.
"Mluví stále ješte o znovusjednocení?" zeptal se D'Tan a Spock se usmál tomu nelícenému idealismu, který se jasne zracil v ocích D'Tana.
"O nicem jiném nemluví, odpovedel. O nicem jiném, opakoval jeho vnitrní h!as, ackoliv Spock vlastne presne nevedel proc.
On a D'Tan se presunuli ke stolu u jídelního pultu. Vtom chlapec vytáhl z kapsy nejaké predmety - malé, podivne tvarované kostky a na každé z nich bylo neco vyryto. "Videt jste nekdy podobné?" zeptal se ho chlapec.
Vložil je Spockovi do dlane a velvyslanec je obracel a peclive zkoumal. "Slabikotvorné jádro vulkánského jazyka", rekl tiše.
"To byly moje hracky, když jsem byl malý," rekl D'Tan na vysvetlenou.
Spock se na neho uprene zadíval. "Tvoji rodice chteli, aby ses naucil vulkánštine?"
"Stejne jako jejich rodice pred tím. Aby se pripravili na ten den, až budeme žít zase pohromade s našimi vulkánskými príbuznými."
Spock se stále ješte díval do chlapcovy zanícené tváre a v ní uvidel zrcadlit se možnosti nádherné budoucnosti - doby míru mezi svety, vládu pravdy a klidného rozjímání. Byl hluboce pohnut pohledem na tuto malou, rozzárenou tvár.
A tak si všiml Jarona, až když se objevil pred nimi a naklonil se, aby jim neco tiše sdelil. "Vrátili se vaši prátelé z Federace," rekl. "Chtejí s vámi ihned mluvit. Už jsem to oznámil Pardekovi. Setká se s vámi u jeskyne." Pak Jaron zase rychle odešel.
Spock vstal a vložil ty malé kostky zpet do D'Tanovy dlane a svou rukou mu ji i s kostkami zavrel. Ješte chvilku pridržel chlapcovu ruku ve své, jako by z ní chtel nacerpat sílu. Pak vstal a vydal se smerem k jeskyním.

Picard napjate cekal, dokud se Jaron nevrátil se zprávou, že se mu podarilo spojit se se Spockem. Oddechl si, když mu Jaron oznámil, že se tady velvyslanec objeví co nevidet. A to už i Pardek vcházel do jeskyne a pospíchal .k Picardovi se starostlivým výrazem na své kulaté tvári.
"Co se deje, Picarde?" ustarane se zeptal.
"Pockáme, až dorazí i Spock, senátore, jestli vám to nebude vadit. Rád bych vás informoval oba zároven."
"Ale samozrejme."
"Jde o tajné zprávy zachycené jednak mou posádkou na Enterprise, jednak porucíkem Datem. Pevne doufám, že se prokáže, že to není nic alarmujícího."
"Stejne tak i já, kapitáne." Po tech slovech se Pardek uchýlil ke stene jeskyne, oprel se o ni a težce dosedl. Picard si uvedomil, že je stejné starý jako Spock - hodne pres sto let. Návštevy podpovrchových jeskyní, plné spechu a napetí, si na nem musely vybrat svou dan.
Spock dorazil o pár minut pozdeji a Picard se hned pustil do vypocítávání událostí, se kterými se jeho první dustojník setkal na planete Qualor Dve - jak ukradená vulkánská lod, potom co prošla nekolika ruznýma rukama, byla konecne odeslána k barolianské nákladní lodi poblíž Romulany kontrolované planety Galorndonské Jádro.
Pak zde byla ta zpráva, kterou objevil Dat a která vedla prímo k jednotce romulanské tajné služby. Zpráva, odeslaná jen pred nekolika málo hodinami na barolianskou nákladní lod u planety Galorndonské Jádro.
"Jediné, co zpráva obsahovala," rekl konecne Picard, "byly císlice jedna, ctyri, nula, nula."
Pardek vypadal zmatene. "Co to má asi znamenat?" Následovalo krátké ticho, které prerušil Spockuv hlas znející nezvykle unavene. "To znamená," rekl, "že prokonzul se me zcela zjevne pokouší celou dobu vodit za nos."
Spock se odvrátil, jakoby mu ta zrada pusobila fyzickou bolest. "Z jakého duvodu, to dosud nedokážu ríci," rekl zamyšlene. "Ale jeho rozhovory se mnou byly zrejme jen soucástí nejakého rozsáhlého plánu, ve kterém hraje roli ukradená vulkánská lod."
"Jak to mužete vedet, pane velvyslance?" zeptal se Dat.
"Cas, který prokonzul urcil pro vyhlášení mírových iniciativ v podprostorové relaci, je stanoven na zítrek, presne na ctrnáctou hodinu. Jedna, ctyri, nula, nula."
Pardeka to zrejme mátlo. "Proc by ale potrebovali vulkánskou lod?" dohadoval se.

"To bude jasné velmi brzy." Ženský hlas se rozlehl jeskynemi a všechny oci se stocily k rampe vedoucí ke vchodu. Když ji uvidel, pocítil Picard u srdce ledový chlad.
Byla to Sela.
Mladá a pružná, rázne scházela po rampe dolu a její krása zárila v prítmí jeskyne. Byla napul Romulanka, napul clovek, od krátce zastrižených svetlých vlasu se jí odrážely záblesky svetel kekogenových lamp. Na sobe mela romulanskou velitelskou uniformu a v ruce fázový rozkladac. Její oci mely barvu premrzlého modravého ledu.
Ze všech stran se vynorili clenové romulanské gardy, rychle odzbrojili Picarda i Data a celou tu skupinku mužu obstoupili. Byla to blesková, skvele organizovaná akce. Picard si s nelibostí uvedomil, že museli být do této lécky vedome vlákáni.
Otocil se celem k Sele. "Kapitáne Picarde," vrnela jako kocka. Hlas mela hedvábný a medový. Zcela v rozporu s dábelskými ciny, kterých byla schopná. "Vítejte na Romulu. Doufám, že se vám u nás bude líbit."
Neodpovedel. Tuhle hru se Selou hrát nebude. Usmála se a zadívala se na Data.
"A tohle je ten android, pred kterým jsem se musela sklonit v bitve." Ironie v jejím hlase se asi Data vubec nedotkla, když zdvorile rekl: "Velící porucík Dat."
Sela. Bude se s ni zde muset opet utkat - je jim to snad souzeno? Je zde nejaká predem daná sudba, která svádí jejich životy do opakujících se stretu? A je snad opravdu dcerou Tashi Yarové?
Picard si uvedomil, že na tom všem vlastne nezáleží. At už je její puvod jakýkoliv, byla rozhodne tvorem postrádajícím svedomí, a její prítomnost v této pod povrchem ukryté prostore hrozive menila celou situaci.

Sela si prohlížela kapitána Hvezdné flotily. Toho, jehož jméno, 'Picard', tak dobre znala, a pocítila naprosto triumfální radost z vítezství. Slýchala casto jméno toho muže již v dobe, kam až její pamet sahala - a dospívala s nenávistí k nemu. Její matka o nem mluvívala bez ustání, stejne jako i o ostatních svých druzích - dustojnících kosmické lodi Enterprise. Sela postupne docházela k presvedcení, že všichni tito lidé jsou jejími úhlavními nepráteli.
Jako by nebylo dost toho, že její matka byla lidská bytost, a navíc obycejný vezen. Ale to, že nebyla schopná si uvedomit, jaké cti se jí dostalo, když si ji generál Meldet vyvolil za družku - to bylo neco, co jí Sela nemohla nikdy odpustit. Její matka nebyla jen blázen, ona byla bezcenným tvorem.
Sela vznikla ze spojení mezi zajatou ženou - dustojnicí Hvezdné flotily - a jedním z nejvýše postavených generálu romulanské elitní gardy. A behem krátkého údobí svého detství, kdy její matka ješte žila, byla Sela zahrnována nekonecnými historkami o obrovské kosmické lodi, na které Tasha Yarová sloužila, i o bájecných lidech, se kterými pracovala. Byly to podivné príbehy a Sela jim nikdy úplne neporozumela. Tasha stále tvrdila, že kapitán Picard ji poslal "z budoucnosti". Sela nikdy nevedela, co to znamená, dokud nedospela, a ani potom to nedokázala pochopit úplne. Z toho, co Tasha tvrdila, vyplynulo, že se její lod, Enterprise D, za nejakých okolností setkala se svou predchudkyní lodí Enterprise C.
Zrejme se jednalo o nejaký druh casove-prostorové poruchy, a dokáže snad nekdo neco takového vysvetlit? Nicméne, stalo se to a její matka byla Picardem poslána, aby se pripojila k posádce Enterprise C - lode, která patrila do minulosti. A práve tato lod byla napadena romulanskými silami a znicena, a všichni, krome malé hrstky, byli ihned zabiti.
Tasha byla jednou z tech, kterí prežili. Po obvyklých výsleších padla do oka Meldetovi, který po ní zatoužil. Aby zachránila život sobe i svým uvezneným prátelum, Tasha Yarová se uvolila stát se Meldetovou družkou.
Sela se narodila o rok pozdeji.
A potom, víc než ctyri roky, slýchávala príbehy posádky Enterprise.
Sela snad kdysi svou matku milovala. Nemohla se na to sice upamatovat, ale láska k ní v ní jiste tehdy byla. Neslábnoucí obdiv k otci však pocitovala od samého zacátku. Byl to mocný a vzrušující muž - vysoký, s hlubokým hlasem, který Sela mela velmi ráda. Z jejího otce mel každý strach a každý si ho vážil.
Jak to, že její matka nepocitovala obdiv k takovému muži?
Ale ona ho opravdu neobdivovala. Tolerovala ho sice, ale nemilovala. A uprostred jedné noci, to byly Sele ctyri roky, prišla k ní její matka, konejšila ji, aby byla potichu, zabalila ji a odnášela pryc ze zajateckého tábora.
Až venku si tehdy Sela uvedomila, že se deje neco nesprávného, že ji odvádejí od milovaného otce, od domova, ode všeho, co jí bylo drahé.
A tak zakricela, aby probudila strážné.
Její otec daroval té žene život. Poskytl jí domov, ochranu i dceru. A jak se mu Tasha Yarová odvdecila?
Zradou.
Sela tenkrát stála po boku otce a prihlížela Tashine poprave. Vše, co v ní bylo lidské, zemrelo toho dne spolu s její matkou. Vše, co zustalo, bylo romulanské a prahlo touhou po tom, aby znicilo posádku Enterprise. Všechny ty, které Tasha mívala ráda. Ty, kterí zpusobili, že zradila Selina otce.
A nyní stála v této temné jeskyni a dívala se do prekvapených tvárí pred sebou. Teprve ted si Sela uvedomila, že má toho slávou ovenceného Picarda ve svých rukou. Ted se uvidí, jestli se zachová podle tech obdivných chvalozpevu její matky. Pochybovala o tom. Než s ním bude hotova, stane se z neho nízká, bezcenná lidská masa, kterou ve skutecnosti také byl.
A Selin životní sen se naplní.

Jak tam tak Picard stál v ostrém svetle kekogenových lamp a nespouštel zrak ze Seliných chladných, vzrušením zárících ocí, uvedomil si, že jeho a Spockova instinktivní neduvera vuci Neralovi se potvrdila. Prokonzul je svými falešnými sliby, vábením a zatahováním do hry dostal konecne tam, kde je všechny chtel mít. O mírových rozhovorech, s takovým halasem ohlašovaných, se ve skutecnosti nikdy neuvažovalo. Znovusjednocení nebylo nicím víc než snem

idealistu.
Picard se podíval na Spocka. Velvyslancova tvár byla šedivá a unavená, jakoby jen on sám mohl za celou tuhle neštastnou porážku. Vycerpání se zracilo v každém záhybu jeho vráscité tváre. Vedomí porážky ho celého prostoupilo.
"Jak se mohli dozvedet o tomto míste?" obrátil se Pardek s otázkou na Spocka. "Nekdo nás musel zradit."
"Ano," Spockuv hlas zaznel nevýrazne. "Byl jsi to ty." Picarduv zrak šlehnul po Spockovi. Velvyslanec se zavrtával ocima do Pardeka a senátor se zacal chvet. "Spocku," rekl polekane, "jsme prece prátelé již osmdesát let."
To ale Spockem nepohnulo, jeho tvár neztratila kamenný výraz a svuj pohled neodvrátil. "Je to jediné logické vysvetlení. Tys me pozval na Romulus. Tys domluvil setkání s prokonzulem. A tys vedel o tom, že Picard a Dat se vrátili na povrch s novými informacemi."
Pardek zavrtel hlavou a snažil se zachovat nevinný výraz v tvári, ale Selin hrdelní smích jeho snahu zmaril. "Veliký Spock," rekla, v hlase náznak skutecného obdivu. "Tak dobre. Senátore Pardeku, o vaší službe romulanskému lidu se ví a bude ocenena."
Zdálo se, jako by se Pardek stáhl do sebe. Díval se Spockovi prímo do ocí.
Tito muži byli prátelé celých osmdesát let, pomyslel si Picard. Využíval snad Pardek Spocka po celou tu dobu, lhal mu a vyckával, doufal, že se naskytne príležitost tohoto prátelství zneužít? Je vubec možné, aby to tak bylo?
Spock i Pardek na sebe nepohnute hledeli. V tom pohledu se musel promítat vztah trvající skoro století. Celé to skoncilo, když Pardek rekl s lítostí v hlase, "Jolan tru, Spocku" Nebyl v tom ale ani náznak neceho nepríjemného, nebo neceho, co by ríkalo, že ocenuje tak dlouhé prátelství. Pardek zkrátka ten svazek zrušil. Nic víc.
"Nenechte se tím vyvést z míry," promluvila ke Spockovi Sela. Picard si všiml, že se velvyslanec na ni ani nepodíval, když se naklonila k jeho uchu a rekla, "váš sen o znovusjednocení není mrtvý. Jenom bude mít trošku jinou podobu - Romulané totiž Vulkán pokorí."
Dala pokyn strážcum a ti odvádeli trojici nahoru po rampe.

D'Tan nebude nikdy schopen ríci, jak se stalo, že se schoval do své skrýše ve skladovém prostoru na úrovni ulice, který objevil již pred léty. Jakoby ho k tornu primelo neco nedefinovatelného, nezvyklý pocit ocekávání v horkém dusném vzduchu. Snad to bylo nejaké zvláštní nutkání, vyvolané spíše jen tušením vzdálených výbuchu než skutecným zvukovým vjemem.
Byl si jist tím, že ostatní meli podobné pocity. Na ulicích byl patrný neklid, tu a tam se projevovaly neznatelné záchvevy zrychlené cinnosti. Circassianská kocka, která patrila majiteli krámu, se neklidne procházela po okne, hrbila hrbet a prskala.
D'Tanova skrýš byla smerem do ulice uzavrena mríží, kterou bylo videt ven. Když byl ješte velmi malý chlapec, zjistil, že se muže protáhnout mezi skladem a prucelím budovy,a ležet tam skrytý po celé hodiny a pozorovat ulici pred sebou. Ted, když byl starší, bylo již dost obtížné se tam dostat. Smutne si uvedomil, že za rok ci za dva se bude muset této tajné svatyne svého detství vzdát.
Mel takový rozbehaný den. Nejdríve se nekolik hodin toulal po okolí a vyhlížel pana Spocka, aby mu ukázal ty jazykové kostky. Potom, co Spock odešel do jeskyní, strávil D'Tan nejaký cas se svou kamarádkou Janickou a pomáhal jí uklidit obchod jejích rodicu. Dostal u nich najíst a nejaké ovoce navrch.
Zpusobila to nakonec asi ta nepostižitelná tíha ve vzduchu, že se konecne protáhl do své skrýše. Nebylo mu dobre. Delalo se mu špatne od žaludku a premýšlel o tom, jestli to ovoce, co dostal, nebylo zkažené.
Jak tam tak sedel se skríženýma nohama ve svém tajném doupeti, prineslo mu to nakonec uklidnení. Pokaždé to tak bylo. Moc rád odtud pozoroval ulici, ta drobná dramata kolemjdoucích, která se tam pred ním odehrávala. Vždycky mel takový povznášející pocit nadprirozené moci videt a nebýt viden. D'Tan si presto dobre uvedomoval, že kdyby jeho rodice objevili tuto jeho zálibu, asi by s ní príliš nesouhlasili.
D'Tan videl, jak Janicka vychází z obchodu rodicu a mírí si to do jídelny. Janicka mela hrozne ráda sladkosti a její rodice jí je velmi rozhodne zakazovali. D'Tan vedel, že ted urcite musí mít v obchode napilno, a tak Janicka proklouzla ven, aby si utrhla nejaké zakázané ovoce. Pozoroval ji, jak si povídá se správcem jídelny, který se za chvíli vrátil s cukrovými bonbóny, ríkalo se jim sesketh a byly natocené na vonavé tycce. D'Tan se tomu málem hlasite zasmál, protože vedel o tom, že ze všech vecí, které Janiccini rodice neradi videli, když si doprávala, byly sesketh zarazeny na tom nejcelnejším míste.
Bude je muset snist drív, než se vrátí zpet do krámu. Ted se posadila na obrubník a s chutí se pustila do sladkostí.
D'Tan si uvedomil, že Janicka patrila k tem nekolika málo známým lidem, kterí dokázali jíst a vypadat pritom puvabne. Dosud na to nikdy nepomyslel, a když ted pred sebou videl její jemnou tvár a velké cerné oci, uvedomil si, že o ní premýšlí nejak úplne jinak než drív.
Práve když byl zabrán do myšlenek o Janicciných prednostech, uslyšel první výkrik.
Pocházel zjevne od ženy, jež byla nekde mimo jeho zorné pole. Ale zároven uvidel další lidi na ulici, jak zareagovali na její výkrik. Bylo to nekde po jeho pravé ruce, tam, kde se táhla hlavní trída vedoucí z Kroctonského segmentu.
V nekolika vterinách byl vzduch naplnen množstvím dalších zvuku - neznámých a hrozivých - smesice zmateného volání a dalších výkriku.
D'Tanovi se strachy udelalo špatne. Podvedome tušil, že at již se deje cokoliv, je to neco mnohem horšího, než co kdy už zažil. Lidé na ulici pred necím utíkali, vypadali zmatení, vráželi do sebe ve zbesilém spechu. Nekterí proste utíkali a mizeli po jeho levé ruce - jednoduše se snažili dostat se pryc pred tím, co se k nim blížilo. Jiní beželi na druhou stranu, patrne ve snaze najít své blízké, anebo poskytnout pomoc.
Zmatený hluk pricházející zprava se stále zvetšoval a brzy již zaslechl dusání kroku - stovek pochodujících nohou, jiste obutých do težkých vojenských bot, které se jako reka valily dolu ulicí.

Pak zaslechl nezamenitelný zvuk palby fázových rozkladacu. Prikrcil se strachy ve své skrýši až hluboko dozadu. Fázový rozkladac byla jedna z nejhroznejších zbraní, jaké kdy byly vynalezeny. Copak je používají na nevinné obyvatelstvo?
To, co spatril pak, byla záplava zdešených lidí, o prekot pádících, zmatených, ohlížejících se v behu pres rameno, všichni s divokým pohledem štvané zvere, všichni prchající pred nejakou zatím neviditelnou obludou.
Nejaká žena klopýtla a upadla. Dav se prehnal pres ni, a nic nedbal o její prosby o pomoc, ani o její zdešený krik, když po ní všichni šlapali. Nakonec ztichla. D'Tan zíral jen na její rozpraženou paži, na prsty, stále se trochu zachvívající.
Pak dorazila garda.
Neralova bezpecnostní garda byla tou nejobávanejší složkou vojenských sil. Pri výberu jejích príslušníku se nejdríve prihlíželo ke vzrustu a síle. Ti, co byli vybráni pro službu v ní, se posléze podrobili speciálnímu zásahu do mozkové tkáne, který zredukoval všechny city, svedomí a schopnost vcítit se do pocitu druhých. Potom byla upravena jejich vlastní centra bolesti, takže jejich tela se stala necitlivá na mucení ci jiná fyzická poranení.
Výsledkem byla univerzální surová bytost, neznající slitování, která bez váhání plnila rozkazy, nenechala se odradit zranením a neúnavne bojovala, dokud jí vlastní telo nevypovedelo službu.
To tedy byly ti tvorové, kteří ted pochodovali Kroctonským segmentem.
Tváre meli kamenné, obleceni byli do kovove šedých uniforem, pohybovali se jako jednolité mracno hmyzu po plenením poli. Palba z fázových rozkladacu olizovala budovy a zpusobovala, že se od základu otrásaly. Nekteré z nich se hroutily dovnitr. Sklo praskalo a vybuchovalo, zasypávajíc zdešené obyvatele smrtící sprškou strepu.
Nekterí gardisté se bavili tím, že si brali na mušku svých fázových rozkladacu prchající civilisty. Nastavení rozkladace na maximum by melo za následek okamžité odparení kohokoliv, koho by zasáhl, takže zrejme meli zbrane úmyslne serízené na nízkou úroven. Ti, kteří nemeli dost štestí a byli zasaženi temito strašlivými zbranemi, padali jako skoseni, kricíce v nepredstavitelných bolestech, když jejich vnitrní orgány zacaly vybuchovat.
Všechno to D'Tan s hruzou pozoroval, neschopen odtrhnout zrak od toho hruzného divadla, které nechtel videt. Bylo to jako nocní mura prožívaná v bdení. Krutá a znicující, odvíjející se v drsných a krvavých podrobnostech prímo pred jeho ocima.
Mezi gardisty se na chvilicku vytvorila mezera a on spatril Janicku stojící naproti nemu na obrubníku, zírající jako primrazená na obraz zkázy pred sebou. "Utíkej, Janicko!" kricel ze všech sil, nedbaje na vlastní nebezpecí. Ale jeho krik nemohl proniknout ani ke gardistum, ani k Janicce. Zvuky zkázy na ulici prehlušovaly jakýkoliv jiný zvuk a D'Tanuv krik se mísil se zoufalým krikem tolika jiných.
A tak jen bezmocne prihlížel a nemohl se odtrhnout, jak jeden z gardistu si všiml Janicky a rozbehl se k ní. Dívenka na neho bez pohnutí hledela jako hypnotizována. Zdvihl ji a hodil si ji pres rameno, a teprve potom se Janicka probrala. Vykrikla, a ze všech sil zacala gardistu kopat. Ten se zatváril otrávene, uchopil ji za kotníky a tocil s ní, dokud její hlava nenarazila na roh budovy.
Pak ji pustil a ona se zhroutila a zustala nehybne ležet na ulici. Dokonce i z místa, kde se ukrýval, mohl D'Tan spatrit, jak Janiccina uprímná, hezká tvár byla ted jen maskou z rozlámaných a roztríštených úlomku, skrze než vytékala krev. Ani se už nepohnula, ani nezachvela. Už nikdy nebude pokradmu mlsat, ani s ním nepujde do jeskyní, nebude mýt okna v obchode svých rodicu. Janicka, jeho dobrá kamarádka, ho opustila.
D'Tan se sesul po stene skladu. Garda už prošla kolem, pokracujíc ve svém smrtícím pochodu segmentem. Pred D'Tanem se prostírala krajina mrtvých a zmrzacených. Hluk utichal v dálce a jediné, co bylo slyšet, bylo chroptení tech, kteří ješte dýchali.
Uvedomil si, že pan Spock byl v hrozném nebezpecí. Toto krveprolití bylo jiste zorganizováno proto, aby bylo vymýceno hnutí. A jestliže gardisté vedeli, že Kroctonský segment predstavuje skutecné jádro hnutí, a že v nem žijí ti nejoddanejší, pak bylo víc než pravdepodobné, že vedí také o jeskyních.
D'Tan ješte chvíli cekal, dokud hluk pustošící gardy neodumrel, a pak se protáhl ven ze svého útocište. Snažil se nedívat na hruzný obraz všude kolem a rozbehl se k jeskyním.

## Kapitola devatenáctá

Enterprise elegantne prešla z hyperprostorové rychlosti na orbitální dráhu kolem Galorndonského Jádra. Byla to temná, zapomenutá planeta, skrývající se za silným elektromagnetickým polem a zahalená prudkými bouremi a divokými, promenlivými oblouky masivních elektrických výboju.
Riker se odvrátil od výhledové obrazovky k Geordimu, který stál u jedné z vedeckých stanic na zádi. "Jsou patrné nejaké známky života, pane La Forgi?" zeptal se.
Když Geordi prelétl zrakem prístroje, zavrtel hlavou a prohlásil. "Žádné, veliteli."
"Romulané by mohli mít zamaskovanou základnu na povrchu," dávala k úvaze Troi.
"Anebo také kdekoliv podél celé Neutrální Zóny," doplnil ji Riker. Prožíval zneklidnující pocit zklamání. Cítil, že byli již blízko vyrešení záhady spojené s odcizením vulkánské lodi, a ted se potloukají na orbitální dráze kolem neobydlené planety. Urazili snad celou tu cestu pro nic za nic?
"Pane," prerušil jeho úvahy Worfuv hlas, "kódovaný podprostorový signál z Romulu, je to kapitán."
Riker prešel k Worfovu taktickému panelu a precetl si zprávu. Troi si musela všimnout jeho ustarané tváre, když se k nemu priblížila.
"Co se deje?" zeptala se.
Riker precetl zprávu nahlas. "Udržujte polohu u Galorndonského Jádra. Diplomatické iniciativy se jeví úspešne. Brzy ocekávejte další zprávy."

Rikerovi se zpráva zdála okamžite podezrelá. Kapitán s nimi byl dosud schopen komunikovat jen z klingonské lodi, a navíc ješte jen pomocí privešení svého signálu na romulanské spojové relace. Tato kódovaná zpráva prímo z povrchu Romulu byla znepokojující. Rychle pohlédl na Worfa. Všiml si, že Klingon sdílí jeho obavy.
"Ve zpráve bylo použito poradí kódu správne, veliteli," ujistil ho Worf.
"Ano," rekl na to Riker. "Tím jsem si jistý." Ale stejne tomu stále neduveroval.

Když se D'Tan približoval k jeskyním, byl pripraven na cokoliv. V jejich blízkosti se zacal skrývat. Prikrcene se pri behu prodíral houštím hustých keru wagi, které lemovaly cestu. Zastavil se proti vchodu do jeskyne a chvíli jej pozoroval. Obával se tudy vejít, aby nebyl chycen v úzkém tunelu vstupního prostoru, vedoucímu do hlavního sálu jeskyne.
Po chvíli se rozhodl neriskovat a nejít hlavním, vetším vchodem, ale zvolil si delší cestu zezadu, skrze klikate se vinoucí chodbu, o které vedel pouze on sám a pár dalších a kterou se mohly protáhnout jen deti, protože prulezy byly v nekolika místech príliš tesné.
Po nekolika minutách dospel ke skalnaté hrane, která mírne stoupajícím traverzem vedla nad podpovrchové jeskyne. Ponoril se do otvoru krytého trnitými keri, pátrave se ohlédl a seskocil do malé komurky. Ve vzdálené stene byly vedle sebe tri kruhové otvory. D'Tan si zvolil ten prostrední a zacal se soukat dlouhým, úzkým prulezem. Tohle byla nejobtížnejší cást, a když ji mel za sebou, byl již jen pár minut od hlavního sálu jeskyne.
Jak se k nemu približoval, opatrne našlapoval a cekal na jakýkoliv podezrelý zvuk. Nezaslechl nic. Obezretne se krok za krokem kradl dolu chodbou, a po každém dalším kroku naslouchal... potom obešel roh a vkrocil do velké jeskyne.
Kdosi na neho zaútocil kamenem.
Instinktivne vztáhl ruce a úder kamene srazil mimo celo, presto byla jeho síla tak velká, že poklesl na kolena. Z poranené ruky mu vytryskla krev a D'Tan se prekulil na záda, ruce pred sebou, aby se mohl bránit.
Byla to Šalota, jeho prítelkyne z hnutí. Oci mela divoké a v druhé ruce ješte jeden kámen, pripravená znovu zaútocit. Zírala na neho. "D'Tane, kde ses tu vzal?" ptala se neverícne a spustila napraženou ruku.
"Šaloto, v Kroctonském segmentu došlo ke krveprolití. Gardisti všechny pobili... Bylo to strašné..." Ted, když uvidel blízkou duši, zacaly se ty strašné události drát na povrch. Toužil po tom, aby ho nekdo ukonejšil, pevne ho stiskl a utišil, dokud ty odporné obrazy neopustí jeho mysl.
Avšak Šalota na neho jen zírala, kývala hlavou a sama byla práve tak rozrušená jako on. "Tady to bylo stejné," zašeptala. "Prišli gardisti a všechny odvedli. Nesla jsem práve vodu do hlavní jeskyne, zaslechla jsem ten zmatek a schovala se."
"A co pan Spock... a kapitán Picard?"
"Dostali je také. Videla jsem, jak je odvádejí."
D'Tan klesl na zem. Hrozne se bránil tomu, aby se pred Šalotou rozplakal, byla starší a obdivoval ji. Žal ho premohl. Nevedel vubec nic o rodicích, jestli prežili tu rež v Kroctonském segmentu, nic nevedel o prátelích. Jsou mrtví, nebo živí? Janicka ho opustila... kolik dalších z tech, jež miloval, ten den zemrelo?
Ale to nejhorší ze všeho byla smrt jeho snu. To v co doufal a po cem toužil celou svou bytostí, to, o cem si myslel, že se uskutecní ješte za jeho života - ta vize byla v troskách. Jeho lidé budou žít dál ten temný a nenávidený život Romulanu, odríznuti od zbytku kvadrantu vesmíru, nikdy se nesetkají se svými vulkánskými bratranci.
D'Tan si uvedomil, že zacal plakat. Sedel na kamenné podlaze jeskyne a slzy mu tekly nezadržitelným proudem. Šalota plakala také. Konecne se chytili jeden druhého a drželi se dlouhou dobu v objetí. Tešili se z toho, že jsou spolu, a jeden druhému predávali tu trochu síly, která v nich zbyla.

Toho teplého romulanského odpoledne zaplavoval Selu v její velitelské kancelári takrka hmatatelný pocit pohody. Všechno se darilo tak dobre, jak bylo plánováno. Spock, Picard i android Dat byli zajati v jeskyních, a už jenom tohle byt dostatecný duvod pro pocit zadostiucinení.
Ale navíc se dozvedela, že pogrom v Kroctonském segmentu byl úspešný. Celá oblast byla znicena, byly tam stovky mrtvých a nescetne ranených. Již nikdy víc nebude Kroctonský segment semeništem revolty.
Ted, když psala do své digitální tabulky, pripravovala se uskutecnit poslední bod svého plánu, nad kterým strávila celých uplynulých pet let. Všechno ted bylo jen v jejích rukách. Všechny nejduležitejší soucásti byly na svém míste. To, co zbývalo, bylo už pomerne snadné. A potom ta opojná odmena bude patrit jenom jí!
Zaslechla, jak se dvere otevrely, a vedela, že jimi jsou privádeni Spock, Picard a Dat. Úmyslne nevzhlédla. Bavilo ji pokracovat v psaní a ignorovat je. Uvolnene je vyzvala: "Pojdte dál, pánové. Prosím, posadte se."
Byla dál soustredená na svou tabulku, a pritom vnímala, jak stráž pobízela vezne ke kreslum naproti stolu. Posadili se. Pak vzhlédla ke strážným a pokývla, že je propouští.
Sela se usmála, když si pozorne prohlížela ty tri muže sedící proti ní. Obliceje Spocka a Picarda mely kamenné výrazy, které nedovolily, aby nejaké emoce pronikly na povrch. Android samozrejme nemel pocity
žádné, klidne sedel a pozoroval ji. Vrátila se k psaní a rekla, "Omluvte me. Práve dokoncuji vaši rec, pane Spocku."
Konecne odložila tabulku a zaklonila se v kresle. "Musím ríci, že me to psaní teší. Pri své práci se k nemu moc casto nedostanu."
"Tak to byste možná mohla hledat uspokojení v nejakém jiném zamestnání," navrhovat jí Dat a. ona musela potlacit úsmev. Trochu jí tahle podivná bytost mátla a dokonce dovedla pochopit, proc její matka na neho vzpomínala s takovým nadšením. Sela sama se s ním utkala za ponekud jiných okolností a nemohla mu a ani Picardovi - zapomenout, že zpusobili, že se jí tenkrát nepodarilo zvrátit výsledek klingonské obcanské války ve prospech jejích kohort Lursa a B'Etor. Bylo to opojné mít ted oba ty dustojníky Hvezdné flotily ve své moci. Však si najde cas na porádnou a pekne dlouhou odplatu.

Sebrala digitální tabulku, obešla s ní stul a podala tu technickou pomucku Spockovi. "Prosím, neváhejte cokoliv zmenit podle vlastního uvážení. Snažila jsem se, aby to znelo pekne vulkánsky... plno zbytecných dlouhých slov."
Nikdo se tomu nezasmál, Spock si zacal císt text v tabulce. "Za nekolik hodin," pokracovala, "prectete toto prohlášení spolu s prokonzulem Neralem. Vulkánum v nem bude oznámeno, že k nim z Romulu mírí mírová delegace. Bude se to vysílat na všech podprostorových frekvencích Federace."
Picard promluvil první. "'Mírová' delegace v ukradené vulkánské lodi..." Byt to spíš povzdech. Sele se chtelo ríct, že položil poslední kousek do té skládanky, kterou pozemštané mají tak rádi, a kterou tak smešne nazývají - puzzle. Byla príliš štastná na to, aby si nechala ujít príležitost predvést jim i to, co zbývalo Byl to opravdu obdivuhodne promyšlený plán a byla na nej hrdá.
"Ve skutecnosti tri vulkánské lode, kapitáne. Enterprise ví jenom o té, kterou jsme získali z Qualoru Dve." Zasmála se, když videla, jak se prekvapene dívají. "Ano, je to tak, sledovali jsme jejich vyšetrování. Donutilo nás to udelat nejaké drobné zmeny, jako treba odvysílání zprávy vaším jménem, narizující jim, aby setrvali tam, kde jsou."
Picardovy vnímavé, bystré oci prejížděly po její tvári. "Ve chvíli, kdy se tyhle vulkánské lode objeví v Neutrální Zóne, Enterprise se vydá na cestu, aby je odrízla." Sela se málem nahlas zasmála. Jak tohle milovala - to
stálo za tech nárocných pet let peclivého plánování. Má je, at už se obrátí kamkoliv.
"V tom prípade," vrnela, "bude Enterprise predhozena duležitejší záležitost, za kterou bude muset vyrazit." Pockala si, takže se mohla pokochat rozhorcením na Picardove tvári, prozrazujícím jeho zneklidnení. Zjištoval, že Sela promyslela každou eventualitu a dopredu se na ni pripravila. Už ji v budoucnu nikdy nebude podcenovat.
Nyní se obrátila k oknu ve své kancelári. Vyhlédla ven pres vysoké budovy mesta Darthy. Vedela, že tam hluboko dole žijí lidé v temných brlozích, ale zde, vysoko nad ulicemi, dopadal její pohled jen na k nebesum se vzpínající veže, vznešené a cisté.
"Mezitím," pokracovala, když se obrátila zpet k té trojici, "bude velvyslanec Spock hovorit ke svému lidu a sdelí mu, že má uvítat mírovou delegaci. A až to Vulkánci udelají, naše síly prevezmou kontrolu nad vulkánskou vládou drív, než si nekdo uvedomí, co se vubec stalo."
"Pravdepodobne se domníváte, že Federace nebude okamžite intervenovat?" Picardova otázka byla spíš prostým konstatováním.
"Ale samozrejme, že bude," odpovedela Sela, vychutnávajíc si tyhle chvíle, libujíc si v tom pocitu uspokojení, jak vyvádí z míry tohoto velkého Jean-Luca Picarda. "A jsme na to také pripraveni. Ale budeme to my, kdo tam bude. To už bude po invazi. A bude to velmi obtížné nás odtamtud dostat, když už tam jednou budeme. A také už bude ustavena nová vulkánská vláda, která se bude objímat se svými romulanskými bratranci." Odmlcela se a pak rekla s ironickým nádechem v hlase: "Znovusjednocení se stane každodenní skutecností."
Spock soustredene docetl dokument, který napsala, a podával jí vše zpátky. Rekl suše: "Nebudu císt ani toto, ani jakékoliv jiné prohlášení."
"Pokud ne, pak zemrete. Všichni zemrete."
"To je logický záver, že nás v každém prípade všechny zabijete. Z toho duvodu nehodlám s vámi spolupracovat."
Sela byla znechucená. "Nenávidím Vulkánce," rekla ostre. "Nenávidím jejich logiku. Nenávidím jejich aroganci."
Samozrejme však byla i na tuto možnost pripravena a chtela jim to predvést. Prešla k panelu pocítace. "Pocítaci," rekla, "holografický simulacní program Spock Jedna." Pak se otocila, aby videla, jak její tri vezni budou reagovat, a její pocit pohody se opet vrátil.

Picard se otocil, když zaslechl charakteristické zasycení, které predcházelo objevení se holografické postavy. Vedel, co Sela vytvorila, a byl si jist, že ostatní ocekávají totéž.
To, co se objevilo v místnosti, predstavovalo Spocka naprosto dokonale. Dosud byl nehybný, zmrazený v okamžiku tiché meditace, oci uprené do prázdna. "S využitím posledních poznatku o holografickém vzorkování," vysvetlovala Sela, "jsme vytvorili programovatelného Spocka." Dívala se pozorne mužum do tvárí, pátrajíc po jejich reakci. Picard dbal velmi peclive na to, aby jeho tvár postrádala jakýkoliv výraz. Netoužil po tom hladit po srsti na sebe zamerené já téhle, jak liška chytré ženy.
"Spustit program," rekla a holografický Spock oživl. "Hovorí velvyslanec Spock z planety Vulkán," promluvilo to naprosto verným hlasem. "Práve nyní zaznamenávají senzory Federace tri vulkánské lode pretínající Neutrální Zónu. Tyto lode prinášejí budoucnost pro Vulkánce i Romulany. Náš dlouhý konflikt je u konce.. "
"Zmrazit," rekla Sela a postava se zarazila uprostred vety. Nasadila ponekud otrávený výraz, když rekla: "Dali bychom prednost Spockovi s interaktivními vlastnostmi, který by odpovídal na otázky, ale tohle bude muset stacit," spokojene se usmála. Pripomínala Picardovi zvíre, které se po tom, co zabilo, s plným brichem olizovalo, když uspokojilo své potreby. Zvíre, které tvorí harmonický celek se svým prostredím, klidné a sebejisté.
Picard pocítil nutnost otrást tímto sebejistým postojem. "To sotva koho presvedcí," poznamenal strucne. "Nepotrebuji nikoho presvedcovat," vysvetlovala.
"Stací je jen zmást na tak dlouho, dokud se nám nepodarí dorazit na Vulkán." Obrátila se a zamilovane pohlédla na svuj výtvor. Pak rekla: "Ukoncit program." Holografický Spock zmizel.
Znovu se zasmála - tím svým nepríjemne povýšeným smíchem - a vydala se ke dverím. "Budete me muset omluvit," rekla mile, je cas vypravit lode na cestu." A vyšla ze dverí.
Hned nato zacali všichni tri zkoumat místnost a možnost, jak uniknout. Nezdálo se, že by zde nejaká byla. Kancelár patrila do vnitrního krídla a byla dobre zajištená. "Jaké máte návrhy?" zeptal se Picard takrka automaticky.
"Porucíku Date," uvažoval Spock, "je jim už známo, že máme prístup k jejich pocítaci?"
"Domnívám se, že ne, pane," odvetil Dat.

"Potom bychom snad mohli vy a já najít zpusob, jak je prekvapit." Spock s Datem prešli k panelu pocítace a poprvé po nekolika hodinách zacal Picard verit, že mají jistou nadeji.

Posádka na mustku Enterprise sedela v napjatém tichu již víc než hodinu. Od té doby, co dorazili k Galorndonskému Jádru, si každý z nich doprál pár hodin spánku, spíše však drímoty, protože setrvávali na svých místech.
Moc dobre nevedeli, na co vlastne cekají. Riker byl jak napružené pero, krk ho už zacínal od toho vnitrního napetí bolet. Kapitánova zpráva rikala: "Udržujte polohu" - pokud to opravdu jeho zpráva byla - ale co melo znamenat to "Brzy ocekávejte další zprávy"? To "brzy" trvalo už deset hodin. Jak dlouho tady mají ješte cekat? A na co?
Riker si predtím udelal cas a hodinku posedel s Gretchen Naylorovou. Referoval ji o nejnovejším vývoji situace a nabídl jí, aby cekala na mustku spolu s nimi. K jeho prekvapení nabídku odmítla a ujistila ho, že si je jistá tím, že záležitost je v dobrých rukou. Mela vubec takový uvolnený výraz, kterého si predtím nevšiml, a který jí velmi slušel. Domluvili se, že spolu povecerí, až se vyreší soucasná krize.
V tuto chvíli však sedel tiše na mustku a naslouchal elektronickému šumu a praskání, což byl bežný pruvodní jev zapnutých prístroju, a jeho nervy byly napnuté k prasknutí. Ze všeho nejvíc nenávidel Riker cekání.
Když se ozval Worfuv hlas, bylo to, jako by se ve všech uvolnilo pero. "Veliteli, senzory zaznamenávají tri plavidla križující Neutrální Zónu." Odmlcel se a dodal, "Jsou to vulkánské lode."
Troi udelala málem piruetu; jak se rychle obrátila. "Vulkánské?" ptala se, nanejvýš prekvapená. Riker již zamíril k vedecké stanici na zádi, u níž stál Geordi.
"Kam mají namíreno, pane Worfe?" ptal se Riker, ješte než došel k Geordimu.
"Jedna-ctyri-tri, znacka nula-jedna-dva," hlásil Worf. Ale to již Riker dorazil k vedecké stanici. V síti na monitoru byla zobrazena Neutrální Zóna a Riker pozoroval blikající body, které se v ní pohybovaly.
"To je zavede na kurs k Vulkánu," rekl Geordi. Chvíli body uprene sledoval a na klávesnici vytukal príkaz. "Worfe, signalizujte jim na podprostorové frekvenci.
Žádejte jejich urcení. Geordi, proverte, jestli nedokážete urcit, zda jedna z nich je lod, kterou hledáme." Riker pozoroval, jak se Geordi s Worfem vrhli do akce. Uvedomil si, že bolest krku povolila.
Worf se ozval první. "Tvrdí, že doprovázejí mírovou delegaci z Romulu na Vulkán, pane. Žádají, abychom monitorovali podprostorové frekvence Federace. Velvyslanec Spock uciní prý brzy prohlášení."
"Možná, že byly jeho rozhovory o znovusjednocení úspešné," mínila Troi.
Ale Rikerovi se to tak nejevilo. Ukradená vulkánská lod dopravená ke Galorndonskému Jádru... a ted vulkánské lode križují Neutrální Zónu od Romulu...
Otocil se k Geordimu. "Tak, jak to vypadá, Geordi?"
"Žádný ze znaku prevádece nesouhlasí se zmizelou lodí, veliteli. Mohly být ale zmeneny. Pokracuji v proverování."
Riker chvíli uvažoval a potom se rozhodl, že nemuže nic zkazit, když se dostane do palebné polohy, pro prípad, že na Romulu není všechno v porádku.
"Seridte kurs, abychom odrízli vulkánské lode," rekl rázne a videl, že se Worfova hlava k nemu obrátila.
"Pane," zaprotestoval Klingon, "kapitánuv rozkaz byl, abychom udržovali..."
"Znám kapitánovy rozkazy, porucíku. Pokracujte." Veliká lod vklouzla do hyperprostorové rychlosti a Riker se konecne zacal cítit lépe. Alespon neco delal.
Když Sela odeslala lode na cestu pres Neutrální Zónu, zcela zjevne prodlužovala svuj návrat do kanceláre, kde Spock, Picard a Dat cekali. Myšlenka, že si s nimi pohrává, se jí velmi líbila. Dávala jim cas, aby si uvedomili svou prohru a její triumf, aby mohli popremýšlet o tom, jaký osud jim asi prichystala. Vedela, že urcite musí být zpraveni o romulanských rituálech spojených s popravami, a nejaký cas na to, aby mohli uvažovat o svém vztahu k temhle elegantním zvykum, je jiste naladí méne arogantne.
Stále nebyla ješte rozhodnutá, jak naložit s androidem. Necítí ani bolest, ani nemá žádné pocity, takže se dost dobre nehodí do jejích pevne stanovených plánu, které mela pripravené pro zbývající dva. Chtela by vedet, zdali by nebyl uzpusobitelný pro použití na Romulu. Mohl by zastat cenné služby, kdyby jeho obvody bylo možné znovu naprogramovat tak, aby ztratil svoji príchylnost k Hvezdné flotile a k její doktríne. Bude to muset proverit se svými odborníky na vedeckou robotiku. Jestliže by to bylo možné, nechá Spocka s Picardem naživu dostatecne dlouho, aby mohli být svedky zrádné promeny svého kolegy.
Takže do své kanceláre vstupovala s lehkým srdcem, aby se ješte jednou setkala se svými vezni.
Zjistila však, že místnost je prázdná.
Strnula, ona i strážní bleskove vytrhli své fázové rozkladace a zacali prohlížet místnost. Vezni nebyli k nalezení. "To není možné," jen vydechla. "Neexistuje cesta, jak by se odtud mohli dostat."
A pak následovalo ješte neco mnohem záhadnejšího. Hlas za ní vyštekl: "To by stacilo." Prudce se otocila a uvidela Rikera, Picardova prvního dustojníka, s nekolika príslušníky jeho bezpecnostního oddílu, všichni drželi fázery namírené na ne. "Pridržte se nebes," zaštekal Rikeruv hlas. "Odhodte zbrane."
Sela reagovala instinktivne, opatrne se sunula ke svému stolu a odhadovala, jaký jí poskytne ukryt.
"Odhodte zbrane," opakoval Riker.
Ona však rychle poklekla a kryjíc se stolem vypálila na ne dávku. Strážní ji následovali.
Ale Riker a jeho muži se ani nepohnuli. "Odhodte zbrane," opakoval znovu Riker a Sela to náhle pochopila. Vstala a zamávala na své muže. "Zastavte palbu," rozkázala a prešla blíž k Rikerovi. "Hologramy," rekla podrážděne, rozzlobená, že byli zesmešneni.
Co prišlo vzápetí, bylo tak rychlé, že Sela mela pocit, že sleduje zrychlený záznam videa. Ze steny se vynorila ruka - co se to deje, nestacila žasnout - a uchopila jednoho z jejích strážných za krk, ten se zhroutil k zemi. Zbytek Spocka pak

následoval ruku skrze stenu a sebral strážcuv rozkladac.
Takrka ve stejný okamžik se ze steny vynoril také Picard a srazil druhého strážného rychlým a prudkým úderem.
Práve v tu chvíli se Sela probrala ze šoku a pozvedla svuj rozkladac, aby jej namírila na Picarda - ale to už byl u ní Spock, tycil se nad ní, v ruce rozkladac, který sebral strážnému.
"Obávám se," rekl s predstíranou omluvou v hlase, "že toho mnoho nevím o serízení romulanských rozkladacu."
Dlouhou vterinu si ti dva hledeli do ocí a Sela zvažovala své šance. Ale at již to vzala z jakékoliv stránky, uvedomovala si, že Spock by na ni dokázal vypálit. Bud by se odparila, pokud by serízení bylo príliš vysoké, kdyby serízení bylo nízké, zemrela by ve strašlivých bolestech jako všichni, kterým se roztrhly a vybuchly vnitrní orgány.
Odložila rozkladac.
Spock se podíval po Picardovi a pronesl neco velmi podivného. Znelo to jako "kovbojská diplomacie." At už to znamenalo cokoliv, melo to pro oba nejaký význam, protože Picard ocenil tu vetu lehkým pousmáním.
Potom Picard zavolal: "Dobrá práce, pane Date - ackoliv se obávám, že jste správne netrefil vlasy velitele Rikera."
A náhle stena její kanceláre zmizela - a za ní se objevila skutecná stena s androidem u panelu jejího pocítace, který na nem predtím vytvoril hologram steny, za kterou se všichni celou dobu skrývali.
"V budoucnu budu pozornejší, pane," rekl nevzrušene Dat.
Jak spokojení sami se sebou byli! Jak se cítili chytrí! No, dobre, jen at si navzájem pogratulují. Její, Selin plán, beží dát jako po másle.
"Nezáleží na tom, co ted udeláte," informovala je. "Spockovo prohlášení bude odvysíláno behem nekolika minut. A naše síly budou na Vulkánu drív, než budete moci kohokoliv varovat."
Potešilo ji, když videla na jejich tvárích, že je to zarazilo.

Podle Rikerových propoctu meli za dvacet minut odríznout trojici vulkánských lodí. V tom okamžiku obdrželi zprávu z kolonie Dulisian Ctyri. Riker se hned spojil s doktorkou Beverly Crusherovou a ta se vzápetí objevila na mustku.
"Co se deje, veliteli?" chtela vedet.
"Doktorko, práve jsme obdrželi tísnové volání stupne jedna z kolonie Dulisian Ctyri - rozsáhlé selhání jejich systému zajištujícího životní funkce. Budou požadovat evakuaci a už mají nejaké zranené."
Riker vedel, že tahle kolonie mela pojmout ctyri sta lidí. S porouchaným životne duležitým systémem nepreží.
Enterprise se nacházela v dosahu Dulisianu, a nebude pro ni problémem kolonisty evakuovat a prenést je na palubu.
Ale to by znamenalo zmenit kurs a nechat vulkánské lode pokracovat v ceste.
Co delat? Nemel právo zadržovat vulkánský konvoj, ale zároven mu byl silne podezrelý. Prátelské zavolání a dotaz po zámerech - to byl bežne uznávaný provozní protokol v kosmu.
Na druhou stranu - vše, co se týkalo techto lodí byl dohad. Možná instinkt. Nejspíš jen nepríjemný pocit. A to, co se delo na Dulisianu Ctyri, byla realita.
"Worfe, jsou v okolí Dulisianu jiné lode?"
Porucík u taktické stanice proveril odecet údaju, a pak ohlásil: "Jedna, pane, Rutianské archeologické plavidlo."
To bude výzkumná lod, mnohem menší a hure vybavená než Enterprise. Beverly, jako by cetla jeho myšlenky, rekla: "Jsem si jistá, že není vybavené na to, aby se vyporádalo s necím, jako je tohle, Wille." A mela, samozrejme, pravdu.
Riker prešel k vedecké stanici na zádi, kde Geordi zkoumal postup vulkánských lodí. "La Forgi, je neco nového?"
"Proveril jsem každý zobrazený senzor od záde až po príd," hlásil Worf. "Pokud je Romulané zamenili, tak nenechali žádné otisky prstu. Nemohu žádný z nich oznacit jako nekterý' z tech z odstavné skládky."
"Vulkánské lode vstoupily do prostoru Federace, pane," hlásil Worf. "Udržují kurs i rychlost."
Nemel možnost volby. Nemel absolutne žádný dukaz spojující vulkánské lode s tou, po které pátral. Nemel jediný duvod domnívat se, že ta trojice lodí byla cokoliv jiného, než co tvrdila, že je - mírová delegace smerující k Vulkánu, aby zde zapocala rozhovory o znovusjednocení. A pritom na Dulisianu za chvíli zacnou umírat lidé.
"Prejdete na nový kurs," narídil, "k Dulisianu Ctyri."
Praporcík u kormidelního panelu kývl na souhlas, ale ješte než mohl Riker dokoncit rozkaz, vpadl do toho Worfuv hlas. Z Klingonova hlasu cišela naléhavost.
"Prichází zpráva z Romulu - na všech podprostorových frekvencích."
"Na obrazovku," narídil Riker.
A na obrazovce se objevila dustojná postava velvyslance Spocka. Posádka mustku ztichla a každý pozorne naslouchal jeho zpráve.
"Tady je velvyslanec Vulkánu Spock," zacal. "Práve v tuto chvíli sledují senzory Federace tri vulkánské lode pretínající Neutrální Zónu."
Díky klidnému zpusobu, kterým pronesl tato zrejme dobre rozvážená slova, se Riker domníval, že bude pokracovat vyhlášením mírové iniciativy. Takže pro neho bylo takrka šokující to, co slyšel Vulkánce ríkat v príští vete. "Tyto lode mají na palube romulanské invazní síly a musí být zadrženy. Opakuji, tyto lode..."
Obraz zacal být náhle rušen, a potom zmizel nadobro. To už byl Riker na nohou.
"Doktorko, spojte se s kolonií Dulisian Ctyri, at potvrdí tísnové volání. Mohlo by totiž vyjít najevo, že se jednalo o falešný poplach." Koutkem oka zahlédl, že Beverly již byla na odchodu k turbovýtahu.
"Jak dlouho nám to bude trvat, než odrízneme ty vulkánské lode, pane Worfe?" zeptal se Riker, když se vracel ke svému velitelskému kreslu.
"Ctrnáct minut, pane," zaznela Worfova odpoved. Takže takhle to bylo. Všechno ústilo do stretnutí, ke kterému melo dojít za ctrnáct minut - celá ta okružní cesta, po které se ubírali z Vulkánu k planete Qualor Dve a ke Galorndonskému Jádru. Všechna ta setkání s Klimem Dokachinem, s Amarii i s Omagem - vše to vedlo k této konecné zkoušce. Rikerovi

bušilo srdce o poznání silneji. Myšlenky mu divoce pádily, jak se pripravoval na ruzné možnosti. Nevedomky mu prsty rukou bubnovaly po noze.
Nedokázal cekat.

Kapitola dvacátá

Spock si uvedomoval, že jeho prohlášení bylo náhle prerušeno, a jenom doufal, že se z neho podstatnou cást podarilo odvysílat, aby lidé na Vulkánu byli varováni. Uprene pozoroval Data, který stále ješte sedel u pocítace a overoval si, jestli byla relace úspešná. Picard celou dobu míril fázovým rozkladacem na generalissima Selu - ano, tak znela její skutecná hodnost.
Dat se k nim otocil. "Spojové linky byly prerušeny ve vysílaci," prohlásil suše. "Ale jsem si celkem jist, že zpráva byla odvysílána ješte pred prerušením."
"Dobrá práce, pane Date," rekl Picard a pritom nespouštel ocí ze Sely. Spock zaznamenal, že Picard má zrejme trochu radost z pokorení té chytré mladé ženy. Zdálo se, že mezi nimi k necemu došlo v minulosti. Spock si pomyslel, že se na to bude muset Picarda pri nejaké príležitosti zeptat.
"Nikdy se z téhle budovy nedostanete," tvrdila zarputile Sela, na obou tvárích jasne cervené skvrny. Stále si zachovávala svuj povýšene ironický odstup navzdory zjevnému selhání svého plánu.
"Nesouhlasím s vámi, generalissime," promluvil k ní Dat zdvorile. "Po tom, co jsem prostudoval konstrukci budovy, došel jsem k záveru, že nejlepší cesta k úniku bude podzemním východem na východní stranu tohoto krídla. Již jsem odpojil nekteré bezpecnostní snímace, abychom to meli snazší."
Spock si všiml, že její tváre opet dostaly tmavší barvu a oci jí zalétly k panelu, kde bylo ovládání bezpecnostních okruhu.
Dat poodešel od panelu pocítace, takrka omluvne se podíval na Selu a prohlásil: "Obávám se, že si nemužeme dovolit dát vám možnost varovat strážné."
A pak udelal neco opravdu mimorádného. Uplatnil na ní vulkánský hmat. Spock pozoroval, jak se generalissimus Sela hroutí k zemi, a se zmateným pohledem se obrátil k Datovi. Již se v minulosti samozrejme pokoušel naucit ten trik jiné, napríklad svého bývalého kapitána Jamese Kirka. Nikdo z nich však jeho techniku dobre nezvládl, a Spock se již po celá desetiletí o tu dovednost nepokoušel s nikým podelit.
Ale android to zvládl dokonale, a to zcela zrejmé jen díky tomu, že pozorne sledoval Spocka pri tom, když použil ten hmat na romulanského strážného. Byla to naprosto brilantní schopnost napodobení. Jen zrídkakdy byl svedkem neceho tak pozoruhodného.
"To nebylo zlé," bylo však všechno, co Spock rekl. Vzápetí se všichni tri zacali zajímat o to, jak se dostanou z kanceláre do východního krídla budovy.

Jakmile vulkánské lode - o nichž nyní vedeli, že mají na palube invazní jednotky - byly ve vzdálenosti na doslech, narídil Riker Worfovi navázat spojení. Pak si stoupl pred obrazovku.
"Tady je velitel William Riker z lode Federace Enterprise. Provedte svou identifikaci."
Obrazovka blikala a pak se na ní objevil smející se romulanský kapitán. "Veliteli, tady je Danut z Romulu. Jsme mírová delegace na ceste na Vulkán. Naše mise je historická událost. Ocekáváme vaše blahoprání."
Bylo to pozoruhodné. Riker se nikdy znovu neprestával divit tomu, jak nekterí lidé se vám dokáží dívat do ocí, usmívat se na vás a pritom vám bezostyšne lhát. "Predpokládám, že si myslíte, že jsme nezaslechli zprávu velvyslance Spocka, pane. Naneštestí pro vás víme, že jste invazní jednotka. Nacházíte se na ukradených vulkánských lodích, které máme za povinnost odevzdat zpet. Prosím, seridte si kurs na Hvezdnou základnu 314. Jsme pripraveni vás odtáhnout pomocí vlecného paprsku, pokud nebudete reagovat."
Úsmev na Danutove tvári ztuhnul. "Mýlíte se. Zpráva velvyslance Spocka byla oznámením o zahájení rozhovoru mezi Vulkánem a Romulem o znovusjednocení.
"Nemáte žádný legitimní duvod do toho zasahovat, veliteli. Navrhuji, abyste se stáhli."
"Za tri minuty se dostanete do dosahu vlecného paprsku. Zmente okamžite kurs, nebo se pripravte nést následky."
Danutova tvár potemnela, jak se do ní nahnala krev a jeho vztek pronikal obrazovkou. "Jsme ozbrojeni, veliteli. Nebudeme váhat zahájit palbu, abychom ochránili tuto historickou misi."
"Pro Enterprise nejste souper, a dobre to víte," vyštekl Riker. "Ted zmente kurs, prejdete na dva-jedna-sedm, cárka nula-nula-sedm."
Riker náhle uvidet, jak romulanský pobocník prispechal k Danutovi a neco mu šeptal. Asi ve stejnou chvíli se ozval Worf: "Odpovídají také vulkánské obranné lode."
Takže Spockovo volání dorazilo na jeho domovskou - planetu a lode spechaly, aby zabránily romulanským silám v invazi na planetu. Riker pozoroval, jak Danutovo vzezrení ješte dále ztmavlo, a jakoby celý žhnul vnitrním žárem.
"Nemáme spolu dál o cem mluvit, veliteli," rekl a na obrazovce se objevilo hvezdné pole.
"Pane," rekl Worf, "romulanské síly se stácejí k Neutrální Zóne."
"Ale ne," zvolal Riker. "Tyhle vulkánské lode si zpátky domu nevezmou." Uvedomil si, že cítí k tem vulkánským lodím veskrze majetnický vztah. Vždyt to byly jeho vulkánské lode. Sám se na pátrání po nich podílel - no dobrá, tak tedy alespon po jedné z nich - a ted nebude prihlížet tomu, jak nejaký arogantní Romulan si to s nimi namírí zpátky do Neutrální Zóny.
"Zmente kurs. Držte se tech vulkánských lodí."
"Pane, nasadili hyperprostorovou rychlost osm. Dostanou se do Neutrální Zóny behem nekolika minut," ozval se

Klingon.
"Beru na vedomí, pane Worfe. Hyperprostorovou rychlost devet. Provedte."
Riker zaznamenal, jak si Worf s Geordim vymenili pohledy, a vedel, že uvažují o tom, že to vyhrocuje na ostrí nože. No dobrá, at je to tak. Nenechá je jen tak upláchnout po tom všem. Byl rozhodnutý podstoupit neoprávnený vstup do Neutrální Zóny, zajmout romulanské síly a vzít zpet lode, o nichž byl presvedcen, že byly ukradené z odstavných skladu Federace. Zašel už moc daleko a nemohl to ted vzdát.

Picard priznával, že byl dost nervózní, než se rozhodl, že se pustí do další akce. Ale nemel nic lepšího na výber, a tak souhlasil, že se musí chopit téhle príležitosti, mají-li se dostat ze Seliny kanceláre a z budovy Irniltu.
Nejvetší obavy mel z toho, že sebou nemohli vzít fázové rozkladace. Budou neozbrojeni, a tím zcela závislí na šikovnosti, s jakou si budou pocínat. Nemeli žádný náhradní plán. Bud bude fungovat tento, anebo je snadno znovu chytí.
A tak Picard spolu se Spockem a s Datem stáli pred strážnými, kterí práve vstoupili dovnitr. V téže chvíli se zvedla Sela a pokynula smerem k veznum s gestem hodným diktátora. "Tihle zatracení blázni nemají zrejme v úmyslu mluvit. Vezmete je do podzemního tunelu ve východním krídle a predejte je Semethovi. Možná, že je presvedcí snáz."
Stráž poslušne prikývla a pobídla Spocka, Picarda a Data ke dverím. Selinini muži meli své rozkladace u boku, ale nepozvedli je. Picard si byl jistý tím, že spoléhali na to, že toho vezni mnoho nezmohou v dobre strežené, uzavrené budove Irniltu.
A tak ta malá skupinka vyšla ze Seliny kanceláre do kulovitých hal vznosné budovy. Když si Picard vybavil ponuré ulice v nejspodnejší úrovni mesta Darthy, dráždily ho prepych a elegance zde ve vládní budove o to víc. Všechny použité materiály byly luxusní a drahé, každý detail byl s vkusem a bezchybne zpracován. Byl to dvojaký svet, jeden mocný, skoro doslova postavený na základech bezmoci a marasmu.
Vešli do malé místnosti, která se trochu podobala turbovýtahu na Enterprise, a zapocali spletitou cestu dolu, pak kamsi vodorovne a zase vzhuru. Picard se pokoušel odhadovat cas, který uplynul od chvíle, kdy opustili kancelár. Za nejakou chvíli se opravdová Sela probere k vedomí z vulkánského hmatu a zjistí, že se opet stala obetí Datovy zrucnosti pri vytvárení holografických obrazu. Ona i její strážci totiž leželi v bezvedomí za falešnou stenou a mohli se každou chvíli vzbudit. Jestliže k tomu dojde dríve, než se oni dostanou bezpecne z budovy, budou ztraceni.
Kabina se konecne zastavila a dvere se odsunuly. Skupina vystoupila a ukázalo se, že jsou v cernocerné chodbe, která Picardovi pripomínala jeskyne, kde se pred casem scházel se cleny hnutí. Zdálo se mu, že jsou velmi hluboko pod povrchem. Všechny zvuky znely pridušene a jediné svetlo pocházelo od kekogenových lamp.
Nekolik minut kráceli labyrintem pruchodu a chodeb kroutících se a tocících se kolem dokola, až Picard ztratil jakýkoliv pojem o smeru. Vedel, že to bylo tak naplánováno presne z tohoto duvodu. U tech, kterí byli uvrženi do techto opuštených hlubin, se neuvažovalo o tom, že by meli najít cestu ven.
Picard trochu klopýtl a na chvilku se zastavil, nejistý si tím, po cem vlastne šlape. "Jde se dál," narídil okamžite jeden ze strážných. Picard se k nemu trochu natocil. "Nemohu porádne dýchat," vyrazil ze sebe težce. Predklonil se a zalapal po dechu a vyšlo z neho zasípání. Zhroutil se k zemi.
Strážní nebyli samozrejme žádní naivní prostácci. Neprispechali k nemu, aby mu pomohli. Stáli jen ostražite opodál, když se Spock s Datem nad ním sehnuli. Konecne se Spock vztycil a prohlásil, "Nemuže vstát."
"Tak ho neste," zaznela strucná odpoved.
"Jsem starý. Nemám dost síly," tvrdil Spock.
Strážný kývnul hlavou smerem k Datovi. "Tak to udelej ty."
Dat se k Picardovi shýbnul, a když se kapitánovy rty zacaly pohybovat, priložil ucho k jeho ústum. Pak povstal.
"Kapitán ztrácí vedomí. Má z mucení velký strach. Chce vám ríci, Co ví, ale muže pouze šeptat."
"To je divadlo," varoval jeden ze strážcu.
Dat pokrcil rameny, "Nechtelo by se mi predstoupit pred generalissima Selu se zprávou, že vezen práve zemrel, aniž rekl, co vedel - a všechno jen proto, že jste se ho bál vyslechnout."
Strážní si vymenili pohledy. Kývli jeden na druhého a pozvedli své fázové rozkladace.
Ten, který byl blíž, poklekl a sklonil se k Picardovi. Ten šeptal: "Je mezi vámi špión Federace," odmlcel se, "mezi temi nejvyššími kruhy romulanské moci."
Picard zaznamenal, jak strážce vzhlédl ke svému druhovi a kývl. Potom se opet sklonil.
"Jeho jméno," zacal Picard, "jmenuje se... jmenuje se...," znovu zacal težce sípat. Strážný se sklonil ješte blíž. "Ten špión se jmenuje.. "
Nebýt Datovi rychlosti, tak by se ten zbytek nikdy neodehrál. Dat se dokázal otocit a zaútocit na strážného držícího je v šachu rozkladacem tak rychle, že ten vlastne nemel ani tušení, co se stalo.
Ve stejný okamžik stiskl Spock krk strážce naslouchajícího Picardovi.
O vterinu pozdeji již leželi oba strážní v bezvedomí po tom zvláštním vulkánském hmatu a Picard a Dat byli vyzbrojeni fázovými rozkladaci. Následovala kratická úvaha, jestli nemají nechat oba strážné odparit a tak neriskovat, že prijdou k vedomí príliš brzo. Nikdo z nich se však nedokázal prinutit to udelat. Ted se ohlíželi nazpet do síte kroutících se chodeb, kterými sem byli privedeni. Potrebovali se dostat k východu z východního krídla - ale jak to najít?
"Myslím, že je to tudy," prohlásil Picard a ukazoval do pruchodu po své pravé ruce.
"Rekl bych, že je to tímhle smerem," nesouhlasil s ním Spock, ukazující vlevo.
"Prominte mi, kapitáne, i vy, velvyslance," rekl mírne Dat. "Jestliže se však máme dostat z Irniltu ven, budete se muset spolehnout na mne."

A namíril si to chodbou prímo kupredu. Spock s Picardem se po sobe podívati, a potom, aniž chvilku zaváhali, následovali Data.

Enterprise už pronikla dost daleko do Neutrální Zóny, když dostihla vulkánské, nebo vlastne romulanské lode. Ta malá plavidla nebyla v žádném ohledu pro vlajkovou lod Hvezdné flotily žádný souper. A to se týkalo všeho - rychlosti, dokonalosti a technické úrovne, i palebné síly. Riker si byl jist, že Romulany dokáže presvedcit o tom, že pokud se nebudou chovat podle jeho príkazu, riskují hrozivé následky.
Ochranná plavidla, která vzlétla z planety Vulkán, se u Neutrální Zóny zaslavila. Mela jediný úkol: zabránit romulanským silám v invazi do jimi chráneného systému. Jestliže byly pronikající síly na ústupu, nemela žádný duvod zasahovat.
A možná že by on, Riker, se mel rídit stejnou logikou. V té soucasné akci skutecne žádná nebyla, což byl fakt, který mu delal dost starostí.
Ale cosi ho pohánelo kupredu. Zkrátka se nyní bude rídit touhle potrebou a klást otázky si bude pozdeji.
"Jsme na dohled, veliteli," rekl Worf, který zaznamenal, že již predstihli prchající Romulany.
"Na obrazovku," zavelel Riker, pripravený spojit se ješte jednou s Danutem. Byl zcela nepripravený na to, co vzápetí následovalo.
Geordi to spatril první a zareagoval na odecet svých senzoru. "Romulanský Válecný pták, veliteli. Odmaskoval se poblíž vulkánských lodí."
Ted ta ctverice lodí vyskocila i na obrazovku - tri malá vulkánská plavidla a zvolna se vynorující, hrozive neskutecný Válecný pták, který matne záril vedle nich.
"Plná pohotovost," vykrikl Riker a svetla na mustku rude zablikala.
Válecný pták, to bylo neco zcela jiného ve srovnání s vulkánskými lodemi. Romulanská lod trídy D'Deridex byla práve tak velká a výkonná jako Enterprise, a práve tak dobre vyzbrojená. Síly budou vyrovnané, dojde-li k bitve.
Rikeruv rozkaz byl urcen Worfovi. "Doporucte Válecnému ptáku, aby se vzdálil a ponechal vulkánské lode tam, kde jsou."
Ale Worfova odpoved potvrdila Rikerovy obavy: "Válecný pták vysunuje svou prední baterii fázových rozkladacu."
To znamenalo útok. Všichni se nacházeli v Neutrální Zóne v choulostivém postavení. Neexistovala zde žádná ochrana podle platného práva, ale také žádný postih. Jednalo se o nepovolený vstup všech stran - a nikdo nemohl ríci, jak to dopadne.
"Pripravte fázery," rekl Riker s odporem v hlase. Válecný pták vypálil nicivou salvu svých fázových rozkladacu. A další. A ješte jednu.
Avšak k Rikerovu úžasu byla palba zbraní zamerena prímo na vulkánské lode. Jedna za druhou se zachvela pod nárazem masivní prehradné palby rozkladacu. Do vesmíru se z nich uvolnily ojedinelé erupce horících plynu, potom se jednotlivé plameny rozlily do pekelného ohne, který je v sobe celé uzavrel.
A pak vybuchly.
Posádka na mustku Enterprise s hruzou pozorovala, jak se tri vulkánské lode rozpadly v explodující hmotu. Byl to výstrední ohnostroj plný barev, orgasmické predstavení horícího kovu a masa, které planoucí trosky katapultovaly do chladné nekonecné noci vesmíru.
Válecný pták se znovu zamaskoval.
Posádka na mustku Enterprise prihlížela ve strnulém tichu. Konecne promluvil Geordi a jeho hlas byl podivne zastrený: "Na tech lodích bylo pres dva tisíce romulanských výsadkáru."
Pak bylo znovu ticho.
"Znicili své vlastní invazní síly," dodala k tomu Troi, jako by si to chtela sama pred sebou ujasnit.
"Radeji, než je nechat zajmout," dával k úvaze Riker, jak se snažil dobrat smyslu toho nepochopitelného dejství.
Pak bylo opet chvíli ticho a do neho promluvil takrka nežne Riker. "Zrušte nejvyšší pohotovost. Seridte nový kurs. At jsme co nejdríve venku z Neutrální Zóny."
Lod se otrásla, obrátila se od dosud horících zbytku masakru, který Romulané usporádali na svých vlastních lidech.

D'Tan ležel a cekal už nekolik hodin v ostnatých kerích wagi, které ho kryly, a pritom mu poskytovaly nerušený výhled na vstup do jeskyní. Pocitoval urcitou vyprahlost a znecitlivení z prožitého šoku a zármutku. Strašlivé ztráty, které jeho lidé utrpeli, nebyl schopen si ješte plne uvedomit.
Stále ješte nevedel, jestli jeho rodice jsou naživu, nebo po smrti. Jejich místnosti v Taka byly prázdné, a ackoliv pátral po všech provizorních nemocnicích a útulcích, kde se otresení lidé, kterí prežili krveprolití v Kroctonském segmentu, pokoušeli najít ošetrení, nenašel je.
Možná, že byli zabiti v tom prvním hrozném pogromu na ulicích. Také možná mohli být uvezneni. Jestli tomu tak bylo, D'Tan.pochyboval, že by je ješte nekdy spatril. Vlastne doufal, že zemreli nekde na ulici. Ztratit je, by bylo hrozné, ale stále ta predstava byla snesitelnejší než ta, že se dostali živí do rukou Neralových gardistu.
Nepatrný zlomek z puvodního množství clenu hnutí se opet shromáždil v jeskyních a okamžite se dohodli, že se zde již nesmejí setkávat. Dalo se totiž ocekávat, že vyzrazené místo v jeskyních bude vystaveno pravidelným raziím.
D'Tan byl urcen jako zved, za úkol mel varovat každého z clenu hnutí, který by se pokoušel omylem zde hledat útocište. A také zpravit všechny o bezpecnostní garde, která se mohla chtít znovu na to místo podívat, vzápetí po prvním zátahu.
Vykukoval dolu na dlouhý úsek prímé cesty táhnoucí se k mestu Dartha. Krajina zde byla divoce rozeklaná, drsná a pustá, pokrytá pouze dalšími keri. V dáli se tycily vežovité budovy mestského centra jako tmavé rozpínající se

obrovské krystalické hroty. D'Tan pohlédl k obloze, obvykle pokryté neproniknutelnou šedí a vulkanickým prachem, a za mlžným oparem zahlédl modrá místecka. Rád by vedel, zda temi nebesy ješte nekdy popluje k Vulkánu, jak po tom celý život toužil.
Pomyslel si, že zaznamenal na ceste nejaký pohyb. Celý napjatý se prikrcil hloubeji do keru. Byli to snad gardisté? Nebo omrácení a zmatení svedkové Kroctonského masakru? Napnul se, aby rozeznal postavy, které krácely po ceste vzhuru k jeskyním.
Když si uvedomil, kdo to je, srdce mu poskocilo a nemohl se vubec udržet v klidu. Prodral se keri wagi, trny mu drásaly odev i kuži, ale nedbal o to. Vyrazil naproti pricházející trojici tak prudkým behem, jakého byl vubec schopen. V jeho srdci opet tepala nadeje, cítil vítr ve tvári a údery svých nohou o romulanský jíl.
Byl to dobrý pocit zase bežet.

Picard uvidel pružnou postavu, jak se k nim blíží, mává na ne a volá. Nemohl se ubránit úsmevu, když byl svedkem toho, jak se D'Tan vrhl do Spockova nárucí, pevne se ho chytil a rozplakal se radostí i úlevou. Spock se díval trochu zmatene, zaskocen tím dojemným projevem citu. Ale trpelive to od tohoto mladého hocha snášel.
Behem pul hodiny je D'tan odvedl k jinému hrebeni skalnatých kopcu a k jiným podpovrchovým jeskyním. Sestupovali kluzkými pruchody drolící se živicné bridlice, nejistí na každém kroku, zachycujíce se vlhkých sten, aby získali oporu. Nebyli zde žádné kekogenové lampy, jen D'Tan trímal v ruce louc, která byla jediným zdrojem svetla.
Ale brzy se již vynorili v podzemním sále osvetleném prenosnými lampami a spatrili skupinku Romulanu malé jádro tech, kterí prežili to hromadné vraždení.
Picard prejel pohledem lidi v jeskyni. Nekterí z nich vypadali zaražení a roztekaní. Všichni meli v ocích vážný a pritom divoký výraz tech, kterí zažili krvavou lázen. Mnozí z nich byli zranení a meli na ruzných cástech tela improvizované obvazy.
Ale vyzaroval z nich neprehlédnutelný duch, nevycerpatelný zdroj odolnosti. Nejen, že tito lidé prežili, duležitejší bylo, že neztratili nadeji. Jejich síla a odhodlání se vznášely ve vzduchu jako hmatatelná skutecnost.
"Co budete delat dál?" zeptal se proste Picard. Jakási mladá žena mu okamžite odpovedela. "To, co jsme delali vždycky. Budeme pokracovat s ucením. Budeme prenášet naše ideály na další generaci. Pracovat pro dny, kdy nové myšlenky bude možné vyslovit nahlas."
Picard se letmo zadíval na Spocka, všiml si, jak pozorne naslouchá mladé žene, všiml si, jak jeho zrak zalétl k D'Tanovi, jehož dychtivá tvár zárila mezi ostatními.
"Federace ten den uvítá," ujistil Picard mladou ženu.
"Kapitáne," pripomínal mu Dat, "musíme za hodinu dorazit na naše prenosové místo."
Picard pokývl, a když se zacali vzdalovat od ostatních, ucítil na rameni Spockuv stisk. Picard se otocil a hledel velvyslanci do ocí. Náhle si uvedomil, že ví, co se mu Spock chystá ríci.
"Nepujdu s vámi."
Picard mel v úmyslu protestovat, mel v úmyslu mu ukázat, jak nelogické takové rozhodnutí je. Bylo prece jasné, že s nimi Spock odejde na místo pro prenos, pomocí paprsku se dostane na klingonskou lod a vrátí se na Vulkán, kde bude žít v bezpecí a pohodlí, oslavován svými krajany a všemi lidmi z Federace.
Bylo jasné, co by mel Picard ríci. Ale neudelal to. "Oduvodnení mého príchodu sem nebylo nikdy jasnejší, kapitáne," pokracoval Spock. "Spojení lidu Romulu a Vulkánu se nikdy nepodarí pomocí politiku. Nebo díky diplomacii. Ale nakonec se podarí."
Spock od neho poodešel, zacal neklidne precházet a zjevne si porádal myšlenky. Picardova mysl zalétla zpet k jejich prvému setkání v jiných jeskyních, k setkání, které se zdálo na roky vzdálené. Tenkrát se dostali oba muži okamžite do sporu, každý trvat na svém stanovisku a predpokládal, že ten druhý se stáhne.
Stalo se tohle opravdu pouze pred nekolika dny? "Odpoved se nám nabízela vlastne celou dobu," pokracoval Spock. "Nezvratný evolucní vývoj smerující k vulkánské filozofii již vlastne zacal. Tak jako první Vulkánci, tak i tito lidé bojují o to, aby nalezli nový rád. Muže to zabrat celá desetiletí, možná celá století, aby toho dosáhli. Ale podarí se jim to. I já musím pomoci."
Picard studoval tu kamennou tvár, pronikavé oci. "Poucil jsem se," rekl konecne, "že nemá smysl s vámi polemizovat, pokud jste si v mysli vytvoril nejaký pevný obraz."
"Ale naopak, kapitáne," opácil Spock. "Shledával jsem naše debaty jako velmi užitecné. Takrka tak užitecné, jako jsem míval se svým otcem."
Picard se jen na chvilku odmlcel, než rekl.: "Hodne by vás prekvapilo, kdybyste se dozvedel, že on je ocenoval stejne?"
Další dlouhá pauza, a Picard se mohl jen domnívat, co se práve odehrává ve Spockove mysli. Ale ten když promluvil, mel hlas muže, který dospel k záveru. "Je to zcela ironické, kapitáne, ale zrejme jste znal Sareka lépe než jeho vlastní syn. Muj otec a já jsme se nikdy nerozhodli, že se naše mysli prolnou."
A v té prosté vete byl obsažen vztah, který trval celý život, který byl láskou cítenou, ale nevyjádrenou, vztah který zranoval, vzbuzoval hnev i probouzel pýchu, který zahrnoval zurivé debaty i obvinení, který byl naplnen dobrými skutky i strety. Bylo v tom století chaotických zkušeností a emotivních vznetu, které nebylo možné plne docenit. Tak nejak to bylo s tragédií mezi Spockem a jeho otcem.
Picard nezaváhal ani okamžik a rekl: "Chtel bych vám nabídnout, abyste se dotkl toho, co se mnou sdílel."
Spock kývl a vztáhl ruku k Picardove tvári. Silné, jemné prsty se primkly k jeho tvári a znovu Picard ucítil zázracné mísení dvou duší. Jeho mysl vírila, emoce se vzpínaly v hlasité kakofonii. Predstavy jeho otce, deštem svlažovaných vinic, a proslunených polí, Spocka a Sareka ve všech tech letech mucivé lásky, kterou pocitovali jeden k druhému, souboje a nesnesitelná bolest - vše to ho zaplavovalo, spojovalo se, mísilo a prelévalo se jedno v druhé. Premáhalo ho

to, bylo to nesnesitelné, ty nejsilnejší pocity, príliš pusobivé, príliš intenzivní... Dávné tváre planet... francouzské louky kvetoucí ve žluté slunecní zári... Amanda dávající nový život... ostrý chlad... zmechanizované násilí tela a mysli... hnev... rudé hory a vyschlé poušte... oddaná statecnost oblíbeného psa... Perrin, Perrin rozbolavelá touhou... odhodlání jít kupredu... Co víc je tam ješte? Jaká dobrodružství ješte zbývají?... Slité dráhy hvezd zahalených v mracích... smyslná touha... synové a otcové... otcové a synové...
Vpíjel se do Spockových ocí a Spock do jeho. Spory se odplavovaly, zavládl jasný klid.
Sjednocení.